

Ако трябва да избираш, кое би жертвал –
любовта или себе си...

Божествени и прокълнати

книга първа

БРИ ДИСПЕЙН

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

БРИ ДИСПЕЙН БОЖЕСТВЕНИ И ПРОКЪЛНАТИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

ЖЕРТВА

Кръв изпълва устата ми. Огън прогаря вените ми. Заглушавам напирания вик. Сребърният нож се изплъзва от ръцете ми. Изборът е само мой.

Аз съм живот или смърт. Аз съм спасение или разрушение. Ангел или демон.

Аз съм благодат.

Забивам ножа.

Това е моята жертва —

аз съм звярът.

ПЪРВА ГЛАВА

БЛУДНИЯТ СИН

След обяда

— Грейс! Трябва веднага да видиш новия. — Бях пред шкафчетата, когато Ейприл се лепна за мен. Понякога ми приличаше на кокер шпаньола, който имах навремето — почти всичко я караше да потръпва от вълнение.

— Най-готиното парче на света ли? — Едва не изпуснах раницата заради тъпата заключалка на още по-тъпото шкафче.

— Да, бе. Този тип е адски гаден. Разкарали са го от последните му две училища и дори Брет Джонсън разправя, че го били пуснали условно. — Тя се ухили. — Освен това абсолютно всички знаят, че Джуд е най-готиният пич на всички времена.

Накрая изпуснах раницата. Кутията с пастели изтрака до краката ми.

— Какво очакваш да кажа? — рекох аз и приклегнах, за да прибера пръсналите се наоколо пастели. — Да не би да си забравила, че Джуд ми е брат?

— Попита ли за мен, докато обядвахте?

— Да. — Продължавах да събирам пъстроцветните моливи. — Попита: „Как е Ейприл“, а аз му казах: „Добре е“ и след това той ми даде половината от сандвича си с пуешко. — Кълна се, че ако тя беше някоя гаднярка, щях да имам основание да се тревожа, че Ейприл се е сприятелила с мен единствено заради брат ми — както се опитваха да направят половината момичета в това училище.

— Побързай — настоя тя и ме погледна през рамо.

— Можеше да ми помогнеш — размахвах аз счупен пастел. — Купих ги на връщане от кафенето.

Ейприл се наведе и вдигна един.

— За какво са ти притрябвали? Нали работиш с въглен?

— Нещо не успях да го докарам. — Дръпнах парчето от пръстите й и го пъхнах в кутията. — Започвам отново.

— Не трябва ли да я предадеш утре?

— Не мога да я предам, ако не е наред.

— Според мен не е чак толкова зле — отвърна тя. — Освен това ми се стори, че новият я хареса.

— Какво?

Ейприл заподскача. Стисна ръката ми.

— Ела, задължително трябва да видиш. — Хукна към кабинета по изкуство и ме поведе след себе си.

Стиснах кутията с пастелите.

— Много шантаво се държиш.

Ейприл се разсмя и забърза.

— Ето я и нея — провикна се Лин Бишоп, когато завихме по коридора към кабинета. Група ученици се бяха скупчили пред вратата. Щом приближихме, те ни направиха място да минем. Джени Уилсън погледна към мен и прошепна нещо на Лин.

— Какво става? — попитах аз.

Ейприл посочи.

— Виж.

Спрях и го зяпнах. Облеклото му — износена тениска с група „Улфсбейн“ и черни, мръсни дънки, протъркани на коленете — бе предизвикателство към приетото в „Холи Тринити“. Рошавата му коса, боядисана в черно, скриваше лицето му, докато стискаше огромен лист в белите си ръце. Това бе рисунката ми с въглен, а той се беше настанил на моето място.

Подминах насъбралите се и пристъпих към чина.

— Извинявай, но си седнал на моето място.

— Значи ти си Грейс — рече той, без да ме поглежда. Нещо в дрезгавия му глас ме накара да настръхна.

Отстъпих назад.

— Откъде ми знаеш името?

Той посочи етикета, лепнат на кофичката с четки, която оставих, преди да отида да обядвам.

— Грейс Дивайн^[1] — изсумтя той. — Вашите май са били луди по божественото, а? Обзалагам се, че баща ти е свещеник.

— Пастор е, не че ти влиза в работата.

Той държеше рисунката ми пред себе си.

— Грейс Дивайн. Сигурно очакват велики дела от теб.

— Така е. Сега чупката от мястото ми.

— Тази рисунка за нищо не става — отбеляза той. — Клоните са гола вода, а пък чворовете трябва да са обърнати нагоре, не надолу. — Стисна един от въглените ми между фините си пръсти и започна да драска по листа.

Подразни ме наглостта му, но не можех да не забележа лекотата, с която нанасяше плътните черни мазки, които се превръщаха в клони от въглини. Същото дърво, което ме измъчваше вече цяла седмица, най-сетне оживя на листа. Използваше малкия си пръст, за да размаже въглена по дънера — една от основните забрани в часа на Барлоу, но размитите щрихи създаваха тъкмо ефект като кората на дърво. Наблюдавах го как пресъздава светлосенките в основата на клоните, а след това се зае с чепа на най-долния. Откъде знаеше, че съм решила да изглежда точно така?

— Престани — сопнах се аз. — Моя си е. Дай ми я. — Дръпнах листа, но той го потегли на другата страна.

— Върни ми го!

— Целуни ме — каза той.

Ейприл ахна.

— Какво? — попитах аз.

Той се надвеси над рисунката. Лицето му беше скрито от рошавата коса, а изпод тениската изскочи висулка от черен камък.

— Целуни ме и ще ти я върна.

Стиснах ръката, с която държеше въглена.

— Ти за какъв, по дяволите, се мислиш, бе?

— Значи не ме позна? — Той вдигна глава и приглади назад косата си. Страните му бяха бледи, хлътнали, но очите му ме накараха да ахна. Навремето наричах същите тези очи „кални локви“.

— Даниъл? — Пуснах ръката му. Въгленът изтрака на чина. Милиони въпроси се зароиха в главата ми. — Джуд знае ли, че си тук?

Даниъл стисна черната висулка. Отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо.

Господин Барлоу влезе, приближи се до нас, скръстил ръце пред широките си гърди.

— Нали ти казах да се отбиеш в канцеларията, преди да влезеш в час — обърна се той към Даниъл. — След като не умееш да проявяваш уважение, млади човече, може би мястото ти не е тук.

— Тъкмо си тръгнах. — Даниъл тласна стола назад и мина покрай мен с увиснали рамене. Боядисаната му коса беше паднала над очите. — До скоро, Грейси.

Погледнах рисунката с въглен, която беше оставил. Черните линии се преплитаха и очертаваха познатото самотно дърво. Профучах покрай господин Барлоу и групата ученици, скупчили се на вратата.

— Даниъл! — провикнах се. Само че коридорът беше празен.

Даниъл умееше да изчезва. В това отношение нямаше равен на себе си.

Вечеря

Чувах как вилиците и ножовете тракат по чиниите и очаквах с ужас небезизвестния ежедневен ритуал на семейство Дивайн — онази част от вечерята, която неизменно започваше с „Как мина днес“.

Татко започна пръв. Беше силно развълнуван, че енорията ще спонсорира благотворителна акция. Щеше да му е приятно да се заеме с подобна задача. Напоследък толкова много време прекарваше затворен в кабинета си, че двамата с Джуд се шегувахме, че сигурно се опитва да положи началото на нова религия. Мама ни разказа за новия стажант в болницата, че малкият Джеймс научил думите *грах*, *ябълка* и *костенурка*, докато бил на занималня. Чарити се похвали, че изкарала шестица по химия.

— Накарах повечето от приятелите си да дарят палта или зимни якета за благотворителната акция — заяви Джуд, след като нарязва кюфтето на малкия Джеймс на хапки.

Нищо чудно. Някои хора в Роуз Крест разправяха, че добротата на Джуд била чисто и просто преструвка, но той наистина си беше такъв. Че кой друг би се отказал от свободата през последната година в гимназията, за да посвети три следобеда в седмицата на дистанционно обучение? Или пък ще откаже да постъпи в университетския отбор по хокей с приятелите си, защото не искал да проявява агресия. Понякога

ми се струваше невъзможно трудно да съм по-малката му сестра, но бе невъзможно да не обичаш Джуд.

Стана ми неприятно, защото знаех как ще му подейства новината ми.

— Браво — усмихна се татко на Джуд.

— Да — грейна той. — Вчера казах на всички, че дарявам якето си, и ги приканих да направят същото.

— И кое яке дари? — любопитства мама.

— Червеното.

— На „Норт Фейс“ ли? Че то беше почти ново.

— Естествено, след като почти не съм го носил през последните три години. Беше егоистично да си го държа в гардероба, след като някой друг би го използвал.

— Джуд е прав — отбеляза татко. — Имаме нужда и от хубави дрехи. Денят на благодарността още не е дошъл, а вече разправят, че тази зима щяла да бие всички рекорди.

— Точно така! — оживи се Чарити.

Мама изпъшка. Така и не разбираше защо жителите на Минесота толкова се радват на кучешките студове.

Аз побутвах картофеното пюре в чинията, когато татко се обърна към мен и ми зададе въпроса, който няхах никакво желание да чувам:

— Много си тиха тази вечер, Грейс. Как мина денят ти?

Оставих вилицата. Парченцето от кюфтето в устата ми имаше вкус на стиропор, когато преглътнах.

— Днес видях Даниъл.

Мама вдигна поглед, макар да се опитваше да попречи на Джеймс да хвърли храна по другата страна на масата. Очите ѝ сякаш нашепваха: *„Изобщо не споменавай това име в дома ни.“*

Когато седнехме да се храним, обсъждахме почти всичко — и смърт, и бременността при тийнейджърите, и политика, дори религиозната несправедливост в Судан — но имаше една тема, която вече никой не повдигаше — Даниъл.

Татко избърса уста със салфетка.

— Грейс и Джуд, ще имам нужда от помощта и на двамата утре следобед в енорията. Благотворителното събитие има забележителен отклик. Не мога дори да вляза в кабинета си. Пълно е с консерви царевица. — Той се засмя.

Прочистих гърлото си.

— Разговарях с него.

Смехът на татко секна, сякаш се беше задавил.

— Хайде стига с откровенията, Грейс — срязва ме Чарити, а вилицата ѝ беше застинала пред устата.

Джуд отмести стола си назад.

— Извинете ме — въздъхна той и остави салфетката на масата. Не дочака отговор и излезе от кухнята.

Погледнах мама. „*Видя ли какво направи*“, сякаш питаха очите ѝ.

— Грах — писна бебокът и метна цяла шепа в лицето ми.

— Много съжалявам, че... — прошепнах и скочих от масата.

По-късно

Джуд беше седнал на предната веранда, увит в синята кувертюра от канапето. Дъхът му излизаше на бели валма.

— Адски студ е, Джуд. Прибирай се.

— Добре съм.

Знаех, че не му е добре. Малко бяха нещата, които го тревожеха. Не му беше приятно, когато разни момичета в училище подхвърляха гадни забележки, все едно се шегуваха. Мразеше, когато хората използваша името на господ без основателна причина, и не проявяваше никакво търпение към онези, които разправяха, че Уайлд никога нямало да спечели купата „Стенли“. Джуд обаче никога не крещеше, не повишаваше глас, когато беше вбесен. Тогава говореше съвсем тихо и се затваряше в себе си.

Потрих ръце, за да се стопля, и седнах до него на стълбите.

— Извинявай, че споменах Даниъл. Не исках да те ядосвам.

Джуд разтри двата успоредни белега на лявата ръка. Често го правеше. Вече имах чувството, че го прави несъзнателно.

— Не съм ядосан — рече най-сетне той. — Просто съм притеснен.

— Заради Даниъл ли?

— За теб — погледна ме той в очите. Имахме еднакви римски носове и тъмнокестеняви коси, но приликата във виолетовите ни очи винаги изглеждаше малко свръхестествена — най-вече сега, когато

забелязах колко болка е стаена в погледа му. — Знам какво изпитваш към него...

— Изпитвах. Всичко се случи преди повече от три години. Тогава бях още дете.

— И сега си все още дете.

Прииска ми се да кажа нещо, с което да го затапя, като „Също като теб“, защото той бе само една година по-голям от мен. Знаех обаче, че не го казва с лошо чувство. Искаше ми се най-сетне да приеме, че съм почти на седемнайсет. От цяла година ходех по срещи и шофирах.

Студът се вмъкна под тънкия ми памучен пуловер. Тъкмо се канех да вляза вътре, когато Джуд стисна ръката ми.

— Грейси, искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Ако се видиш отново с Даниъл, обещавай да не разговаряш с него.

— Ама...

— Слушай какво ще ти кажа — започна той. — Даниъл е опасен. Той не е същият човек както едно време. Обещавай ми да стоиш далече от него.

Забих нокти в кувертюрата.

— Сериозно говоря, Грейс. Трябва да ми обещаеш.

— Добре, обещавам.

Джуд стисна ръката ми и зарея поглед в далечината. Сякаш наблюдаваше нещо на хиляди километри оттук, но аз знаех, че очите му са отправени към стария орех — същия, който се опитах да нарисувам в часа по изкуство — който разделяше двора ни от двора на съседа. Запитах се дали не мисли за онази нощ преди три години, когато видях Даниъл за последен път — когато всички ние го видяхме за последен път.

— Какво се случи? — прошепнах аз. Беше минало много време, откакто някой от нас беше събирал смелост, за да зададе този въпрос. Всички се преструваха, че не се е случило нищо. Само че това *нещо* не беше причината, поради която двете с Чарити ни изпратиха при баба и дядо за три седмици. Семействата не престават да говорят за нещо, което уж е *нищо*. Въпросното *нищо* не обяснява тънкия бял белег — като белезите на ръката му — точно над лявото око на брат ми.

— Не бива да се говори лошо за мъртвите — промърмори Джуд.
Поклатих глава.

— Даниъл не е мъртъв.

— За мен е мъртъв. — Лицето на брат ми бе напълно безизразно.
Никога досега не го бях чувала да говори по този начин.

Аз поех дълбоко студения въздух и го погледнах, прииска ми се да прочета мислите му.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

— Не, Грейси, всъщност не мога.

От тези думи ме заболя. Отдръпнах ръката си. Не знаех по какъв друг начин да реагирам.

Джуд се изправи.

— Не се занимавай повече с това — помоли тихо той и ме загърна с кувертюрата. Качи се по стълбите и аз чух как мрежестата врата изтрака и се затвори. Синята светлина от телевизора блестеше през прозореца.

Огромно черно куче пристъпваше по безлюдната улица. Спря под ореха и погледна към мен. Езикът му провисна от устата, сякаш беше задъхано. Очите му ме наблюдаваха и искряха в синьо. Потръпнах и погледнах дървото.

Снегът започна да вали преди Хелоуин, но няколко дни по-късно се стопи и едва ли щеше да завали отново преди Коледа. Междувременно всичко в двора бе увяхнало, съсухрено и жълто, освен ореха, който пропукваше при всеки порив на вятъра. Беше бял като ясен и потръпваше като призрак на светлината на кръглата луна.

Даниъл се оказа прав за рисунката ми. Клоните наистина не се бяха получили, а чепът на един от по-ниските трябваше да гледа нагоре. Господин Барлоу ни беше накарал да нарисуваме нещо от детството. Когато се наведох над листа, имах чувството, че виждам старото дърво. Само че през последните три години нарочно извъръцах очи всеки път, когато минавах покрай него. Усещах болка, когато мислех за него и за Даниъл. Сега, докато седях на стълбите пред верандата и наблюдавах как старото дърво се поклаща на лунната светлина, то сякаш събуди спомени, които не можех да потисна.

Кувертюрата се смъкна от раменете ми, когато се изправих. Погледнах към прозореца на хола, а след това отново към дървото. Кучето си беше отишло. Колкото и да беше странно, аз се зарадвах, че

животното нямаше да гледа, когато минех от другата страна на верандата и коленичех между тръните. Смело изтърпях одраскването, когато напипах нещо, което дори не бях сигурна дали ще открия. Пръстите ми попаднаха на студена повърхност. Бръкнах по-навътре и измъкнах предмета.

Металната кутия за обяд беше като къс лед в ръцете ми. Беше разядена от ръжда, въпреки това аз веднага забелязах избелелия Мики Маус, след като избърсах от капака наслоявалата се години наред мръсотия. Тя беше останала от времена, които ми се струаха безкрайно далечни. Та нали това беше съкровищницата ни, в която с Джуд и Даниъл криехме ценности като чипове, бейзболни картички и странния дълъг зъб, който открихме в гората зад къщата. Сега обаче приличаше на малък метален ковчег — кутия, в която бяха положени спомени, които искаха да умрат.

Отворих капака и извадих тетрадката с кожена подвързия. Разгърнах мухлясалите страници, за да стигна до последната рисунка. Бях рисувала това лице отново и отново, защото така и не успях да го докарам. Косата му беше толкова руса, че навремето изглеждаше почти бяла, не беше рошава, черна и сплъстена. На брадичката си имаше трапчинка и крива, почти дяволита усмивка. Очите му обаче не престанаха да ми създават трудности. Не можех да пресъздам дълбочината им с обикновени щрихи, нанесени от молив. Бяха толкова тъмни, толкова дълбоки. Бяха като наситената кал в езерото, в която джапахме — очи като кални локви.

Спомени

— Искаш ли го? Ела и си го вземи. — Даниъл скри шишето терпентин зад гърба си и отскочи встрани, сякаш се канеше да хукне нанякъде.

Аз кръстосах ръце и се облегнах на дървото. Вече го бях гонила из цялата къща, през двора и поне два пъти около ореха, и то, защото той се беше промъкнал в кухнята, докато аз работех, и беше задигнал шишето разредител за боя, без да каже и дума.

— Върни ми го веднага.

— Целуни ме — отвърна Даниъл.

— Какво?

— Целуни ме и ще ти го върна. — Той докосна сърцевидния чеп на най-ниския клон на дървото и ми се усмихна дяволито. — Знам, че искаш.

Бузите ми пламнаха. Копнеех да го целуна с цялата жажда на единайсет и половина годишното си сърце и знаех, че той го знае. Даниъл и Джуд бяха приятели още от двегодишни, а пък аз — само година по-малка — се влачех след тях откакто бях проходила. Джуд нямаше нищо против, когато исках да съм с тях, докато на Даниъл не му беше никак приятно, но истината бе, че само момиче можеше да изиграе ролята на кралица Амидала и да е партньорка на Анакин на Даниъл и Оби Уан Кеноби на Джуд. Въпреки че Даниъл не спираше да ме дразни, той бе първото ми увлечение.

— Ще се оплача от теб — предупредих го аз.

— Не, няма. — Той се приведе напред, все още ухилен. — Хайде сега да ме целунеш.

— Даниъл! — провикна се майка му през отворения прозорец на къщата им. — Идвай веднага да почистиш боята.

Даниъл се изправи веднага, обзет от паника. Погледна бутилката в ръката си.

— Моля те, Грейси, трябва ми.

— Защо не попита?

— Идвай веднага, момче! — изрева баща му през прозореца.

Ръцете на Даниъл трепереха.

— Много те моля.

Кимнах и той се втурна към тях. Скрих се зад дървото и слушах как баща му крещи. Вече не помня какво точно казваше. Не думите му отвориха раната, а гласът — ставаше все по-дълбок и дрезгав, докато крещеше. Аз се отпуснах на тревата, присвих колене към гърдите си и ми се прииска да направя нещо, за да му помогна.

Днес, когато го видях в часа на Барлоу, бяха минали почти пет години и половина от онзи ден, две години и седем месеца, откакто изчезна, само година, преди да дойде да живее при нас, една година, преди да стане наш брат.

---

[1] Grace Divine на български може да се преведе като „божия благодат“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ОБЕЩАНИЯ, ОБЕЩАНИЯ

На следващия ден, четвърти час

Мама беше наложила едно шантаво правило за тайните. Когато бях на четири, тя ме повика и ми обясни, че не бива да крия нищо. Няколко минути по-късно отидох при Джуд и издрънках, че нашите са му купили замък на „Лего“ за рождения ден. Джуд се разплака, а мама ме повика отново и ми обясни, че изненадата е нещо, за което рано или късно ще научат всички, докато тайната е нещо, което останалите никога не бива да научават. Тя ме погледна в очите и заяви изключително сериозно, че тайните били нещо лошо и че никой нямал право да ме кара да пазя тайна.

Иска ми се да беше въвела същото правило и по отношение на обещанията.

Проблемът с обещанията е, че след като дадеш обещание, то почти сигурно ще бъде престъпено. Това беше нещо като неизречен вселенски закон. Ако татко каже: „Обещай да не закъсняваш след вечерния си час“, или колата се скапваше, или часовникът незнайно как спираше да работи, а родителите ти отказваха да ти купят мобилен телефон, за да можеш да им позвъниш и да ги предупредиш, че закъсняваш.

Говоря напълно сериозно — никой не би трябвало да има право да те кара да даваш обещания, особено ако не вземат под внимание всички факти.

Не бе честно от страна на Джуд да ме кара да обещавам да нямам абсолютно нищо общо с Даниъл. Не помисли ли, че Даниъл щеше да учи в нашето училище отсега нататък? Спомените му бяха различни от моите. Нямах никакво намерение да разговарям отново с Даниъл, но единственият проблем беше — тъй като Джуд ме накара да *обеща* — че се страхувах от онова, което можех да сторя.

Страхът притисна гърдите ми, докато стоях пред вратата на кабинета по изкуство. Потната ми длан се плъзна по бравата, докато се опитвах да отворя. Най-сетне отворих и погледнах чина отпред.

— Здравсти, Грейс — чух нечий глас. Беше Ейприл. Седеше на съседното място. Пукна балонче с дъвката си, докато вадеше пастелите. — Хвана ли документалния за Едуард Хопър, който трябваше да гледаме снощи? Видеоето ми съвсем се скапа.

— Не, изпуснах го. — Огледах се за Даниъл. Лин Бишоп седеше най-отзад и клюкарстваше с Мелиса Харис. Господин Барлоу бе зад бюрото си и работеше над последната си скулптура от „рециклирани“ материали, докато последните ученици се стичаха преди биенето на звънеца.

— Ужас. Да не вземе да направи тест? — попита Ейприл.

— Това е час по изкуство. Рисуваме картини и слушаме класически рок. — Огледах стаята за последен път. — Едва ли ще тръгне да ни препитва.

— Леле, че си кисела днес.

— Извинявай. — Извадих кофичката с материалите си и седнах до нея. — Доста ми се събра.

Листа с дървото беше поставен върху кофичката. Казах си, че го мразя. Насилих се да го скъсам и да го изхвърля. Вместо това го взех и проследих с пръст съвършените линии, а пръстът ми увисна над хартията, за да не размажа въглена.

— Не разбирам защо ти пука за него — попита Ейприл за шести път днес. — Нали беше казала, че въпросният Даниъл бил готин тип?

Продължавах да оглеждам рисунката.

Би последният звънец. Няколко секунди по-късно вратата се отвори. Вдигнах поглед. Очаквах да видя Даниъл. По същия начин очаквах да се натъкна на него в мола и да го мерна как завива зад някой ъгъл, след като изчезна.

Оказа се Пийт Брадшо. Той беше дежурен през четвъртия час. Помаха на двете ни с Ейприл, докато подаваше бележка на господин Барлоу.

— Той е страхотен *сладур* — прошепна тя и също му помаха. — Не мога да повярвам, че ти е партньор в часовете по химия.

Канех се да помахам и аз, но в същия момент усетих как стомахът ми се свива. Пийт остави бележката на бюрото на Барлоу и

дойде при нас.

— Снощи ни липсваше — обърна се той към мен.

— Снощи ли?

— В библиотеката. Бяхме се събрали да учим за теста по химия.

— Пийт потропа с кокалчетата на ръката си по масата. — Нали беше твой ред да донесеш понички.

— Така ли? — Обзе ме слабост. Снощи седях на верандата и мислех за Даниъл, докато не се превърнах в ледена висулка. Напълно бях забравила, че ще се събираме да учим и че имаме тест. — Много се извинявам. Изникна нещо непредвидено. — Докоснах рисунката.

— Радвам се, че си добре — ухили се Пийт и извади навити на руло листа от задния си джоб. — Ако искаш мога да ти дам бележките си, за да ги прехвърлиш през обедната почивка.

— Благодаря — изчервих се аз. — Ще имам нужда.

— Рисувайте, не приказвайте — изрева господин Барлоу.

— После ще говорим — намигна Пийт и излезе от стаята.

— Да знаеш, че той ще те покани на танците за Коледа — прошепна Ейприл.

— Няма начин. — Погледнах рисунката и не можах да си припомня какво смятах да правя. — Пийт не ме харесва по този начин.

— Ти да не би да си сляпа? — сръза ме Ейприл по-високо, отколкото трябваше.

Господин Барлоу я изгледа многозначително.

— Пастелите са много по-удобни от въглена — заяви тя. Погледна към бюрото на учителя и прошепна:

— Пийт страшно си пада по теб. Лин каза, че Мисти ѝ била казала, че Брет Джонсън ѝ казал, че Пийт те смята за адски готина и искал да те покани да излезете.

— Сериозно?

— Сериозно. Имаш невероятен късмет.

— Да, късмет. — Погледнах бележките на Пийт, след това отново насочих вниманието си към рисунката. Знаех, че трябва да се чувствам късметлийка. Пийт беше, както Ейприл се изразяваше, „тройна заплаха“ — готин пич, играч на хоккей и страхотно умен. Да не говорим, че беше един от най-добрите приятели на Джуд. Струваше ми се странно да се чувствам късметлийка, че някой ме харесва. Късметът нямаше нищо общо с тази работа.

Двайсет минути по-късно Даниъл все още не се беше появил. Барлоу стана от мястото си и се изправи пред класа. Приглади дългите си мустаци.

— Днес ще пробваме нещо ново — обясни той, — предизвикателство както за умовете, така и за творческия ви усет. Какво ще кажете за един бърз тест за Едуард Хопър?

Всички изпъшкаха в един глас.

— По дяволите — прошепна Ейприл.

— *По дяволите* — прошепнах в отговор аз.

Обедната почивка

Господин Барлоу, обзет от раздразнение, прочистваше гърлото си непрекъснато, докато ни връщаше тестовете. След това застана край скулптурата си и усука жица около празна кутийка от пепси с няколко мелодраматично резки движения. Щом звънецът би, той излезе от кабинета заедно с класа.

Двете с Ейприл останахме. Имахме два часа по изкуство, разделени от обедната почивка. Двете бяхме единствените третокурсници, затова обикновено работехме през обедната почивка, за да докажем на учителя, че сме достатъчно сериозни и може да ни остави в курса за напреднали, освен в дните, когато Джуд ни канеше да обядваме с него и приятелите му в кафене „Роуз Крест“ (раят извън територията на училището, в който се събираха готините през обедните почивки).

Ейприл седеше до мен и довършваше сенките на рисунката с кънки, докато се опитвах да разчета бележките на Пийт. Колкото повече се опитвах да се съсредоточа, толкова повече думите се превръщаха в нечетливи драсканици. Чувството, че стомахът ме присвива, започна да се превръща в трепетен гняв и аз усетих, че не мога да мисля за абсолютно нищо друго. Как можа Даниъл да се появи след толкова време и след това отново да изчезне. Нямахме обяснение. Нямахме извинение. Нямахме нищо сигурно и категорично.

Знаех, че може да съществуват милион причини, поради които отсъстваше днес, но ми беше дошло до гуша да търся извинения за поведението му. Същото беше и едно време, когато крадеше храна от

кутиите с обедите ни или когато прекаляваше с подигравките и закачките, или пък забравяше да ми върне материалите за часа по рисуване — тогава го оправдавах с трудностите, които беше преживял, и се стараех да не обръщам внимание. Сега обаче нямаше да търся извинение защо и как се е намърдал отново в живота ми и е станал причината да разочаровам родителите си, да разстроя брат си, да вържа тенекия на Пийт, да се проваля на тест, а поредният провал ме очакваше на следващия тест по химия. Почувствах се като пълна глупачка, която си губи времето, като мисли за него, а той дори не благоволи да се появи. Как само ми се искаше да го зърна още веднъж. Исках да го видя колкото да му кажа да се разкара... или пък да го перна през лицето... или дори по-лошо.

Дървото, което беше нарисувал, ме гледаше подигравателно от чина. Мразех го, защото изглеждаше съвършено, завършено, гладко, линиите му се преплитаха така умело, както аз никога нямаше да успея да ги нарисувам. Взех рисунката, отидох до кошчето за боклук и я натъпках вътре.

— Много ти здраве — рекох аз на кошчето.

— Сега вече знам със сигурност, че си напълно изперкала — заяви Ейприл. — Нали трябва да предадем готовите рисунки след час.

— Тя и без това не беше моя — вече не.

ТРЕТА ГЛАВА

ТАБУЛА РАЗА^[1]

Какво се случи след обедната почивка

Когато вторият час по изкуство започна, аз извадих нов лист и нахвърлих скица на любимото си в детството мече. Не беше на нивото на обичайната ми работа — не беше на нивото и на работата ми, когато бях на девет — но господин Барлоу не търпеше нито извинения, нито недовършена работа. Беше по-добре да му предам нещо недовършено, вместо нищо, затова на излизане от часа оставих грубо нахвърлената скица на бюрото му.

Ейприл остана, за да обсъди портфолиото си, а аз, обзета от лошо предчувствие, тръгнах към кабинета по химия, където щеше да се проведе тестът. Откакто реших, че трябва да забравя за срещата с Даниъл, стомахът престана да ме присвива, но сега пък идваше проблемът с теста. Мама нямаше да остане никак доволна. Успях да прегледам два пъти бележките на Пийт преди края на обедната почивка, но дори да бях учила, едва ли щях да изкарам повече от четворка. Не съм лоша ученичка, но съм емоционална, интуитивна и не съм по точните науки. Мама даде идеята да се запиша в часовете по химия. На татко му беше приятно, когато сядах на масата в кухнята и работех над рисунките си. Каза, че съм му напомняла за дните в школата по изкуства, преди да реши да стане свещеник като баща си и дядо си. Мама обаче искаше да имам повече възможности, което означаваше, че предпочита да стана психолог или медицинска сестра като нея.

Настаних се до Пийт Брадшо и си поех дълбоко дъх, готова да въздъхна мързеливо, за да докажа, че не съм нервна и не съм привлечена от примамливия аромат на чисто, който се носеше от партньора ми в часовете по химия. Пийт ходеше на тренировка през петия час и косата му беше все още влажна от душа. Усетих дъх на

цитрусов сапун и свеж дезодорант, но днес мирисът завладя сетивата ми и ми се прииска да съм по-близо до него. Сигурно беше заради онова, което каза Ейприл, че ме бил харесвал.

Бръкнах в раницата, за да извадя тетрадка, и изпуснах химикалката си три пъти, преди да я оставя на чина.

— Май коленете ти са поомекнали — отбеляза Пийт.

— Какво? — Учебникът по химия се плъзна на пода.

— Притесняваш се заради теста ли? — Той вдигна учебника. — Всички са изперкали. Направо не е за вярване, че Брет Джонсън омете само половин пица на обяд. Мислех, че при него положението е зле, но ти изглеждаш така, сякаш си видяла чудовището от Маркъм Стрийт.

Намръщих се. Тази шега никога не ми е харесвала. Дръпнах учебника от ръката му.

— Изобщо не съм нервна. — Поех си дълбоко дъх и се насилих да въздъхна спокойно.

Пийт ми отпрати една от прословутите си усмивки и учебникът отново тупна на пода. Изкисках се, когато той се наведе за пореден път, и усетих, че ми става топло, когато ми го подаде.

Как е възможно да съм такава глупачка? Я се стегни веднага.

Само едно друго момче успяваше да ме накара да се чувствам толкова глупава, но тъй като бях решила, че няма да мисля за него, насочих цялото си внимание към госпожа Хауъл, която раздаваше бланките за теста.

— Двамата с Брет ще ходим до „Пулман“ след тренировка — приближи се към мен Пийт и приятният му аромат отново ме лъхна. — Ела и ти.

— Аз ли? — вдигнах поглед към госпожа Хауъл, докато оставяше обърнатия тест пред мен.

— Да. И двамата с Джуд. Ще бъде весело — намигна ми Пийт. — Тъкмо ще ми купиш поничките, които ми дължиш.

— Двамата с Джуд трябва да помогнем на татко да занесе разни неща в приюта.

За частица от секундата забелязах, че е разочарован, но след това каза:

— Какво ще кажеш да дойда и да ви помогна след тренировката? Нали няма да е повече от два часа? После отиваме да поиграем боулинг.

— Сериозно? Много гот.

— Обърнете се напред — повиши глас госпожа Хауъл. — Тестът започва — тя почука с пръст по часовника си — сега.

Пийт се ухили и обърна теста към себе си. И аз обърнах моя, и написах най-отгоре името си. Изпитах топлото приятно усещане, което те завладява всеки път, когато започва нещо ново и вълнуващо.

---

[1] Tabula Rasa (лат.) — неизписана чиста дъска — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БОЖЕСТВЕНА НАМЕСА

Главният коридор в края на часовете

— Защо не ми каза в часа по английски, смотанячке? — Ейприл заобиколи маса с плакат за благотворителната акция на мажоретките. — Нали ти казах, че ще те покани!

— Не отиваме на среща — обясних аз с усмивка.

— Кой те е поканил на среща? — попита Джуд, който тъкмо излизаше от канцеларията. Въпросът му заприлича повече на обвинение, а изражението му беше мрачно като на зимното небе навън.

— Никой — отвърнах аз.

— Пийт Брадшо! — изписка Ейприл. — Довечера я покани на среща.

— Не е никаква среща. Предложи да помогне в енорията след тренировката довечера, а после ще отидем да поиграем боулинг. И ти си поканен — обърнах се към Джуд.

Брат ми подхвърли ключовете от служебния пикап на татко. Нямах представа как ще реагира, задето се интересувам от негов приятел — още повече, че тъкмо този негов приятел харесвах най-малко от всички. Джуд обаче се усмихна.

— Крайно време беше Пийт да те покани на среща.

— Видя ли! — ощипа ме приятелката ми. — Казах ти, че те харесва.

Джуд на свой ред игриво ощипа Ейприл.

— Значи този път ще дойдеш, нали?

Тя се изчерви.

— А, не... не мога. — Руменината плъзна чак до ушите й. — Аз... ами... аз трябва да...

— Да работиш ли? — помогнах й.

От опит знаех, че нищо не е в състояние да я накара да дойде. Ейприл се ужасяваше, че брат ми може да си помисли, че се влачи след

него. Дори в редките случаи, когато се съгласяваше да дойде, за да обядваме с Джуд, ми струваше огромни усилия, за да я убедя. Все едно мъкнех куче на ветеринарен лекар.

— Да, работа... точно така. — Тя метна на рамо розовата си раница от „Джан Спорт“. — Трябва да вървя. Чао — подхвърли и се отправи към изхода.

— Много е... интересна — отбеляза Джуд, докато гледаше след нея.

— И още как.

— Я ми разкажи — прегърна ме през раменете той и ме поведе през тълпата първокурсници към изхода — за срещата.

— Не е никаква среща.

Час и половина по-късно

— Пастор Дивайн е истински ангел, пратеник на всевишния — заяви изпълненият със страхопочитание Дон Муни, докато оглеждаше претъпкания салон на енорията. Вътре бяха стоварени кашони с храна и облекло, които ние с Джуд имахме задачата да прегледаме. — Дано все още да имате нужда от това. — Дон грабна в ръце огромен кашон, пълен с консерви риба тон. — Взех ги от пазара и този път дори се сетих да платя за тях. Ако искате, позвънете и попитайте господин Дей. Ако обаче не ги искате...

— Много ти благодаря, Дон — прекъсна го Джуд.

— Всяко дарение е ценно, а имаме огромна нужда от високопротеинови храни като риба тон. Нали така, Грейс?

Кимнах и се опитах да натъпча още едно яке в претъпканата кутия с надпис „МЪЖКИ“. Отказах се и го пуснах в полупразния кашон с женски дрехи.

— Поздравявам те, че този път си се сетил да платиш на господин Дей — обърна се Джуд към Дон.

Дон се усмихна. Той бе едър като мечка гризли, а усмивката му приличаше на ръмжене.

— Децата са истински ангелчета. Също като таткото.

— Не сме направили нищо повече от останалите — рече дипломатично Джуд, очевидно прихванал от татко подхода да

противоречи на някого и същевременно да се представя като смирен и скромен. Изпъшка, когато се опита да поеме кашона от едрите ръце на Дон. — Леле, ама ти си донесъл много риба тон.

— На всичко съм готов, за да помогна на семейство Дивайн. Ангели господни сте вие.

Дон не бе единственият, който се отнасяше към семейството ни като към божествени създания. Татко все разправяше, че и пасторът от Ню Хоуп четял от същата свята книга като него, въпреки това хората предпочитали да слушат проповедите на пастор Дивайн.

Какво ли щяха да си помислят, ако знаеха, че навремето фамилията ни е била Дивинович? Прапрадядо променил името на Дивайн, когато емигрирал в Америка, а прадядо установил, че е много подходящо, когато станал свещеник.

Често пъти си казвах, че е трудно да оправдаеш очакванията на хората към представителите на семейство с това име.

— Искаш ли ти да пренесеш кашона отзад? — Джуд шляпна Дон по ръката. — Ако искаш, можеш да ни помогнеш да натоварим пикапа за приюта.

Дон пренесе с лекота големия кашон с обичайната си усмивка ръмжене. Джуд вдигна кашона с мъжки дрехи и го последва към задния вход.

Отпуснах рамене, когато Дон излезе. Той винаги се мотаеше в енорията, готов да „помогне“, но аз гледах да го избягвам. Не можех да кажа нито на татко, нито на брат ми, че се чувствам неловко в присъствието му. Бе просто усещане. Напомняше ми на Лени от „За хората и мишките“ — тромав и добронамерен човек, който може да ти прекърши врата с един замах на едрата като ръкавица за бейзбол длан.

Все още не можех да се отърся от спомена за насилието, което се криеше в тези ръце.

Преди пет години двамата с Джуд (и онзи, чието име започва с „Д“ и завършва на „аниъл“) помагахме на татко да почисти храма, когато Дон Муни се появи за пръв път. Татко го посрещна благо, въпреки че непознатият беше мръсен и смърдеше, но Дон сграбчи татко, притисна покрит с петна нож към гърлото му и поиска пари.

Бях толкова уплашена, че почти наруших основното си правило „Грейс не плаче“. Татко обаче не трепна дори когато кръвта започна да

се стича по врата му. Посочи високия витраж, на който бе изобразен Христос, когато тропна по дървена врата.

— Искайте и ще ви се даде^[1] — рече той и обеща да помогне на Дон да получи онова, от което имаше нужда — работа и дом.

Много скоро Дон стана най-преданият енорияш на татко. Всички изглежда бяха забравили как го посрещнахме. Но не и аз.

Това не означава ли, че съм единствената Дивинович сред семейство Дивайн?

Вечерта

— Не знам какво да ти кажа, Грейс. — Пийт вдигна гюрука на петнайсетгодишната зелена тойота „Корола“ на татко. — Май сме вързани тук.

Никак не се учудих, когато колата отказа да запали. Двете с Чарити често мрънкахме нашите да продадат королата и да вземат нов хайландър, но татко все клатеше глава и настояваше:

— Какво ще си помислят хората, ако си купим нова кола, след като тази върви? — Това „върви“ беше доста относително понятие. Ако изречеш искрена молитва и обещаеш на всевишния да използваш возилото, за да помагаш на нуждаещите се, тогава колата палеше на третото или четвъртото завъртане на ключа, но този път не бях сигурна, че божествената намеса ще накара четириколесното да потегли.

— Май видях бензиностанция на две пресечки оттук — досети се Пийт. — Дали да не отида дотам и да повикам помощ?

— Бензиностанцията е затворена. — Опитах се да стопля с дъха си премръзналите ръце. — От доста време не работи.

Той заглежда улицата. Извън оранжевото езерце светлина около уличната лампа не се виждаше нищо. Нощното небе бе покрито с облаци, а леденият вятър рошеше ръждивата коса на Пийт.

— Как можах точно днес да забравя да си заредя мобилния.

— Ти поне имаш мобилен — отвърнах аз. — Нашите все още си живеят в двайсети век.

Той се усмихна.

— Май трябва да потърся уличен телефон — измърмори.

Неочаквано ме обзе чувството, че вината за всичко е моя. Само допреди няколко минути двамата с Пийт се смеехме как Брет Джонсън се разхълца, докато правехме теста по химия. В същия момент Пийт ме погледна и сякаш ни свърза някаква космическа енергия. Тогава колата издрънча, разтреса се и спря на алеята към приюта.

— Ще дойда с теб — реших аз и се намръщих, когато чух шум от счупено стъкло немного далече. — Ще бъде истинско приключение.

— Недей. Някой трябва да остане при багажа.

Королата беше пълна с кашоните, които не можахме да поберем в багажника на другия автомобил. Не бях сигурна дали аз съм подходящият човек, който да остане да пази.

— Аз ще отида. Ти и без това направи достатъчно.

— Няма начин, Грейс. Пастор или не, баща ти ще ме убие, ако те пусна сама в тази част на града. — Пийт отвори вратата и ме побутна вътре. — Ще ти бъде по-топло вътре, а и тук е по-безопасно.

— Ама...

— Не. — Той посочи ниската постройка от другата страна на улицата. — През счупения прозорец се чува, че някакви типове си крещят. Ще почукам на някой апартамент.

— Как ли пък не — отвърнах аз. — Най-разумното е да отидеш до приюта. На километър и половина е. — Посочих тъмната улица. Бяхме паркирали под единствената светеща лампа. — По целия път има само жилищни блокове и един или два бара. Не влизай в тях, освен ако не искаш да ти избият зъбите.

Пийт се подсмихна.

— Май прекарваш доста време по главните улици.

— Има такова нещо — намръщих се аз. — Побързай... и да внимаваш!

Той се наведе към мен и ми отправи една от прословутите си усмивки.

— Ама каква среща само, а? — рече и ме целуна по бузата.

Лицето ми пламна.

— Значи е било среща?

Пийт се засмя и се отдръпна.

— Заклучи колата.

Затвори вратата и пъкна ръце в джобовете на спортното си яке.

Аз заключих и останах да гледам как подритва празна кутийка бира, докато се отдалечаваше. Изчезна от погледа ми, след като излезе от светлината. Аз се свих в палтото, за да се стопля, и въздъгнах. Срещата може и да не вървеше добре, но поне беше нещо като среща с Пийт Брадшо.

Хрррущене

Изправих се рязко. Дали някой не провлачи крака по тротоара? Да не би Пийт да се връщаше? Огледах се. Нямаше никого. Извърнах се към моята врата. Беше заключена. Отпуснах се отново на седалката и отпуснах ръка върху хоккейния стик на Пийт, пъхнат между двете предни седалки.

Едва не припаднах, когато Дон Муни попита дали може да се качи с нас двамата с Пийт в королата. Не ми стана ясно дали няма представа какво става или просто прецени, че имаме нужда от придружител.

Добре че Джуд ме спаси, като стовари кашон с женски дрехи на задната седалка на колата.

— Тук няма повече място — заяви той и убеди Дон да се смести в пикапа при тях с татко. Те потеглиха първи, а ние с Пийт ги последвахме, но по пътя трябваше да оставя лекарства на Мериан Дюк. Тя ни покани да хапнем по парче пай с ревен — прави страхотен пай — но знаех, че ще подхване Пийт също като баба, затова ѝ обещах следващия път да остана повече. След това, за да наваксаме изгубеното време, когато влязохме в града, реших да минем направо по Маркъм Стрийт и в момента горчиво съжалявах за това решение.

През последните няколко години беше тихо и спокойно, но на тази част от града навремето ѝ се носеше лоша слава, защото се случваха странни неща и изчезваха хора. След това почти всеки месец в квартала се появяваше по някой труп. Полицаяте и журналистите разправяха, че имало сериен убиец, докато други шушукаха, че се бил появил космат звяр, който нощем обикалял града. Наричаха го чудовището от Маркъм Стрийт.

Пълни дивотии, нали така?

Както вече казах, бяха минали години от онези времена, въпреки това аз се запитах дали нямаше да е по-добре, ако той беше тръгнал с нас. Дали нямаше да ми е по-спокойно, ако Дон беше в алеята с мен?

Ето пак!

След тази мисъл изпитах вина. Затворих очи и оставих мислите си да се реят, докато се опитвах да запазя спокойствие. Кой знае защо си спомних времето, когато попитах татко защо е помогнал на човек, който го е наранил.

— Нали знаеш какво означава името ти, Грейс?

— Знам. Божествено милосърдие, благосклонност, състрадание — отвърнах аз, като повторих онова, което татко казваше открай време.

— Никой не може да изживее живота си, без да прояви състрадание и милосърдие. Всички се нуждаем от помощ — казваше той. — Има разлика между хората, които нараняват други, защото са зли, и хора, които вършат лошо заради обстоятелствата. Някои хора са отчаяни, защото не знаят как да поискат божията милост.

— А как разбираш дали някой е лош, или просто се нуждае от помощ?

— Господ е крайният съдник на истината в душите ни. От нас обаче се иска да прощаваме на всички.

Татко прекъсна разговора. Честно казано, аз останах по-объркана от когато и да било. Ами ако онзи, който те нарани, не заслужава прошка? Ами ако стореното е толкова ужасно...

Хрррас. Хрррас.

Чакълът отново изхрущя. Този път шумът не се ли понесе и от двете страни на колата? Стиснах хокейния стик.

— Пийт?

Отговор не последва.

Щрак. Щрак.

Това дръжката на вратата ли беше? Електрически заряд премина по гърба и се стрелна към ръцете ми. Сърцето ми блъскаше в гърдите, дробовете ме боляха при всяка глътка въздух. Надникнах през прозореца. Защо не виждах нищо?

Щрак, щрак, щрак.

Колата се разтресе. Изпищях. Остър, пронизителен звук прозвуча отвън. Прозорците потръпнаха и завибрираха така, сякаш щяха да се пръснат. Притиснах ушите си с ръце и изпищях още по-

силно. Шумът утихна. Нещо изтрополи на асфалта пред вратата. Пулсът ми думтеше в ушите — стори ми се, че чувам стъпки, които се отдалечаваха тичешком. Тишина. Всеки нерв в тялото ми пареше. Наместих се на седалката и отново чух хрущенето. Този път беше коляното ми, което се отриваше във висящите ключове, оставени в стартера. Изсмях се глухо и затворих очи. Зачаках, като се вслушвах в тишината и не смеех да си поема дъх. Най-сетне въздъхнах дълбоко и отпуснах хоккейния стик.

Чук, чук, чук.

Отворих широко очи. Вдигнах ръка. Хоккейният стик ме перна по главата.

През запотения прозорец някой се взираше към мен.

— Отвори капака — настоя приглушен глас. Не беше Пийт.

— Разкарай се! — изкрещях аз, за да прозвучи гласът ми по-дрезгав.

— Хайде — настоя той. — Всичко ще бъде наред, Грейси. Честна дума.

Притиснах ръка към устата си. Познавах този глас. Познавах и лицето. Преди да успея да се спра, се съгласих:

— Добре.

Дръпнах ръчката, за да отворя предния капак.

Стъпките му хруцяха по замръзвания тротоар, докато вървеше към предницата. Отворих вратата и видях в краката си лост. По гърба ми лазеха тръпки, докато пристъпвах след Даниъл. Главата и раменете му се скриха под капака, но успях да видя, че е с вече познатите ми разръфани дънки и вчерашната тениска. Нямаше ли други дрехи?

— Какво правиш? — попитах аз.

— Ами как мислиш? — Той развинти капачката на някаква част от двигателя и извади мазна метална пръчка. — Да не би да излизаш с Брадшо? — Нави обратно капачката.

Действаше с такова безразличие, че се запитах дали не съм си въобразила суматохата преди малко. Възможно ли бе да съм заспала, докато съм чакала Пийт? Само че лостът го нямаше допреди малко.

— Какво стана преди малко? — попитах аз. — Ти наблюдаваше ли ме?

— Не ми отговори.

— И ти не ми отговори. — Пристъпих към него. — Видя ли какво стана? — *Видя ли онова, което за малко щеше да стане?*

— Може би.

Пъхнах се под капака, за да го видя по-добре.

— Разкажи ми.

Даниъл избърса омазаните си ръце в панталоните.

— Някакви дечурлига си играеха.

— С лост ли?

— Да, какво ли не измислят напоследък?

— Ти наистина ли очакваш да ти повярвам?

Даниъл сви рамене.

— Можеш да вярваш, на каквото решиш. Казвам ти какво видях.

— Той пипна нещо друго по мотора. — Твой ред е — настоя. — Излизаш ли с Брадшо?

— Може би.

— Избрала си истински принц — подхвърли саркастично той.

— Пийт е мило момче.

Даниъл изсумтя.

— На твоето място бих внимавала с този нещастник.

— Млъквай! — Стиснах ръката му. Кожата му беше леденостудена. — Как смееш да говориш такива неща за приятелите ми? Как смееш да се връщаш и да се опитваш да се вмъкнеш в живота ми? — Дръпнах го настрана от колата на татко. — Разкарай се веднага и ме остави на мира.

Даниъл се изсмя.

— Същата Грейси като едно време. Обичаш да командваш. Вечно се разпореждаш с хората. „Казвай.“ „Разкарай се.“ „върни ми го.“ „Млъквай.“ Баща ти знае ли, че говориш по този начин? — Той дръпна ръка и отново насочи вниманието си към двигателя. — Остави ме да задвижа тази трошка и повече няма да видиш мърлявото ми лице.

Отстъпих и загледах всяко негово движение. Даниъл открай време умееше да ме накара да замълча. Потрих ръце и заподскачах, за да се стопля. Повечето жители на Минесота издържаха на студ, но как бе възможно Даниъл да стои навън по къс ръкав? Ритнах едно-две камъчета и отново събрах кураж:

— Я ми кажи... Кажи... Ти защо се върна? Защо сега, след толкова време?

Даниъл ме погледна. Тъмните му очи се взираха в лицето ми. Имаше нещо различно в тези безкрайно познати очи. Изглежда, оранжевата светлина на уличната лампа се отразяваше в зениците му. Може би просто ме наблюдаваше, без да мига. Очите му придаваха вид на... прегладнял.

Той сведе поглед.

— Ти просто не разбираш.

Скръстих ръце.

— Сериозно?

Даниъл се обърна към мотора, поколеба се, след това отново ме погледна.

— Ти ходила ли си някога в МСИ? — попита той.

— Музея за съвременно изкуство ли? Не. Никога не съм ходила в Ню Йорк.

— Преди време случайно се озовах там. Нали знаеш, че в МСИ имат и мобилни телефони, и айподи, и дори прахосмукачки. Все ежедневни неща, но са изкуство. — Гласът му стана по-мек, дрезгавината изчезна. Това е функционално изкуство, което можеш да подържиш в ръка и то се променя по начина, по който живееш.

— Е, и?

— И... — пристъпи към мене той. — Все някой е направил дизайна на тези неща. Някой си изкарва прехраната с тази работа.

Приблужи се още повече, лицето му беше на сантиметри от моето. Притаих дъх.

— С това искам да се занимавам — призна той.

Страстта в гласа му накара сърцето ми да забие по-силно. Пламналият му поглед ме възпря да отстъпя.

Даниъл се приведе отново над мотора и изтегли нещо.

— Само че сега няма начин да се случи. — Протегна се напред и черната висулка на врата му провисна над мотора.

— Защо?

— Чувала ли си за Института по изкуства „Трентън“?

Кимнах. Почти всички, които завършваха курса по изкуство, бяха кандидатствали за „Трентън“. Обикновено влизаше по един от випуск.

— Там имат най-добрата катедра за дизайн в цялата страна. Занесох им някои от рисунките и дизайните си. Една жена, госпожа Френч, ги прегледа. Каза, че в мен имало хляб — гласът му заглъхна,

сякаш бе вкусил нещо горчиво, — но ми трябвали допълнителни уроци. Каза да си взема дипломата, да завърша уважаван курс по изкуство и тя щяла да ми даде шанс да ме приемат.

— Та това е чудесно? — пристъпих напред аз. Как успяваше? Всеки път ме караше да забравя, че съм му адски сърдита.

— Проблемът е, че в „Холи Тринити“ е един от малкото курсове, които в „Трентън“ смятат за приличен. Затова се върнах. — Той ме погледна. Стори ми се, че иска да каже още нещо, да добави нещо. Перна висулката. Черният камък бе оформен като сплескан овал. — Само че онзи тип Барлоу ме изхвърли още първия ден.

— Какво?

Знаех, че Барлоу е ядосан на Даниъл, но дори не подозирах, че го е изхвърлил.

— Не е честно.

Той се усмихна подигравателно, както обикновено.

— Тъкмо това ти харесвам, Грейс. По незначайни за мен причини си решила, че всичко в този живот трябва да е честно.

— Не е вярно. Изобщо... — свих се — не е правилно.

Даниъл се разсмя и се почеса зад ухото.

— Помниш ли, когато отидохме във фермата на Макартър, за да видим кученцата, а едното се беше родило с три крачета и Рик Макартър каза, че щели да го приспят, защото никой не го искал? Ти каза: „Изобщо не е честно!“ и взе кученцето, без дори да питаш дали може.

— Дейзи — сетих се аз. — Много обичах това куче.

— Знам. Тя те обичаше толкова много, че се скъсваше да лае, когато излизаше от къщи.

— Да. Един от съседите викаше шерифа толкова често, че родителите ми решиха да я дадат на някого, ако продължава така. Знаех, че никой друг няма да я иска, затова я затварях в стаята си, когато излизахте. — Носът ми беше потекъл и аз подсмъркнах. — И един ден тя излезе от къщи... и нещо я уби. Гръклянтът и беше изтръгнат. — При този спомен усетих как в гърлото ми се надигна буца. — Цял месец сънувах кошмари.

— Беше татко — отвърна тихо Даниъл.

— Какво?

— Баща ми викаше шерифа. — Той изви глава и изтри носа си в рамото. — Будеше се по някое време през деня в някое от неговите настроения и... — Бръкна под капака и намести нещо. — Запали колата.

Отстъпих и се качих зад волана. Изрекох кратка молитва и завъртях ключа. Моторът се задави, след това издаде звук като кашлица на астматик. Пробвах отново и колата запали. Плеснах с ръце доволно и благодарих на господ.

Даниъл затвори капака.

— Трябва да се махнеш оттук. — Той изтри ръце над лактите и остави черни мазни следи по кожата. — Успех в живота. — Изрита едната гума и се отдалечи.

Докато излизаше от светлината на лампата, аз изскочих от колата.

— Това ли е всичко? — изкрещях. — Просто ще си заминеш отново ли?

— Нали това искаш?

— Не искам. Питам няма ли да се върнеш в училище?

Той сви рамене и ми обърна гръб.

— Няма смисъл. Без курса по изкуство... — Направи нова стъпка към тъмнината.

— Даниъл! — Ядът ми пламна, сякаш бе пъхнат в грънчарска пещ. Знаех, че трябва да му благодаря, задето оправи колата и задето се появи, когато имах нужда от него. Знаех, че би трябвало поне да се сбогувам, но думите не идваха.

Той се обърна и ме погледна, тялото му беше почти погълнато от сенките.

— Да те закарам ли донякъде? Мога да те оставя в приюта, за да си вземеш дрехи и да хапнеш нещо.

— Не си падам по приютите — рече Даниъл. — Освен това съм се разбрал с едни да отседна при тях. — Той се отправи към ниската сграда от другата страна на улицата.

— Добре. — Сведох поглед към ръцете си. Помислих си, че ме е следил, но той вероятно просто е вървял по улицата, когато ме е видял с Пийт. — Чакай там. — Отидох до колата и отворих един от кашоните на задната седалка. Пъхнах ръце и извадих яке в черно. Подадох го на Даниъл.

Той го задържа за момент и прокара пръсти по логото „Норт фейс“ отпред.

— Не мога да го приема — заяви и се опита да ми го тикне обратно в ръцете.

Аз се отдръпнах.

— Това не е подаяние. Беше на брат ми.

Той трепна.

— Твърде е хубаво.

— Бих ти дала друго, но останалите са дамски. Другите неща са при Джуд, така че ако искаш, ела в приюта.

— Не искам.

Някъде в далечината се разнесоха викове. Иззад ъгъла се появиха фарове.

— И това става — кимна той и хлътна в мрака.

Останах да гледам след него. Дори не забелязах, че фаровете спряха пред колата ми. Чух, че някой ме повика.

— Грейс? — Пийт изтича до мен. — Добре ли си? Защо не си в колата?

Погледнах през рамото му към белия пикап, спрял в мрака. Зад волана мярнах лицето на Джуд. Лицето му ми се стори напълно безизразно, сякаш издялано от камък.

— Запалих колата — излъгах аз.

— Добре, но си измръзнала. — Пийт ме прегърна и ме притисна до гърдите си. Ухаеше на свежо, както обикновено, но този път не изпитах желание да съм близо до него.

— Може ли тази вечер да пропуснем боулинга? — попитах, когато се отдръпнах. — Става късно, а никак не ми се ходи. Ще отидем някой друг път.

— Разбира се. Но да знаеш, че си ми длъжница. — Прегърна ме през раменете и ме поведе към пикапа. — Вътре е топло и приятно, затова върви с Джуд. Аз ще взема королата, а след като разтоварим, ще те откарам у вас. На връщане може да спрем някъде, за да пийнем кафе.

— Става. — При мисълта за гъсто кафе ми се догади. А щом погледнах безизразното лице на Джуд, ми се прииска да изкопая дупка и да си пъкна главата в нея.

— Не е трябвало да те оставя тук — прошепна Джуд.

— Знам. — Протегнах пръсти пред парното. — Той мислеше, че така е по-сигурно.

— Един господ знае какво можеше да се случи. — Джуд подкара пикапа.

Тази вечер не каза нито дума повече.

---

[1] Библия, Матей 7:7. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не можем да вършим нищо против истината, но за истината можем.^[1]

Събота

Цяла сутрин обикалях къщата като призрак, макар да имах чувството, че аз съм преследваната от призраци.

Цяла нощ сънувах как някой се опитва да отвори вратата на автомобил и странния пронизителен писък. След това се появяваха очите на Даниъл, бляскави, жадни, докато се визираха към мен през стъклото. Събудих се неведнъж, беше ми студено, цялата лепнех от пот.

Следобед седнах в стаята си и се опитах да напиша доклад за войната от 1812, но погледът ми и мислите ми непрекъснато се насочваха към ореха в двора отпред. След като започнах първото изречение поне за десети път, се възмутих от себе си и слязох в кухнята, за да си направя чай от лайка.

Прерових шкафа и открих бурканче мед във формата на мечка. Толкова обичах този мед като малка, че буквално живеех на филийки с изрязани корички, намазани с фъстъчено масло и мед. Сега обаче ми се стори зърнист и лепкав, докато чаках да се стече на малки капки, които потънаха на дъното на горещата чаша.

— Има ли още чай? — попита татко.

Трепнах, когато чух гласа му.

Той свали кожените ръкавици и разкопча вълненото палто. Носът и бузите му бяха зачервени.

— Имам нужда нещо да ме сгрее.

— А, да. — Попих локвичката, която бях разляла на плота. — От лайка е, да знаеш.

Татко сбърчи нос, ален като на елена Рудолф.

— Май имаме и ментов. Ще го извадя.

— Благодаря, Грейси. — Той притегли стол до плота.

Свалих чайника от котлона и налях вода в чашата му.

— Тежък ден ли? — През последния месец той беше претрупан с работа покрай благотворителната акция и безкрайните проучвания, които правеше в кабинета си, затова не бяхме говорили от седмици.

Татко обхвана чашата с длани.

— Мериан Дюк пак има пневмония. Поне мисля, че е хванала пневмония.

— Не може да бъде. Добре ли е? — попитах аз. Мериан беше най-възрастната от енорията на татко. Познавах я открай време и двамата с Джуд ѝ помагахме у тях, откакто и последната от дъщерите ѝ се премести в Уисконсин, когато бях на дванайсет. Може да се каже, че се беше превърнала в наша сурогатна баба.

— Отказва да отиде на лекар. Иска само да се моля за нея. — Татко въздъхна. Стори ми се уморен, прегърбен — сякаш носеше цялата енория на плещите си. — Някои хора очакват чудеса.

Подадох му пакетче ментов чай.

— Нали затова господ е създал лекарите?

Татко се разсмя.

— Би ли го обяснила на Мериан? Дори брат ти не успява да ѝ набие разум в главата, а ти знаеш колко много го обича. Казал ѝ е, че ако миналия път беше отишла на лекар, сигурно щеше да е достатъчно добре, за да пее утре. — Татко наведе глава и носът му почти допря ръба на чашата. — Нямам представа откъде да ѝ намеря заместник в последния момент. А утре е благотворително представление за набиране на средства за следващия семестър.

Татко бе убеден, че всеки заслужава качествено християнско образование, затова спонсорираше благотворителното събитие за двегодишните стипендии на енорията за академия „Холи Тринити“. Осемдесет и няколко годишната Мериан Дюк обикновено изпълняваше прословутата „Твоего състрадание, пресвети отче“, а татко, директорът и останалите членове от управителния борд изнасяха речи за благотворителността и „жестовите към другите“. Според мама татко даваше толкова много на общността, че ние с Джуд трябваше да бъдем предложени за стипендии.

— Дали не трябваше тази година да поканя детски хор? — поколеба се татко, преди да отпие. — Помниш ли колко се

забавлявахте двамата с Джуд, когато пеехте с приятелите си? Бяхте в най-добрия детски хор в щата.

— Да, супер беше — отвърна тихо. Взех лъжичка и разбърках чая. Беше изстиннал неочаквано бързо или може би аз не бях обърнала внимание. Учудих се, че татко повдига въпроса за детския хор. С Джуд и Даниъл създадохме група, докато Даниъл живееше у нас. Само че тя просъществува няколко месеца, преди да изгубим тенора си. Даниъл пееше като ангел — с изненадващо дълбок глас за калпазанин като него — преди да стане дрезгав, изпълнен с горчивина, точно както звучеше снощи. Когато майка му си го взе, не само хорът и семейството ми усети удара. Най-болезнено го преживя Даниъл.

— Ти ще се справиш — подхвърли татко.

Отново разлях чая.

— Какво?

— Ти можеш да изпееш песента на Мериан — усмихна се широко татко и очите му заблестяха. — Гласът ти е чуден.

— Не съм се упражнявала. Ще квакам като жаба.

— Ще спасиш положението. — Той покри ръката ми със своята. — Освен това ми се струва, че имаш нужда да се поразвеселиш.

Сведох поглед над чашата. Никак не ми беше приятно, когато татко четеше в душата ми. Сякаш като пастор притежаваше някакви специални сили.

— Аз ще помогна — обади се застаналата зад нас Чарити. Тъкмо влизаше, нарамила купчина книги от библиотеката. — Ще пея с теб, Грейс. Можем да направим дует. — Тя ми се усмихна нетърпеливо. Много обичаше да пее, когато беше сама, но аз знаех, че гласът ѝ не е за солово изпълнение в препълнена църква.

— Благодаря, с удоволствие — отвърнах аз.

Татко плесна с ръце.

— Не можем да вършим нищо против истината, но за истината можем.

Неделя сутринта

Наложи се да седна до Дон Муни на пейките зад олтара, предвидени за хора. Чарити беше от другата ми страна и навиваше

някаква брошура. Дон ревеше „Нашият бог е непристъпна крепост“ поне две октави по-ниско от хора. Пееше със страст, макар и фалшиво и аз за пръв път изпитах топло чувство към него.

— Жалко за тези прозорци — прошепна той, докато директор Конуей изнасяше обичайната си реч. Дон вдигна поглед към прозорците над балкона, където навремето беше витражът с Христос, който чука на вратата.

Пожарът отпреди малко повече от три години съсипа почти целия балкон, но витражът се запази и всички решиха, че това е истинско чудо. Натъжихме се, когато татко заяви, че лошо поставена стълба по време на ремонта го счупила. Тъй като беше изработен преди повече от сто и петдесет години, бюджетът ни беше ограничен и нямаше как да се поръча нов.

— Представях си, че имам машина на времето, връщам се в миналото и потушавам пожара — прошепна Дон. — Така щяха още да са тук.

Директор Конуей ни погледна. Шепотът на Дон звучеше като тихи викове. Притиснах пръст към устните си. Той се изчерви и се отпусна на пейката.

— Искан да кажа — продължи директорът, — че „Холи Тринити“ предлага надежда и напътствия на всички подрастващи, от всички слоеве на обществото. От нас зависи да подадем ръка на по-необлагодетелстваните учащи се, за да успеят. Затова моля всички да се замислите над следния въпрос: какво можете да сторите, колко можете да дадете, за да дарите милосърдие и спасение на поне една душа. — Директор Конуей избърса устни с кърпичката си и се върна на мястото си до татко.

Органът засвири и аз се запитах дали нечие спасение наистина е свързано с образованието в академията. „Холи Тринити“.

Чарити подръпна ръкава ми.

— Наш ред е — изграчи тя.

Изправихме се на подиума и макар вчера да бяхме репетирали много пъти, усетих как дланите ми започват да се потят. Погледнах към публиката. Мама, Джуд и Джеймс ни се усмихваха от първия ред. Пийт Брадшо закъсня, но беше седнал при майка си, няколко реда по-назад. Вдигна окуражително палци. Загледах се в прозорците над балкона, докато двете с Чарити пеехме.

Представих си, че витражът е още на мястото му, а Христос е застанал пред старата дървена врата. „Искайте и ще ви се даде, хлопайте и ще ви се отвори“, бе казал навремето татко на Дон Муни и бе разплакал гиганта. Спомням си, че заварих Даниъл сам в параклиса скоро след като Дон пристигна в енорията. Беше вдигнал поглед към витража и зададе същия въпрос, който аз бях задала преди няколко дни — защо татко беше простил на Дон, макар новодошлият да го беше наранил.

— Не трябваше ли да каже на някого или да повика ченгетата? — попита Даниъл.

Опитах се да повтора онова, което татко ми беше казал, но все още бях толкова обърквана, че не се получи добре.

— Татко каза, че трябва да прощаваме на всички, без значение колко е лош човекът или колко те е наранил. Той каза, че хората вършели лоши неща от отчаяние.

Даниъл изви очи и избърса нос в ръкава. Имах чувството, че ще заплаче, но тогава той каза:

— На вас от семейство Дивайн нищо не ви се разбира. — Напъха ръце в джобовете си и закуцуква по пътеката. Добре поне, че нараненият му крак се оправяше. Преди няколко часа, когато го взех, за да отидем в църквата, имах чувството, че не може да ходи. Даниъл каза, че предишната сутрин бил паднал от ореха. Аз обаче знаех, че лъже. Цял ден бях отпред, защото с мама садихме петунии, и не го видях да излиза от къщата.

Искаше ми се да помоли за помощ.

Гласът ми потръпна колебливо, докато пеехме „Благослови ги, поведи ги, спаси ги“.

Мисълта ме порази като гръм. Ами ако Даниъл по своя заобиколен начин се бе опитвал да поиска помощ онази вечер? Ами ако това е било зов за помощ?

Когато песента свърши, се върнах на мястото си, обзета от решителност. Вече бе прекалено късно, за да прогоня идеята.

Знаех какво трябва да направя.

Понеделник, преди училище

— Съжалявам, Грейс, но не мога да направя абсолютно нищо. — Господин Барлоу погали мустаците си.

Не можех да повярвам колко е твърдоглав. Целият ми план зависеше от него. Ако исках да помогна на Даниъл да си върне живота, първо трябваше да го накарам да се върне в училище. След това щях да търся начини да оправя отношенията им с мама.

— Вие решавате, господин Барлоу. Даниъл има нужда от вашия курс.

— Това момче има нужда да се научи на уважение. — Учителят размести купчината документи на бюрото си. — Хлапетии като него си въобразяват, че могат да се появят просто така и да правят каквото пожелаят. Това е курс по изкуство, не е какво да е.

— Знам, господине. Никой не приема часовете ви с пренебрежение. Дори бих казала, че е истинска чест да...

— Именно. Тъкмо затова приятелят ти няма място в тези часове. Тук е за хора, които се интересуват сериозно от изкуство. Та в тази връзка... — Той отвори едно от чекмеджетата и извади лист. — Трябва да поговорим за работата ти. — Остави листа на бюрото. Беше рисунката на мечето.

Отпуснах се на стола. Дотук с приказките за връщането на Даниъл в курса, сега моето място висеше на косъм.

— Признавам, че бях силно разочарован, когато го видях. — Барлоу посочи рисунката. — След това разбрах какво си намислила. Великолепна идея.

Аз изпънах гръб.

— Какво?

— Поправи ме, ако греша, защото не бих искал да интерпретирам погрешно. Накарах целия курс да нарисува нещо, което им напомня за детството, и много ми харесва подходът ти към задачата. Познавам таланта и уменията ти още от дете и съм впечатлен от творческата ти визия.

Кимнах, след това се запитах дали не си прося билет за ада по този начин.

— Трябваше да предадеш и двете задачи днес. За малко да ти напиша двойка, но после видях това. — Той извади втори лист от чекмеджето и го остави на масата. На него бе рисунката с въглен на ореховото дърво.

Едва не се задавих. Отдолу бе написано моето име с характерния заоблен почерк на Ейприл.

— Не съм... — Не можах да призная истината, след като вече бях видяла възхищението по лицето на Барлоу, докато оглеждаше линиите.

— Това е великолепен пример за израстването ти и за опита и уменията, натрупани през годините — обясни учителят. — Честно казано, не очаквах да видя такова ниво на развитие от теб преди завършването. — Той извади червена химикалка и написа с един замах шестица в горния край. — За мен е чест, че си в моя курс — заяви и ми подаде и двата листа. — Сега изчезвай, за да свърша малко работа.

Станах и понечих да си тръгна. След това спрях и се обърнах. Вчерашната ми решителност се върна.

— Господин Барлоу.

Той вдигна поглед.

— Да?

— Вие обичате да преподавате на обещаващи ученици, които създават рисунки като тази. Дори казахте, че за вас е чест.

— Точно така. — Господин Барлоу приглади мустаци и присви очи. — Накъде биеш?

Върнах се при него. Поех си дълбоко дъх и избъбрех:

— Рисунката не е моя. — Подадох му листа. — Даниъл я направи.

Той се задави.

— Предала си негова работа?

— Не. Тази рисунка е моя. — Вдигнах листа с мечето. — Нея предадох. Някой друг сигурно случайно е сложил тази... — посочих рисунката в ръката му — в купчината. Много съжалявам. Трябваше да ви кажа веднага.

Барлоу посегна към цветните моливи, побутна ги настрана, след това ги прибра в глинена чаша. Постави чашата върху купчината документи и се приведе напред.

— Казваш, че Даниъл е направил рисунката.

— Да, опитва се да влезе в „Трентън“.

Барлоу кимна.

— Наистина има нужда от този курс.

— Виж сега. Ако двамата с приятеля си дойдете утре сутринта в седем и двайсет и пет, ще поговоря с него и ще помисля какво да правя.

Подскочих от радост.

— Много ви благодаря, господин Барлоу.

— Ако Даниъл пропусне още един ден от училище, ще изгуби стипендията си. — Той поклати глава и измърмори: — Просто не разбирам как е изкарал стипендия.

Наклоних глава на една страна и се усмигнах.

— Вие сте върхът, господин Барлоу.

Две ученички влязоха в стаята, когато се чу първият звънец.

Господин Барлоу ги погледна.

— Не разправяй много-много — помоли той. — До понеделник да ми предадеш нова рисунка.

---

[1] Библия, 2 Коринтяни 13:8. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ЧУДОТВОРЕЦ

След училище

Едва когато дойде обедната почивка и аз останах с Ейприл в кабинета по изкуство, се сетих, че великолепият ми план има един непреодолим недостатък: налагаше се да откроя Даниъл и да му кажа, че Барлоу е готов да му даде втори шанс. Знаех само в кой жилищен блок „се е настанил“. Не знаех нито номера на апартамента, нито как мога да стигна дотам. Родителите ми бяха забранили да ходя сама в града — а за Маркъм Стрийт и дума не можеше да става. А пък аз не съм почитателка на градския транспорт — двете с Ейприл ни обраха, когато се качихме на автобуса в Апъл вали миналото лято. Трябваше да намеря начин да взема една от колите на нашите и да измисля правдоподобно алиби.

По принцип не лъжа. И вратът, и гърдите ми пламват, когато изрека дори най-незначителната лъжа. Добре че никой не се сети да ме попита как съм успяла да запаля колата, защото тогава щях да поруменея и да плувна в пот. Може би щях да успея да се измъкна с някоя полуистина, когато помолех мама за колата.

— Имам среща с Ейприл в библиотеката. — Подръпнах дебелия вълнен шал, който бях увила около врата си, за да скрия петната. — Правим проучване за часа по английски. — Двете с приятелката ми наистина имахме среща в библиотеката, но тя беше за доста по-късно.

Мама въздъхна.

— Значи ще отида да напазарувам утре. И без това остана предостатъчно храна.

— Благодаря. Сигурно няма да се прибера за вечеря. Имам... много работа.

Дръпнах ципа на якето до брадичката и взех ключовете за колата от масата. Тъкмо се канех да изляза, когато мама протегна ръка и лепна длан на челото ми.

— Добре ли си, миличка? Струваш ми се зачервена.

— Напоследък не спя добре. — Наистина не се бях наспивала, откакто видях Даниъл за пръв път в сряда. — Трябва да вървя.

— Вземи минивана.

Гадост. Едно е да отидеш в града със стар седан, съвсем друго е, когато се появиш със Синия балон на майка си — така беше кръстила Ейприл кралско синия ни миниван, който приличаше на балонче от дъвка и отдалече предупреждаваше „майче на средна възраст, тръгнало на пазар“. Представих си изражението на Даниъл.

В града

Направих почти три обиколки. „Сигурно съм се смахнала“ — помислих си аз, докато кретах по алеите близо до апартамента на Даниъл. Спрях под познатата ми от петък вечерта лампа и огледах ниската сграда от другата страна на улицата — сега не ми се стори толкова зловеща на избледняващата следобедна светлина. Беше от жълти тухли, които приличаха на изгнили зъби с широка резка по средата, където навремето бе имало входна врата. Фасове и боклуци бяха разпилени по изронената площадка отпред.

Не горях от желание да видя как изглежда отвътре.

Сега оставаше да започна да тропам от врата на врата и да разпитвам дали някой познава високо, слабо момче, бледо като призрак, което се казва Даниъл, и да се надявам, че никой няма да се възползва от невинното момиче.

Останах зад волана, докато наблюдавах кой минава по улицата, с надеждата Даниъл случайно да мине. Преброих петима бездомници, които се тътреха към приюта, и поне седем бездомни котки, които изглежда бързаха да си намерят подслон за през нощта. Черен мерцедес със затъмнени прозорци спря до тротоара, за да вземе много висок мъж в минипола, който потропваше нервно с крак, когато не крачеше на ъгъла на „Маркъм“ и „Вайн“ през изминалия половин час.

Улицата опустяваше, докато слънцето потъваше сред градския смог. Двама мъже — идваха от различни посоки — спряха за кратко пред сградата на Даниъл. Не размениха и дума, но единият предаде нещо на другия, докато се разминаваха. Единият погледна право към

минивана. Аз се сниших и изчаках няколко секунди, а след това надникнах през прозореца. „Маркъм“ бе точно толкова пуста, колкото и предишната вечер. Погледнах часовника на таблото. Минаваше четири и половина — никак не ми е приятно, че слънцето залязва толкова рано през ноември — което означаваше, че ще закъснея за срещата с Ейприл, ако не тръгна веднага.

Тъкмо включвах на скорост, когато го видях. Беше със сив гащеризон като на механик и барабанеше с пръсти по бедрата си, сякаш отмерваше ритъма на песен, която звучеше в главата му. Канеше се да влезе в блока, затова изключих двигателя и грабнах раницата, преди да се разколебая.

— Даниъл — провикнах се аз, докато пресичах.

Той се обърна, погледна ме и влезе вътре.

Спрях се.

— Даниъл? Аз съм, Грейс.

Той се заизкачва по сумрачните стълби.

— Не очаквах да те видя отново.

Направи ми знак с ръка да го последвам. Поех по стълбите след него. Тук смърдеше на застояло кафе, варено в мръсна баня, стените бяха изпъстрени с наслоени графити и толкова много мръсни думи, сякаш бяха покрити с тапети, създадени от Джаксън Полък^[1], докато е бил в шизофренично настроение.

Даниъл спря на третата площадка и извади ключ от джоба си.

— Май не можеш да устоиш на красотата ми, а?

— Я се стегни. Дойдох да ти кажа нещо.

Той отвори вратата.

— Първо дамите — рече троснато.

— Все тая — изсъсках аз и профучах покрай него. Със секунда закъснение се сетих, че идеята ми не е много добра. Мама не ми позволяваше да каня момчета, когато не си беше вкъщи, което означаваше, че няма да одобри по никакъв начин, че съм вляза сама в апартамента на момче. Исках да остана близо до вратата, но Даниъл влезе навътре. Последвах го в мръсна, опушена стая, в която имаше телевизор, поставен върху кашон, и късо кафяво канапе. Отнякъде в коридора гърмеше музика, а на канапето се беше проснал дънгалак с обръсната глава. Зяпаше олющения таван, без да мига.

— Зед, това е Грейс, Грейс, това е Зед — посочи Даниъл непознатия.

Зед не помръдна. Даниъл продължаваше да върви напред. Вдигнах поглед към тавана, за да разбера какво е толкова интересно.

— Грейс — извика Даниъл.

Стреснах се и тръгнах след него. Без да се усетя, попаднах в стаята му или така поне предположих. Не беше по-голяма от дрешника на нашите, имаше матрак, покрит със смачкано старо одеяло, избутан в ъгъла, близо до малък скрин, отрупан с плочки. Даниъл ритна вратата след нас. По гърба ми полази тръпка.

Изглежда, някой бе държал куче в тази стая килер. Вратата беше набраздена от нокти — също както Дейзи драскаше по вратата на стаята ми, когато я оставях сама вкъщи, само че тези бяха много по-дълги и дълбоки. Самата врата беше пукната и разкривена. Каквото и животно да бе държано тук, очевидно беше успяло да избяга.

Тъкмо се канех да попитам Даниъл, когато той се тръшна на матрака. Свали си обувките, след това понечи да смъкне ципа на гащеризона. Обзе ме паника. Обърнах глава и сведох поглед.

— Не се плаши, сладурче — рече Даниъл. — Нямам намерение да шокирам девствените ти очи.

Ватираната униформа се свлече в краката ми. Вдигнах поглед и забелязах, че е със скъсани дънки и тениска, която някога е била бяла.

— И за какво иска да говори с мен нейно височество? — Изтегна се на матрака и пъхна ръце под главата си. — Дошла си чак дотук през седмицата, след като утре те чака училище?

— Няма значение. — Прииска ми се да метна пълната до пръсване раница по главата му. Дръпнах ципа и изсипах съдържанието на пода — протеинови блокчета, консерви супа, говеждо, ядки, шест ризи и три чифта панталони, които извадих от даренията, получени в енорията през уикенда. — Яж нещо. Приличаш на прегладняло куче.

Даниъл се пресегна, поразбута купчинката, а аз се приготвих да си тръгвам.

— Пилешка супа — вдигна той една от консервите. — Открай време ми беше любимата. Майка ти правеше такава.

— Знам. Спомням си.

Той взе едно от протеиновите блокчета и го изяде. След това посегна към парче телешка пастърма. Личеше, че е прегладнял, затова

реших все пак да му кажа добрата новина:

— Днес говорих с господин Барлоу. Той каза, че ако дойдеш утре сутринта, ще ти даде втори шанс. Само че трябва да си там преди седем и двайсет — уточних аз, като казах по-ранен час. — И облечи нещо прилично. — Посочих купа. — Има едни зелени панталони и риза с копчета. Постарай се да не се държиш гаднярски и той сигурно ще те вземе обратно в курса. — Метнах на рамо празната раница и зачаках отговор.

— Хм — изсумтя Даниъл, взе ново протеиново блокче и се облегна на стената. — Може и да отида.

Не знам какво съм очаквала — че ще скочи и ще ме прегърне, ще ме нарече вълшебница ли? Или пък ще благодари. Забелязах благодарност в познатите тъмни очи, но знаех, че по-скоро би умрял, отколкото да го каже.

Стиснах каишките на раницата.

— Трябва... ще вървя.

— Правилно, семейната вечеря в дома на Дивайн няма да чака. — Той хвърли станиола на пода. — Кюфтета ли ще има тази вечер?

— Каквото е останало от предишните дни. Само че аз имам други планове.

— Библиотеката — позна той без усилие.

Изсумтях и изскочих от стаята в хола. Зед продължаваше да лежи на канапето, но сега се бяха настанили още двама и пушеха нещо, което не приличаше на цигари. Млъкнаха, когато ме видяха. Неочаквано се почувствах като бонбон с глазура в бялата си ватирана грейка. Единият ме погледна, след това се обърна към Даниъл, който излезе от стаята си след мен.

— О, здрасти — рече той и дръпна от цигарата. — Не знаех, че си падаш по чисти и спретнати парчета.

Другият подхвърли нещо толкова гнусно, че няма да го повтора, след това направи още по-противен жест.

Даниъл му каза да си направи нещо, след това ме стисна за ръката и ме поведе към вратата.

— Хайде, разкарай се — нареди той. — Утре може и да се видим.

Не предполагах, че Даниъл е от момчетата, които биха изпратили едно момиче до колата й, но той ме последва по стълбите и когато

погледнах през рамо, докато отключвах колата, забелязах, че ме наблюдава от сумрачния вход.

По-късно същата вечер

Когато ставаше въпрос за компютри и книги, Ейприл Томас губеше интерес също като отегчено петгодишно хлапе. Затова пък риалити предаванията я привличаха като магнит. Последното ѝ любимо предаване го излъчваха в понеделник вечер, затова никак не се учудих, че я няма в библиотеката, когато пристигнах. Напълно разбираемо, след като бях закъсняла с цял час и половина. На връщане попаднах в задръстване и вече бе тъмно като в рог, когато пристигнах в библиотеката. Не бях в настроение да се занимавам с Емили Дикинсън сама, затова реших да се прибера у нас за вечеря.

Завих по алеята и набих спирачки, когато тъмна сянка изскочи пред колата. Сърцето ми биеше лудо, когато надникнах през прозореца. Джуд заслони очи заради фаровете. Косата му беше разрошена, а устата му беше стисната в тънка права линия.

— Джуд, добре ли си? — попитах аз, когато слязох от колата. — За малко да те ударя.

Той стисна ръката ми.

— Къде беше?

— В библиотеката с Ейприл. Казах на мама...

— Не ме лъжи — изсъска през зъби. — Ейприл дойде да те търси. Добре че аз отворих. Мама и татко няма да преживеят подобно нещо в момента. Къде беше? — Очите му мятаха мълнии, сякаш искаше да ме разкъса на парчета — а ноктите, впили се в лакътя ми, изглежда щяха да довършат задачата.

— Пусни ме — наредих аз и се опитах да се дръпна.

— Казвай! — изкрещя той и изви ръката ми. Викаше много рядко, дори по времето, когато бяхме деца. — С него си била, нали? — Сбърчи отвратено нос, сякаш миризмата на Даниъл беше полепнала по мен.

Поклатих глава.

— Не ме лъжи!

— Престани! — изкрещях в отговор аз. — Плашиш ме.

Изглежда нещо в гласа ми го възпря, защото очите на Джуд омекнаха и той пусна лакътя ми.

— Какво, за бога, става? — попитах.

Той отпусна ръце на раменете ми.

— Извинявай. — Лицето му се разкриви, сякаш се опитваше да овладее чувствата си. — Много се извинявам, търсих те навсякъде. Ужасно е. Аз... Трябваше да говоря с теб, а след като не те открих...

— Какво? — Какви ли не страхотии ми минаха през ума, че се е случило нещо с бебето Джеймс или Чарити. — Какво е станало?

— Открих я — рече той. — Открих я и тя беше посиняла, студена... раните бяха толкова дълбоки, просто не знаех какво да правя. Дойде татко, после и шерифът, парамедиците. Беше твърде късно. Казаха, че е била мъртва от часове, повече от цял един ден.

— Кой? — Баба, леля Каръл, кой?

— Мериан Дюк — отвърна той. — Разнасях вместо татко пакети храна за Деня на благодарността на всички вдовици. Мериан беше последна. Открих я на верандата. — По лицето на Джуд бяха избили червени петна. — Един от парамедиците каза, че сигурно е припаднала от слабост, докато е излизала от къщата. Татко позвъни на дъщерята на Мериан в Милуоки. Тя е напълно луда. Каза, че татко бил виновен за всичко. Каза, че трябвало да се грижи по-добре за Мериан, че бил длъжен да я накара да отиде на лекар. — Джуд изтри носа си. — Хората очакват от него да върши чудеса. Как обаче да правиш чудеса в свят, в който една старица лежи на верандата повече от двайсет и четири часа и никой не се е отбил при нея. — Около очите му се образуваха се бръчици. — Беше се вдървила, Грейс. Беше станала на кокал.

— Какво? — Мериан живееше в Оук Парк. Не беше толкова зле, колкото жилището на Даниъл, макар кварталът да не беше приятен. Чувствах се така, сякаш бях стояла над бутилка с разремител прекалено дълго. Колко ли човека са минали покрай къщата? — Тя има много саксии с цветя на верандата и заради парапета... сигурно никой не я е видял. — Поне ми се искаше да вярвам, че е било така.

— Това не е най-лошото — продължи Джуд. — Нещо я беше открило. Или животно, или... или клошар. По краката ѝ имаше рани. А пък гърлото ѝ беше разкъсано чак до хранопровода. Реших, че това я е

убило, но парамедиците казаха, че е била мъртва и изстинала, когато се е случило. Нямаше никаква кръв.

— Какво? — ахнах аз. Кучето ми Дейзи, сетих се аз. И неговото гърло беше разкъсано. Отхвърлих мисълта и се опитах да потисна гаденето. Не исках да си представям Мериан обезобразена по същия начин.

— Анджела Дюк каза, че вината е на татко, но не е така. — Джуд наведе глава. — Вината е само моя.

— От къде на къде?

— Казах й, че ако беше отишла на лекар, щеше да може да пее. Накарал съм я да се почувства виновна. — Очите му се напълниха със сълзи. — Когато я открих, тя си беше облякла зелената официална рокля, беше с шапката с пауново перо, която винаги слагаше, когато щеше да пее. — Джуд отпусна чело на рамото ми. — Опитвала се е да отиде в църквата. Искала е да изпее песента си. — Той се тресеше и се разхлипа.

Светът се завъртя още по-бързо. Не можех да повярвам, че съм пяла, докато старицата, която познавах открай време е умираше в студа съвсем сама. Краката ми се подкосиха. Отпуснах се на земята. Джуд се свлече до мен. Седях на средата на алеята и притисках главата на брат ми до рамото си. Той не спираше да хлипа. Прокарвах ръка по гърба му и се замислих за единствения друг случай, когато се бяхме прегръщали по този начин. Само че тогава аз имах нужда от утеха.

Преди четири години и половина

Беше гореща майска вечер. Бях отворила прозореца, преди да си легна, и към два през нощта се събудих от гласове. Дори сега, когато не мога да заспя, все още ги чувам — нещо като призрачен шепот, понесъл се с нощния вятър.

Стаята ми е в северната част на къщата, която е към дома на Даниъл. Изглежда и неговият прозорец е бил отворен. Крясъците станаха по-силни. Чух трясък и шум от раздрано. Не се съдържах. Не можех да стоя безучастна. Затова отидох при единствения човек, на когото можех винаги да разчитам.

— Джуд, буден ли си? — надникнах аз в стаята му.

— Да. — Той се изправи в леглото.

По онова време стаята на Джуд беше до моята — преди нашите да я направят на детска за Джеймс. Ужасните гласове нахлуваха и през неговия отворен прозорец. Не се чуваха толкова високо, колкото в моята стая, но бяха все така страшни. Стаята на нашите беше от южната страна. Техният прозорец не беше отворен и едва ли чуваха.

— Трябва да направим нещо — прошепнах аз. — Според мен бащата на Даниъл го бие.

— Много по-зле е — рече тихо той. — Даниъл ми каза.

Седнах на леглото до Джуд.

— Тогава трябва да му помогнем.

— Даниъл ме накара да се закълна, че няма да кажа на мама и татко.

— Но това е тайна, а тайните са грешни. Трябва да кажем.

— Не мога — заяви Джуд. — Обещал съм.

Животински рев се понесе отвън, последван от трясък на счупено дърво. Чух как нечия приглушена молба заглъхна след ужасено плющене — сякаш мама начукваше месо на плота в кухнята.

Шест удара бяха последвани от нов трясък, а после всичко утихна. Настана такава тишина, че ми се прииска да изпищя, за да я наруша. След нея се чу скимтене, също като на куче.

Стиснах ръката на Джуд и отпуснах глава на рамото му. Той ме погали по разрошената коса.

— Тогава аз ще кажа — реших накрая. — Така ти няма да издадеш нищо.

Джуд ме притиска до себе си, докато не събрах кураж да кажа на нашите.

Бащата на Даниъл избяга преди пристигането на полицията. Моят баща убеди съдията да остави Даниъл да живее у нас, докато майка му не уреди нещо. Даниъл дойде да живее у нас четири месеца, които станаха малко повече от година. Въпреки че фрактурата на черепа му заздравя забележително бързо, той вече не бе същият, поне за мен. Понякога ми се струваше по-щастлив, отколкото досега, а друг път, когато беше с Джуд, забелязвах втренчения му поглед — сякаш обвиняваше брат ми, че е предал доверието му.

Вечеря

Седях на масата и вечерях сама за пръв път от цяла вечност. Джуд каза, че не бил гладен, и слезе в мазето, Чарити се беше затворила в стаята си, а Джеймс вече спеше, докато мама и татко се затвориха в кабинета. Ровех макароните с бьоф Строганов, когато ме обзе задоволство, че Даниъл е сбъркал по отношение на съвършените ни семейни вечери. След това си казах, че подобен начин на мислене е грешен. Как можех да искам нещо лошо да се случи на семейството ми единствено за да докажа нещо пред някого. От къде на къде ще се чувствам виновна или неловко, задето имах семейство, в което ни беше приятно да се храним заедно и да обсъждаме ежедневието си.

Тази вечер обаче бе твърде тихо, за да ям. Изхвърлих остатъка от храната си в кофата за боклук и си легнах. Лежах мълчаливо, докато този път призрачните гласове се понесоха от собствения ми дом. Родителите ми си крещяха в кабинета. Виковете им не бяха ожесточени, а по-скоро гневни, изпълнени с раздражение. Мама и татко понякога се караха, но никога досега не ги бях чувала да си крещят. Гласът на татко беше по-тих, долавях отчаянието му, макар да не чувах думите. Мама бе по-ядосана, по-шумна, по-саркастична.

— Може и да си прав — крещеше тя. — Може вината да е твоя. Може ти да не си ни докарал това до главите. Защо не прибавим и глобалното затопляне в списъка с обвинения? Може и то да е станало по твоя вина.

Станах и затворих плътно вратата, пъгнах се под завивката и покрих главата си с възглавницата.

---

[1] Американски художник алкохолик, абстрактен експресионист, чиито платна са едни от най-скъпите в света. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Вторник сутринта

Обикновено татко тичаше рано сутрин, но днес, докато се приготвях за училище, не го чух. В кабинета му светеше, когато минах покрай затворената врата към кухнята. Поколебах се дали да не почукам, след това се отказах.

— Рано си станала — отбеляза мама и натрупа купчинка палачинки с шоколад в чинията ми. Вече бе направила двайсет и пет, макар никой от нас — освен татко — да не слизаше за закуска в следващия половин час. — Добре ли спа?

Да, с възглавница на главата.

— Имам среща с господин Барлоу.

— Хм — изсумтя мама. Беше се заела да избърше лъснатия до блясък кухненски плот. Мокасините ѝ отразяваха бляскавия линолеум. Обикновено мама ставаше педантична, когато беше под стрес. Колкото повече трудности имаше семейството, толкова повече тя се опитваше да излъска всичко къщи. Искаше домът ни да бъде безупречен.

Побутнах с пръст един полуразтопен шоколадов чипс, който образуваше усмихнато лице върху палачинките. Обикновено мама сама приготвяше палачинки „за специални случаи“. Интересно, дали не се опитваше да смекчи удара от предстоящото обсъждане за Мериан — да ни подготви за проповедта на татко, че смъртта е неизменна част от живота. Щом видях гузното ѝ изражение, когато поставяше чаша портокалов сок пред мен, веднага разбрах, че това е опитът ѝ за помирение след снощния скандал с татко.

— Прясно изцеден. — Мама смачка престилката. — Ако предпочиташ, ще направя от боровинки. Или пък от бяло грозде.

— Този става — измърморих и отпих.

Тя се намръщи.

— Чудесен е — заявих аз. — Много обичам прясно изцеден сок.

В този момент разбрах, че тази сутрин татко няма да излезе от кабинета си. Нямах да има разговор за случилото се с Мериан. Мама пък нямаше да спомене и дума за скандала им.

Снощи заради Даниъл изпитах чувство на вина, че имам семейство, което се събира на вечеря и обсъжда как е минал денят. Сега обаче си дадох сметка, че в този дом никога не се говореше за проблеми. Тъкмо затова никой не споменаваше името на Даниъл, нито пък се обсъждаше нощта, в която той изчезна — нищо че бях питала безброй пъти. Един разговор би бил равносилен на признание, че нещо не е наред.

Мама се усмихна. Усмивката ѝ ми се стори пресилена, изкуствена, също като подобие на кленов сироп, с който беше поляла палачинките. Тя се дръпна бързо до печката и изхвърли прегорелите в боклука.

Под престилката беше със същата блуза и панталони като вчера. Пръстите ѝ бяха зачервени и напукани от часовете, които бе посветила на чистене. Прекаляваше с тази мания за съвършенство.

Прииска ми се да я попитам защо ѝ е да крие разправията с татко, като прави толкова палачинки, но в този момент Чарити влезе при нас.

— Какво мирише толкова хубаво? — прозя се тя.

— Палачинки! — Мама, стиснала шпатула в ръка, побутна Чарити да седне и ѝ поднесе препълнена чиния. — Има кленов сироп, къпини, сметана и сладко от малини.

— Страхотно. — Чарити бръкна в бурканчето сметана с вилицата си. — Ти си върхът, мамо. — Тя излапа палачинките за секунди. Дори не забеляза, че ако мама продължава да търка тигана, ще пробие дупка.

Сестра ми се пресегна към бурканчето сладко и застина. В очите ѝ се появи стъклен блясък, сякаш се канеше да заплаче. Бурканчето се изплъзна от ръката ѝ и се търкулна по масата. Аз го хванах точно преди да падне.

Погледнах етикета. „От кухнята на Мериан Дюк“.

— Всичко е наред — рекох и отпуснах ръка на рамото на Чарити.

— Забравих... — отвърна тихо тя. — Забравих, че не е сън. — Побутна чинията настрани и стана.

— Тъкмо се канех да пържа яйца — обясни мама, когато Чарити излезе.

Сведох поглед към чинията. Усмехнатата закуска ме гледаше, но май нямаше да мога да хапна. Отпих от портокаловия сок. Стори ми се кисел. Знаех, че ще убедя Джуд да ме откара рано в училище, но пък не исках да съм в кухнята, когато той слезе и мама отново започне да се прави на свършена домакиня. Увих две палачинки в салфетка и станах.

— Трябва да тръгвам — заявих. — Ще ям по пътя.

Мама вдигна поглед от тигана. Забелязах, че липсата ми на апетит съвсем не ѝ помогна да преодолее чувството на вина.

Кой знае защо не ми пукаше.

Изминах няколкото пресечки до училище в студа и дарих закуската си на бездомно куче, което срещнах по пътя.

По-късно след училище

Часовникът в кабинета по изкуство показваше почти 7:25 и аз се проклех, задето бяха дала на Даниъл едва пет минути, за да не закъснее. Затворих очи и се помолих той да дойде, ако не за друго, то поне за да докажа на Барлоу, че греши за него. Само че с изминаването на всяка секунда започвах да си мисля, че щях да остана силно разочарована.

— Притесняваше се, че няма да дойда ли? — Даниъл се тръшна на стола до мен тъкмо навреме. Беше в светлосинята риза и панталоните в цвят каки, които му бях оставила, но дрехите бяха така смачкани, сякаш ги беше измъкнал от раницата си преди пет минути.

— Пет пари не давам какво правиш. — Усетих как по врата ми избиха червени петна. — Бъдещето си е твое, не е мое.

Той изсумтя.

Господин Барлоу излезе от кабинета си и седна зад бюрото.

— Виждам, че господин Калби е решил да дойде.

— Просто Даниъл. Никакъв Калби. — Той произнесе фамилията си като мръсна дума.

Учителят вдигна вежди.

— И така, господин Калби, когато станете известен музикант или папа, можете да отрежете фамиленото си име. В моите часове ще бъдете наричан с името, което са ви дали родителите ви. — Той огледа Даниъл като критик, който преценява нова творба в някоя галерия.

Даниъл се облегна назад и кръстоса ръце.

Господин Барлоу преплете пръсти и отпусна ръце на бюрото.

— Нали знаете, че стипендията ви зависи от поведението ви. Ще се държите и обличате прилично, като за християнско училище. Днес сте се постарали, но няма да е зле да използвате ютия. Съмнявам се, че това е естественият цвят на косата ви. Давам ви време до понеделник да направите нещо по въпроса. Що се отнася до моя курс — продължи Барлоу, — ще идвате всеки ден навреме и когато звънецът удари, ще бъдете на мястото си. Всеки ученик трябва да направи портфолио от двайсет и три работи на определена тема и още десет по свой избор, с които да покаже уменията си. Идвайте със закъснение, въпреки това очаквам да направите същото. — Господин Барлоу се приведе напред и погледна Даниъл в очите, сякаш го предизвикваше и очакваше пръв да отмести поглед.

Даниъл не трепна.

— Дадено.

— Даниъл има опит — обадох се аз.

Барлоу приглади мустаците си и аз усетих, че идва ред на уловката.

— Портфолиото ви ще се състои единствено от творби, направени в този курс. Ще наблюдавам всяка една от задачите ви в началото, в средата и в края на изпълнението. Няма да предавате нищо, което сте рисували досега.

— Та това е невъзможно — намесих се аз. — Почти декември е, а аз не съм подготвила дори една трета от портфолиото си.

— Тъкмо затова господин Калби ще бъде с нас през всяка обедна почивка и ще го чакам в кабинета си по за един час след училище. Всеки ден без изключение.

Даниъл едва не изгуби самообладание още преди началото на състезанието, но успя да се овладее в последния момент.

— Добър опит, но след училище трябва да вървя на работа в града.

— Доколкото разбрах, от училището са ви дали стипендия, която покрива разходите по настаняването ви. Очевидно един от настоятелството ви е взел под крилото си, но не очаквайте специално отношение от мен. Ще идвате всеки ден след училище, ако ли не, нямате работа тук.

Даниъл стисна ръба на чина и се приведе напред.

— Не можете да го направите. Имам нужда от парите. — Найсетне извърна поглед настрани. — Имам други задължения.

Долових отчаянието в гласа му. Когато чух думата *задължения*, устата ми пресъхна.

— Това са моите условия — заяви Барлоу. — Изборът е ваш. — Взе някакви документи и се върна в кабинета си.

Даниъл блъсна стола си настрани и изскочи от стаята, обезумял като подгонена мечка. Последвах го в коридора.

Той изруга и заби юмрук във вратичката на едно шкафче. Металът се огъна под силата на удара му.

— Не може да ми причини това. — Удари шкафчето отново и дори не трепна от болка. — Имам задължения.

Отново същата дума. Запитах се какво ли значи.

— Иска да ме дресира като куче в цирк. Дори облякох тази тъпа риза. — Даниъл я дръпна и копчетата се разлетяха, а отдолу се появи познатата ми бяла тениска и стегнатите мускули на ръцете, които досега не бях забелязала. Той удари ново шкафче, този път с ризата. — Това е пълна див...

— Спри! — сграбчих ръката му тъкмо когато се канеше да нанесе нов удар. — Шкафчетата и мен ме дразнят понякога — обясних и погледнах към ококорените първокурсници, които забързаха по коридора. — По дяволите, Даниъл! Няма да ругаеш в училище. Ще те изхвърлят.

Той облиза устни и *почти* се усмихна. Отпусна юмрука си и пусна синята риза. Опитах се да огледам ръката му, защото очаквах, че кокалчетата му са разранени, след като остави такава вдлъбнатина във вратичката. Той се дръпна и напъха ръка в джоба си.

— Гадна работа — заяви и се облегна на разкривената врата. — Този тип Барлоу просто не разбира.

— Можеш да му обясниш. Защо не ми кажеш какви са тези *задължения*, за да му обясня вместо теб...

Нещо по-очевидно няма ли да направиш?

Даниъл остана загледан в мен. Очите му сякаш отразяваха флуоресцентните светлини в сумрачния коридор.

— Искаш ли да се разкараме? — попита най-сетне. — Двамата. — Протегна ранената си ръка. — Да им теглим една майна на скапаняците и да отидем да се позабавляваме.

Аз бях отличничка, дъщеря на пастор, бях спечелила състезанието гражданин на месеца и член на клуб „Единство в името на Христос“, но ето че за наносекунда забравих всички тези неща. Как само ми се искаше да стисна ръката му. Само че обзелото ме желание ме стресна и ме накара да изпитам омраза към него.

— Не — отсякох, преди да реша нещо друго. — Не мога да отсъствам от час, нито пък ти. Ако изпуснеш още един ден, ще изгубиш стипендията си. Нали все още искаш да влезеш в „Трентън“?

Даниъл сви ръка в юмрук. Пое си дълбоко дъх и лицето му се превърна в студена, безизразна фасада. Измъкна смачкан лист от джоба си.

— Кажу ми, сладурче, как да стигна до кабинета по геометрия?

Погледнах листа и въздъхнах облекчено, когато забелязах, че ще бъдем заедно единствено в часовете по изкуство.

— Стая 103 е нататък по коридора, после наляво. Минаваш покрай кафенето. Ще го видиш. И не закъснявай. Госпожа Кросуел много обича да отстранява закъснелите от училище.

— Добре дошъл — измърмори Даниъл. — Забравих колко мразя тази шиб... гадост. — Подсмихна се, след това се изсмя.

— Да, добре дошъл вкъщи — поздравих го аз. Този път аз му обърнах гръб.

По-късно

Нямах представа кой ще си спомни Даниъл Калби. Докато растеше, имаше малко приятели и напусна „Холи Тринити“ преди гимназията. Въпреки това очаквах външният вид на момче като Даниъл да предизвика интерес и клюки. Само че по коридорите се обсъждаше друг скандал, който измести напълно новината за завръщането на Даниъл: неочакваната смърт на обезобразената

Мериан Дюк, обичана учителка от неделното училище, детегледачка на мнозина и макар да беше възрастна и с ограничени средства — участваше като доброволка в почти всички училищни мероприятия.

Поглеждаха ме тайно и шушукаха, докато се прехвърлях от един кабинет в друг. Бях свикнала хората да говорят за мен, да ме наблюдават. Това бе част от съдбата на представителите на семейство Дивайн. Мама все ме предупреждаваше да внимавам как се обличам, до колко часа вечер оставам, какви филми гледам, защото хората щели да съобразяват поведението и възпитанието на децата си според това, което било позволено на децата на пастора — все едно бях някакъв ходещ барометър за морални ценности. Според мен тя повече се притеснява да не давам поводи на хората да обсъждат дъщерята на пастора.

Както говореха днес например. Само че в разговорите подмятаха имената на Джуд и татко, а щом забележеха, че приближавам, веднага млъкваха. Мнозина защитиха татко, когато Анджела Дюк започна да реди обвиненията си, че е малтретирал майка ѝ, но клюките плъзваха бързо в малките градове. Бе неизбежно предположенията за „участието и връзката“ на семейството ми в смъртта на Мериан да плъзнат наоколо. Простотии като: „Чух Майк да казва, че пасторът отказал да заведе Мериан на лекар, когато имала час, след това я заплашил да я изгони от енорията, ако тя не...“ Пред физкултурния салон чух истински бисер: „Разправят, че Джуд е на някакви лекарства, от които напълно превъртял, задето Мериан се била разболяла...“ Със срам трябва да си призная, че наруших правилото си да не ругая в училище.

Макар да бях тъжна и разстроена — и да имах желание да говоря неприлично и да гледам намръщено — си представях как се чувства Джуд. Ейприл бе единствената, която прояви достатъчно внимание — или просто не ѝ пукаше — и ме разпита за събитията през последните двайсет и четири часа.

— Добре — рече тя в мига, когато седнах до нея в часа по изкуство. — Първо, къде, по дяволите, се дяна снощи? Второ, какво, по дяволите, търси той тук? — посочи Даниъл, който беше вдигнал крака на чина в самия край на стаята. — Трето, какво, по дяволите, става с брат ти. Той добре ли е? И четвърто, дано номер едно, две и три нямат нищо общо помежду си. — Тя стисна устни и скръсти ръце. — Искам отговори, скъпа!

— Леле! — ахнах аз. — Първо, извинявай, че снощи се разминахме. Не можах да се измъкна от задръстването.

— Задръстване ли? Тук? — Посочи с пръст Даниъл. — Ходила си в града — прошепна тя. — Била си при него.

— Не, не бях...

— Знам, че той живее в града, защото днес сутринта го видях на автобусната спирка.

— Може да е бил къде ли не... — Какъв смисъл имаше да я лъжа. — Добре, де, бях при него. Но не е каквото си мислиш.

— Нима? — Приятелката ми поклати ядосано глава и къдравата ѝ коса заподскача като уши на кокер шпаньол.

— Наистина не е. Просто му предавах съобщение от Барлоу. Между другото, ти си виновна — заявих и демонстративно заставах като нея. — Ти си предала неговата рисунка, затова Барлоу поиска да го върне в часовете си.

— Ужас. Да не би да съм ти докарала неприятности? Не исках. Той как е разбрал, че рисунката е на Даниъл?

— Аз му казах.

— Ти луда ли си? — Ейприл се ококори. Приведе се напред и зашепна: — влюбена си в него, нали?

— В Барлоу ли?

— Много добре знаеш за кого говоря. — Тя погледна към Даниъл, който барабанеше по бедрата си. — Все още си влюбена в него.

— Не съм и никога не съм била. Беше само едно тъпо увлечение. — Знаех, че греша, но въпреки това усетих как вратът ми пламва. Хванах се за първото, което щеше да ми помогне да сменя темата: — Да ти разкажа ли за Джуд и Мериан Дюк?

Изражението ѝ се промени на мига. Очите ѝ омекнаха и тя прокара пръсти през косата си.

— Божичко! Снощи, когато дойдох да те търся у вас, ми се стори толкова тъжен. А днес сутринта научих от Лин Бишоп — брат ѝ е парамедик в Оук Парк — тя разказваше за Мериан Дюк в коридора. Чух я да казва, че Джуд и баща ти имали нещо общо с тази работа. Само че не чух добре какви ги разправяше. А пък един от курса по биология се раздрънка за чудовището от Маркъм Стрийт.

Поклатих глава.

— Знаеш, че това с чудовището са само празни приказки, нали? Освен това Мериан не живее — не живееше — на Маркъм Стрийт. — Знаех, че това са пълни дивотии — нали ги знаех още от дете — но потръпвах, когато хората отново започваха да приказват за чудовището. Освен това знаех, че дори да не живееш на Маркъм Стрийт, пак може да ти се случи нещо странно. Не можех да прогоня образа на обезобразеното си куче, откакто научих за Мериан.

— Да, но случилото се с Мериан не са празни приказки — заяви Ейприл. — И защо всички разправят, че Джуд бил замесен?

Вдигнах поглед към прозореца на кабинета на Барлоу. Преподавателят ни говореше по телефона и изглежда щеше да продължи известно време. Ейприл ми се стори твърде заинтригувана, а на мен много ми се искаше да поговоря с някого за случилото се. Снизих глас, за да не може никой (най-вече Лин) да чуе, и разказах на Ейприл как Джуд намерил тялото и как семейство Дюк обвинили татко. Разказах ѝ и за след това, как Джуд беше изперкал и как нашите са скараха.

Ейприл ме прегърна.

— Всичко ще се оправи.

Тя пък откъде знаеше? Нямахме никаква представа колко е странно да вечеряш сам, нито пък да чуваш как родителите ти си крещят. Сигурно Ейприл знаеше какво е. Тя се премести тук, когато беше на четиринайсет, след като родителите ѝ се разделиха, а напоследък майка ѝ работеше все повече и непрекъснато закъсняваше. Затова я поканих на вечеря в Деня на благодарността, за да не остава сама на празника.

Не виждах как нещата ще се оправят.

Барлоу излезе от кабинета си. Остави празни кутии от пепси на бюрото и се зае с работата си, без да даде никакви инструкции на групата.

— Искаш ли днес да отидем да обядваме в кафенето? — попитах Ейприл. — Джуд няма да има абсолютно нищо против, ако цъфнем просто така. Дори може да ни се зарадва.

Тя прехапа устни.

— Добре — съгласи се. — Сигурно има нужда някой да го утеши. — Тя се намръщи, но както обикновено потръпна от вълнение.

Обедна почивка

Обикновено се налагаше да убеждавам Ейприл много, докато се съгласи да дойде с мен в кафене „Роуз Крееш“. В редките случаи, когато беше идвала, стоеше настрани от групата с Мия, Клер, Лейн и няколко от по-малките, които наблюдаваха големите с неприкрито страхопочитание. Ейприл бе същата като старото ми куче Дейзи. Вечно джавкаше и се перчеше, докато бяхме двете, но щом попаднеш сред хора, се притесняваше.

Днес обаче ми се стори коренно различна.

Тъкмо си бяхме поръчали храна, когато забелязах, че тя е станала център на вниманието, докато разказваше оживено за миналото лято, когато баща ѝ я заведе в Холивуд. Брет Джонсън и Грег Дайвърс буквално точеха лиги, но когато Джуд влезе, тя ги заряза и отиде при него. След няколко минути двамата седяха в едно сепаре. Ейприл галеше съчувствено ръката му, докато той ѝ говореше тихо и поверително.

— Леле — ахна Пийт и придърпа стола си до мен, — не мога да повярвам, че Ейприл успя да пробие черупката му. — Той вдигна безалкохолното си към Джуд. — Цял ден не съм разменил и дума с него. Всъщност той се държи доста странно повече от седмица.

— Знам — отвърнах и посегнах към недоядения си сандвич.

— Ти добре ли си? — попита той.

— Да. Просто ми омръзна да ми е тъжно. — Странно, защото времето, когато не се чувствах тъжна или наранена, бяха няколкото минути, прекарани с Даниъл. Може би, защото той ме дразнеше толкова много.

Пийт почука с пръст по кутийката.

— Онази вечер беше забавно — изрече той и гласът му прозвуча така, сякаш задаваше въпрос.

— И аз мисля, че беше забавно — отвърнах, макар „забавно“ съвсем да не беше подходяща дума за случилото се в петък вечерта.

— Да знаеш, че съм намислил да отидем на боулинг — ухили се той. — Така поне ще ти докажа, че притежавам умения, които не включват поправянето на автомобили.

— Добре. — Сведох поглед към подноса. — Само че ми дай малко време.

Усмивката на Пийт угасна.

— Ами, добре. — Понечи да тръгне.

— Виж, в момента всичко е доста шантаво — побързах да обясня аз. — Покрай Мериан и Деня на благодарността и всичко. Просто нямам време за... ами... няма да ходя по срещи известно време. — Опитах се да се усмихна. — Но пък ще чакам с нетърпение да излезем.

— Ще го запомня — отвърна той.

— Ще се видим в часа по химия. — Скочих от мястото си. — Ще се наложи да ми предложиш рамото си да поплача, когато ни върнат тестовете — продължих и отидох да отлепя най-добрата си приятелка от брат си.

Пети час

— Джуд ме покани на кафе днес следобед! — изписка Ейприл, докато пресичахме улицата, за да се върнем в училище.

— Браво. — Продължавах да вървя в такт с пиукането на зеления светофар.

— Само това ли ще кажеш? — ситнеше след мен Ейприл. — Би трябвало направо да изперкаш и да подскачаш от радост заедно с мен. — Тя ме дръпна за ръкава. — Ти сърдита ли си ми?

— Не. — Да. — Радвам се за теб. — *Ни най-малко.* — Просто... — *Нали уж си ми най-добрата приятелка?* — Напоследък Джуд се държи странно. Просто мисля, че не си избрала най-подходящия момент, за да му се правиш на гадже.

— Или пък точно сега е моментът, когато най-много му трябва гадже — заяви възторжено тя. — Хайде, Грейс. Зарадвай се за мен. Ти излезе на среща с Пийт, а той е един от най-добрите приятели на Джуд. — Тя се усмихна глуповато и невинно. — Освен това само ще пием кафе.

Усмигнах се.

— Само кафе, а?

— Добре, де, знам, че ще бъде най-хубавата чаша кафе, която някога съм пила! — Ейприл се изправи на пръсти. — Хайде, зарадвай

се за мен.

Разсмях се.

— Добре, много се вълнувам.

Влязохме в кабинета няколко минути преди звънецът да бие. Даниъл се беше облегал назад и късаше един лист на парченца, които навиваше на тънки фунийки. Трябваше да мина покрай него, за да стигна до кофичката с материалите си. Бях с гръб към него, когато усетих как нещо ме удря по главата. В краката ми тупна хартиено топче.

— Здравсти, Грейс — прошепна театрално Даниъл.

Не му обърнах никакво внимание и бръкнах в кофата. Удари ме ново хартиено топче и остана в косата ми. Извадих го напълно спокойно.

— Грейси — изви той глас, също като хиена, която зове плячката си.

Взех каквото ми беше необходимо и се върнах на мястото си. Той метна още едно топче, което отскочи от бузата ми. Продължих да гледам настрани. Искях да приключа с него. Искях да си кажа, че съм изпълнила дълга си. Бях направила онова, което бях казала. Всъщност знаех, че не е точно така. Да го върна в курса бе просто първият етап от плана ми. Все още не бях открила какво се е случило между Даниъл и Джуд, а трябваше да науча, за да оправя нещата. Тъй като Джуд нямаше да ми разкаже, се налагаше да измъкна информацията от Даниъл. Само че все още не можех да го приема. Все още ми беше неприятно, че заради него ми се прииска да забравя — дори за момент — коя съм.

Как можех да помогна на Даниъл да открие пътя, без аз да се изгубя?

След училище

— Какво ще правиш? — ме попита Ейприл, докато пресичахме паркинга, който отделяше училището от енорията.

Отворих теста по химия и погледнах написаната в червено двойка, последвана от бележка от госпожа Хауъл: „Нека родителите ти да подпишат теста. Покажи ми подписа след празниците.“

— Не знам — отвърнах аз. — Обикновено татко най-добре се справя с подобни неща, но в момента нямам желание да го занимавам. А пък мама е превключила на режим домакия и готвачка, ала Марта Стюарт, така че, ако ѝ покажа това, сигурно следващия семестър ще ме накара да се отпиша от курса по изкуство.

— Няма начин — възмути се Ейприл. — Защо не го подпишеш сама?

— Да, сигурно. Много добре знаеш, че не мога да го направя. — Навих теста и го пяхнах в джоба на раницата.

— Той е тук! — писна Ейприл.

Джуд спря до тротоара пред енорията. Беше с королата, за да вземе Ейприл за „кафе“. Помахах му, но той не ми отговори.

— Виж ми червилото. — Приятелката ми се усмихна, за да огледам зъбите ѝ.

— Всичко е наред — отвърнах аз, макар да не бях погледнала внимателно. Видях, че Джуд чака на верандата на енорията. Изражението му беше каменно.

— Успех с теста — пожела разтрепераната Ейприл.

— Чакай. — Протегнах ръка и стиснах пръстите ѝ. — Да прекараш хубаво. И... да пазиш Джуд вместо мен. Кажи ми, ако има нужда от нещо.

— Добре. — Ейприл стисна ръката ми, след това затича през паркинга към колата. Учудих се, че Джуд не стана, за да ѝ отвори вратата — изобщо не беше в негов стил. Поне изражението му поомекна, когато тя се качи.

Колкото и да не ми се искаше най-добрата ми приятелка да излиза с брат ми, аз се надявах Пийт да се окаже прав за Ейприл — че тя ще пропука черупката на Джуд, след като никоя друга не бе успяла.

В енорията

След като Джуд и Ейприл тръгнаха, аз извадих навития на руло лист с теста от джоба и тръгнах по алеята между енорията и

училището. Спрях пред вратата на татковия кабинет и се ослушах, за да чуя някакъв звук отвътре. Прецених, че е най-добре да накарам татко да се подпише, освен това исках да видя как е, макар да нямах представа дали все още не е в кабинета си у дома. Отговорът на въпроса дойде преди още да почукам на вратата.

— Не мога повече — чух нечий глас. Беше напрегнат и звучеше като на татко. — Не мога да го направя отново.

— Не те и карам — рече събеседникът му. Беше мъж, но звучеше по детски. — Не исках да уплаша никого.

— Да, но си го сторил — натякна първият и този път се убедих, че е татко. — Само че се случва за трети път тази година. Повече не мога да ти помагам.

— Нали ми обеща. Обеща да ми помогнеш. Каза, че ще оправиш нещата. Нали ти оправяш всичко.

— Стига! — изкрещя татко.

Знаех, че не бива, но отворих вратата и видях Дон Муни вдигнал ръце над главата. Виеше като огромно бебе.

— Татко! — провикнах се аз над рева на Дон. — Какво, за бога, става?

Татко ме погледна, стреснат, че ме вижда. Дон също ме забеляза. Млъкна и се отпусна разтреперан на стола. Носът и големите му жълтеникаво зеленикави очи течаха.

Татко въздъхна. Отпусна рамене, сякаш товарът му бе станал десетократно по-тежък.

— Дон е решил да намери работа на ножа си за пореден път. — Той посочи познатата кама, оставена на бюрото. Беше същият нож, който навремето Дон беше опрял в гърлото на татко. — Уплашил група клиенти и господин Дей стрелял по него. За пореден път.

— Не знаех, че и преди е стрелял по него.

Дон се сви.

— Защото аз винаги замазвам нещата. Дон прецаква всичко, аз оправям след него. — Татко ми се стори толкова резервиран, в дълбокия му мелодичен глас не се долавяха обичайните доброта и състрадание. По лицето му личеше, че не си е доспал, а очите му бяха очертани от черни кръгове. — Непрекъснато се опитвам да оправям грешките на кого ли не, а виж докъде стигнах. Просто не издържам. Само влошавам нещата. Сега и двамата трябва да се оправят сами.

— И двамата ли? — попитах аз.

Дон отново ревна и ме прекъсна.

— Татко, говорим за Дон — напомних му аз, шокирана от неочаквания прилив на чувства, които изпитах към хленчещия мъжага — нищо че ножът му беше толкова близо. — Нали не си ги уплашил нарочно?

— Не съм, госпожице Грейс. — Огромната долна устна на Дон трепереше. — Тея хора все се страхуват. Говореха за чудовище — онова, дето се опитало да изяде Мериан. Затова им показах ножа си. От чисто сребро е. Прадядо го е използвал, за да коли чудовища. Дядо ми каза. Всичките ми прадеди са се клели да убиват чудовища. Аз само показвах на хората, че мога да спра чудовището, преди да...

— Достатъчно — прекъсна го татко. — Няма никакви чудовища.

Дон се сви.

— Ама дядо...

— Дон — погледнах го аз с надеждата да ме разбере и да престане. Обърнах се към татко: — Дон има нужда от теб. Ти каза, че ще му помогнеш. Не можеш да се откажеш само защото е трудно. Какво стана с приказките, че трябва упорство, че не можеш да изоставиш ближния?

Обзе ме чувство за вина. Как можах да кажа подобно нещо? Нали аз бях тази, която искаше да обърне гръб на Даниъл единствено защото разбрах колко ще бъде трудно, когато му подадох ръка, при това трудностите бяха съвсем неочаквани. Не можех да повярвам, че използвам светото писание срещу баща си.

Татко потри лицето си с ръка.

— Извинявай, Грейс. Права си. Това е моят товар. — Той отпусна ръка на рамото на Дон. — Ще поговоря още веднъж с господин Дей.

Дон се протегна и прегърна татко през кръста.

— Благодаря ви, пастор Дивайн!

— Още е рано да ми благодариш. — Татко беше останал без дъх след тази прегръдка. — Ще трябва да ти взема ножа за известно време.

— Не — заяви Дон. — Беше на дядо. Това е единственото, което ми остана от него. Трябва ми... за чудовищата...

— Виж сега — започна татко и ме погледна. — Грейс, прибери ножа на сигурно място. — Поведе Дон навън, а той се обръщаше с

копнеж към ножа. — След няколко седмици ще поговорим кога да ти го върна.

Прибрах теста в раницата — очевидно днес не беше подходящо да го давам за подпис, и взех камата. Протегнах я напред. Оказа се потезка, отколкото очаквах. Острието беше изцапано, покрито с патина и странни тъмни петна. Стори ми се много стара, дори ценна. Знам, че татко искаше да я скрия някъде. Дръпнах поанзецията в саксия от мястото ѝ и извадих скрития ключ. С него се отключваше най-горното чекмедже от бюрото на татко, където той държеше важни неща като парите от неделните дарения и аптечката за първа помощ. Пъхнах ножа под фенерчето и заключих чекмеджето.

Върнах ключа на мястото му, обзета от угризения. Много добре знаех на какво е способен Дон с острие от студено сребро, въпреки това ми беше жал, че ножът му е отнет. Не можех да си представя, че някой ден ще имам една-единствена вещ, с която да помня човек, когото съм обичала.

— Здравсти. — Чарити се вмъкна в кабинета. — Много мило, че се застъпи за Дон.

— Направих го заради татко — отвърнах аз. — Не искам утре да се събуди и да съжاليا какво е направил днес.

— Едва ли Дон ще бъде в нормалното си състояние утре.

Вдигнах поглед към нея. Тя мигаше често-често.

— Защо? — попитах, макар да нямах никакво желание да научавам отговора. Все си представях как утре ще се събудя и всичко ще бъде както обикновено — овесена каша за закуска, безпроблемен ден в училище и пиле с ориз за вечеря на цялото семейство.

— Дъщерите на Мериан настояват погребението ѝ да бъде утре, преди Деня на благодарността, защото не искали да отлагат някакво пътуване.

Въздъгнах.

— Трябваше да се сетя. След смъртта идва погребението. — Да помагам на мама да приготви огромни количества оризов пилаф и най-различни манджи за опечалените семейства бе поредното задължение на децата на пастора, но никога досега не бяха приготвяли храна за близък човек, освен когато дядо почина, но тогава бях на осем.

— Това не е най-лошото — продължи Чарити. — Близките на Мериан са повикали за погребението пастор от Ню Хоуп. Не искат

татко. Продължават да го обвиняват.

— Какво? Не е честно. Татко е познавал Мериан през целия си живот, бил е неин пастор, откакто се помним.

— Знам, но те не искат да чуят и дума.

Отпуснах се на стола зад бюрото.

— Нищо чудно, че разправя, че искал да се откаже.

— Не знаеш най-лошото. Пастор Кларк е чул за дуета ни в неделя и иска да пеем отново на погребението, защото това била любимата песен на Мериан.

Отворих уста, готова да възроптая.

— Мама каза, че трябвало да го направим — въздъхна Чарити.

— Каза, че сме били длъжни.

Задължения. Започвах да мразя тази дума.

ОСМА ГЛАВА

ИЗКУШЕНИЕ

Сряда следобед, погребението

Скръбна сянка се бе спуснала над енорията и бе докоснала сърцата на всички, които дойдоха в параклиса за погребението на Мериан Дюк. Дори от училище ни пуснаха по-рано, за да присъстваме на следобедната служба. Мрачното настроение бе притиснало всички — абсолютно всички, освен мама. Тя включи на скорост още в четири сутринта, когато започна да трака с тенджери в кухнята, за да подготви гощавка, достойна за хиляда опечалени. Ентузиазмът ѝ стресна някои от по-разчувстваните, докато ги посрещаше преди службата с пастор Кларк и канеше у нас всички, които ѝ се струваха самотни, на утрешната екстраваганца по случай Деня на благодарността.

— Поканете, когото пожелаете — разреши тя на двете ни с Чарити, докато товарехме подноси с храна в Синия балон. — Искам това да бъде най-уютният Ден на благодарността, който баща ви помни. Присъствието на други хора ще му се отрази добре.

Не бях сигурна дали е права. Татко не пое обичайните си задължения по посрещането на опечалените преди погребението и седна в един ъгъл на параклиса вместо на амвона, както прилягаше на пастора на енорията. Едва се сдържах да не отида при него, но трябваше да остана на пейките за хора заедно с Чарити и да наблюдавам как черната роба на пастор Кларк се вее, докато разговаря с унил глас за добротата на Мериан, макар почти да не я познаваше. Огледах се и ми се прииска да имах телепатична връзка с мама или брат ми, за да им подсказва да прегърнат татко, но мама бе заета с почерпката в залата, а Джуд се беше сгушил до Ейприл на третия ред.

Отново насочих поглед към робата на пастор Кларк и не го отместих, докато не дойде време да пея. Органът засвири песента и аз се опитах да не се задавя с думите. Лицето ми потръпваше. Усецах, че всеки миг ще заплача, но се овладях и стиснах устни. Не можех да

продължа да пея, защото знаех, че всеки миг ще рухна. Гласът на Чарити също бе прекалено висок и разтреперан и дори не можех да разбера коя част от песента изпълнява. Погледнах през прозореца към тъмното, забулено от смога небе — дори облаците изглеждаха така, сякаш щяха да се пръснат от нахлулите чувства — и тогава го видях.

Даниъл седеше на пълния с народ балкон, скръстил ръце, навел глава. Изглежда усети напрегнатия ми поглед, защото повдигна брадичка. Дори от това разстояние забелязах, че очите му са зачервени. Погледна ме за миг и сякаш усети всяко болезнено чувство, което се опитвах да скрия, след това сведе отново глава.

Любопитството измести мъката, когато се върнах на мястото си. Чарити ме прегърна през раменете, очевидно решила, че шокът, изписал се на лицето ми, се дължи на мъката. Словата на дъщерите на госпожа Дюк бяха безобразно дълги. Анджела Дюк дори пусна няколко остри реплики за татко. Когато службата най-сетне приключи и опечалените поеха в колона към гробището, аз зърнах Даниъл да слиза по стълбата към изхода. Скочих от мястото си, дръпнах антрацитносивото си официално палто и кожените ръкавици.

— Мама иска да ѝ помогнем — напомни ми Чарити.

— След малко.

Тръгнах по централната пътека и се промъкнах между дамите, които обсъждаха колко бездушна била службата на пастор Кларк. Някой подръпна ръкава ми и ме повика по име. Май беше Пийт Брадшо, но аз така и не спрях. Сякаш невидима корда бе забита в корема ми и ме теглеше към вратата на енорията и паркинга. Забързах, без да се замислям, и видях как Даниъл скочи на мотор, оставен в края на паркинга.

— Даниъл! — провикнах се аз, когато машината изрева.

— Идваш ли?

— Какво? Не. Не мога.

— Тогава защо си тук? — Той ме погледна изпитателно — очите му с цвят на кал бяха все още зачервени.

Не се въздържах — невидимата корда ме потегли към него.

— Имаш ли каска?

— Това е моторът на Зед. Не би искала да си сложиш неговата каска, ако имаше. — Даниъл ритна стъпенката. — Знаех, че ще дойдеш.

— Млъквай — срязях го аз и се качих зад него.

Секунда по-късно

Семплата ми черна рокля се вдигна високо и обувките с токчета, които пазех за неделите, ми се сториха сексапилни, когато свих крака. Моторът изрева отново и полетяхме напред. Прегърнах Даниъл през кръста.

Студеният въздух режеше лицето ми, караше сълзите ми да се стичат неудържимо. Зарових лице на гърба на Даниъл и вдъхнах познатия мирис — бадеми, маслени бои, пръст и лак, струва ми се. Дори не се запитах защо се качих на мотора. Просто знаех, че мястото ми е тук.

Той караше към града. Раменете му бяха напрегнати и потръпваха, сякаш копнееше за по-висока скорост, но заради мен караше по-бавно. Слънцето залязваше в алено на хоризонта, когато най-сетне спряхме на пуста улица в непознатата част от града.

Даниъл изключи мотора. В последвалото мълчание чух как сърцето ми бие.

— Искам да ти покажа нещо — рече той и слезе с лекота от мотора. Скочи на тротоара и продължи пеша.

Адска болка проряза измръзналите ми крака, когато стъпих на земята. Последвах го с олюляване, сякаш от години не бях стъпвала на твърда почва. Даниъл зави зад ъгъла.

— Чакай — провикнах се аз, за да прибера на кок разрошената си от вятъра коса.

— Не е далече — обясни той.

Завих и аз и тръгнах по тъмна тясна алея. Даниъл беше застанал пред две тухлени колони и порта от ковано желязо, която му пречеше да продължи.

— Това е моето убежище. — Той стисна една от металните пречки на портата. Медна плоча на едната колона гласеше: „МЕМОРИАЛ НА СЕМЕЙСТВО БОРДО“.

— Гробница? — Колебливо пристъпих към портата. — Любимото ти място е гробница?

— Повечето от приятелите ми обожават вампирите — сви рамене той. — Аз съм ходил на много шантави места.

Зяпнах.

Даниъл се разсмя.

— Това е мемориал, не гробница. Тук няма нито гробове, нито мъртъвци, освен ако не броиш охраната. Има заден вход, така че няма опасност да се натъкнем на пазача.

— Да не би да искаш да кажеш, че влизаме без позволение?

— Естествено.

На улицата зад нас се чу дрънчене. Даниъл стисна ръката ми и ме дръпна в сенчестия вход на съседната сграда.

— Вечер заключват портата, за да не могат да влизат вандали.

Лицето му беше толкова близо до моето, че дъхът му парна бузата ми. Студът, сковал ме до кости, изчезна и топлината запълзя по тялото ми.

— Ще се наложи да прескочим портата, за да не ни засекат прожекторите. — Той подаде глава, за да провери дали пътят е чист.

— Не. — Аз се дръпнах назад и усетих, че ми става по-студено от когато и да било. — Аз не правя подобни неща. Не се промъквам на забранени места, не нарушавам закона дори за дребни неща. — Поне се стараех. Наистина се стараех. — Няма да направя подобно нещо.

Даниъл се наведе и топлият му дъх отново парна лицето ми.

— Знаеш ли, че някои специалисти по религия вярват, че когато сме изправени пред неустойимо изкушение — той премести с пръст изплъзнал се немирен кичур от врата ми, — трябва да извършиш малък грях, за да намалиш напрежението.

В сенките очите му ми се сториха по-тъмни от обикновено и погледът му не изглеждаше просто жаден, ами приличаше на човек, който умира от глад. Устните му бяха на един дъх разстояние.

— Това е глупаво. Освен това... не ми се налага да намалявам напрежението. — Отблъснах го и излязох от входа. — Прибирам се вкъщи.

— Както желаеш — отвърна Даниъл. — Аз обаче влизам там и ако не знаеш как се кара мотоциклет, има дълго да чакаш, докато се прибереш.

— Тогава ще вървя пеша!

— Направо ме побъркваш — изкрещя зад гърба ми той. За момент остана на мястото си. — Просто исках да ти покажа — обясни вече по-тихо. — Знаех, че си от малкото хора, които ще оценят това място.

Спрях.

— Какво има там? — обърнах се към него.

— Ще трябва да видиш сама. — Кръстоса ръце. — Мога да те повдигна, ако искаш.

— Не, благодаря. — Свалих обувките и ги метнах от другата страна. Натъпках ръкавиците в джобовете на палтото и се качих по тухлената колона, като откривах издатини с пръстите на краката. Качих се до една от заострените хералдически лилии и се изтеглих върху колоната.

— Мислех, че не правиш подобни неща — рече Даниъл.

— Много добре знаеш, че открай време се качвам по-високо и по-бързо от вас, момчетата. — Изправих се на върха на колоната и се опитах да прикрия, че съм не по-малко шокирана от изпълнението си от него. Сложих ръце на кръста. — Ти няма ли да дойдеш?

Даниъл се разсмя. Краката му стържеха по тухлите, докато се катереше след мен.

Почувствах, че ми се вие свят, докато оглеждах двата метра, по които трябваше да се спусна. По дяволите, това бе твърде високо. Питях се как ще сляза, ако изгубя равновесие или се подхлъзна. Преди да успея да изпищя, нещо твърдо се стегна около ръката ми и ме спря близо до земята.

За момент останах да вися над замръзналата пръст. Опитах се да си поема дъх, преди да вдигна поглед. Стана ми още по-трудно да дишам, когато видях Даниъл коленичил на колоната да ме държи с една ръка. Лицето му беше съвършено спокойно, не беше нито намръщено, нито сгърчено от усилие.

Очите му блестяха твърде ярко, което бе просто невъзможно, докато ме наблюдаваше.

— Добре е да знам, че не си съвършена във всичко — отбеляза той и вместо да ме пусне, стисна по-силно ръката ми и ме изтегли без усилие върху колоната.

— Как... — Не можех да кажа и дума, докато се вглеждах в неестествено блесналите очи.

Даниъл прегърна разтрепераното ми тяло и скочи. Озова се на чакъла пред мемориала и едва тогава ме пусна.

— Как... как го направи? — Краката ми трепереха. Сърцето ми биеше твърде бързо. — Нямах представа, че си толкова близо зад мен.

Или че е толкова силен.

Даниъл сви рамене.

— Доста опит натрупах в катеренето, откакто се състезавахме по ореха.

Да, по-скоро като си се промъквал къде ли не.

— Как успя да ме хванеш?

Той поклати глава, сякаш въпросът ми нямаше никакво значение. Пъхна ръце в джобовете на палтото и тръгна по тясната пътека, очертана от двете страни от висок жив плет.

Наведох се и си обух обувките. Главата ми се завъртя, когато се изправих.

— Какво му е специалното на това място?

— Ела — повика ме той.

Тръгнахме по пътеката, после излязохме в нещо като просторна градинка. Тук имаше дървета, лози и храсти, които през пролетта сигурно се отрупваха с цветове. Около нас се спускаше мъгла, докато вървахме навътре по криволичещата пътека.

— Погледни там — посочи Даниъл.

Обърнах се и се озовах пред мъж с бяло лице. Ахнах и отскочих назад. Мъжът не помръдна. Мъглата се разтвори и аз едва сега разбрах, че това е статуя. Пристъпих напред и го огледах отблизо. Беше ангел, не от сладките пухкави херувимчета, а висок, слаб, с внушителна фигура, също като принца на елфите от „Властелина на пръстените“. Беше с роба, а лицето му беше изваяно в най-големи подробности. Носът му беше тесен, челюстта силна, но очите изглеждаха така, сякаш бяха видели всички чудеса на небесата.

— Много е красив. — Прокарах пръсти по протегнатата ръка на статуята и проследих една от гънките на робата.

— Има още. — Даниъл посочи останалата част от градината.

През мъглата забелязах други фигури, изправени гордо, също като първата. Малки насочващи прожектори бяха запалени над главите им и им придаваха божествен блясък във вечерния сумрак.

Поех си дълбоко дъх.

— Градината на ангелите. Веднъж някой спомена за това място, но нямах представа, че се намира тук. Тръгнах по пътеката към следващата царствена статуя. Тази беше на жена с красиви издължени криле, отпуснати на гърба ѝ също като къдриците на Рапунзел.

Даниъл вървеше след мен, докато аз се втурвах от ангел към ангел. Някои бяха стари, сякаш дошли от древността. Други бяха малки деца с любопитни личица, въпреки това бяха слаби, благородни, също както и останалите. Заставах в самия край на пътеката, протегнах крак и докоснах крилете на поредния ангел.

Даниъл се разсмя.

— Никога не се отклоняваш от пътеката — отбеляза той, изправи се зад мен, ръката му се отпусна на кръста ми.

Сведох поглед, бях стъпила на самия край на посипаната с чакъл пътека и се залюлях назад. Сигурна бях, че той усеща колко несъвършена се чувствам през повечето дни.

— Нали се предполага, че по този начин животът ти ще бъде по-лек?

— Да, но той става много по-скупчен. — Даниъл ми се усмихна, шмугна се между две от статуите и потъна в мъглата. След малко се показва на пътеката близо да най-високия ангел.

— Построено е в памет на Каролин Бордо — долетя гласът му. — Била е богата, алчна, криела е богатството си, докато един ден, била на седемдесет и няколко, прибрала бездомно куче. Каза на хората, че кучето било предрешен ангел, който ѝ бил прошепнал, че трябва да помага на ближните си. След това тя посветила живота и богатството си да помага на нуждаещите се.

— Наистина ли? — Пристъпих към него.

Даниъл кимна.

— Семейството ѝ решили, че се е побъркала. Дори се опитали да я освидетелстват. Щом умряла, хор от прекрасни гласове изпълнил стаята ѝ. Семейството ѝ решило, че ангелите са дошли, за да отведат душата на Каролин, но след това разбрали, че песента се изпълнява от сирачетата в приюта, където тя полагала доброволен труд. Семейство Бордо били толкова трогнати, че ѝ построили мемориал. Казват, че тук имало по един ангел за всеки от хората, на които е помогнала. В градината са стотици.

— Леле! Ти откъде знаеш всичко това?

— Пише го на табелата отсреща — ухили се хитро той.

Засмях се.

— Хвана ме. Започвах да си мисля, че си се превърнал в интелектуалец, който знае твърде много за скритата местна история и цитира учени в областта на религиите.

Даниъл наведе глава.

— Там, където бях, имах предостатъчно време да чета.

Въздухът между нас сякаш се сгъсти. Да не би да очакваше да го попитам къде е бил през последните три години? Много ми се искаше още от момента, когато го видях за пръв път. Този въпрос беше точно толкова важен, колкото и да открия какво се е случило между тях с Джуд. Нямах съмнение, че двата отговора са свързани. Казах си, че трябва да се възползвам от възможността и да открия отговорите, за да мога да оправя всичко.

Стиснах ръце, забих нокти в дланите и преди да съм се разколебала, попитах:

— Ти къде беше? Къде се губи толкова дълго?

Даниъл въздъхна и погледна към високата статуя. Този ангел беше млад мъж — около двайсет и пет годишен — придружен от каменно куче, което седеше нащрек до него. Кучето беше високо и слабо като ангела, триъгълните му уши бяха щръкнали до лакътя на ангела. Муцуната му беше дълга, а рунтавият кожух и опашка се губеха в гънките на робата.

— Ходих на изток. После поех на юг и на запад. Изобщо във всяка посока, която се сетиш. — Даниъл коленичи и загледа кучето. — Запознахме се на запад. Даде ми това. — Докосна черната каменна висулка. — Каза, че щял да ме пази.

— Кучето или ангелът? — пошегувах се аз. Трябваше да се сетя, че Даниъл няма да ми каже къде е бил.

Той приглади назад рошавата си коса.

— Срецнах човека, за когото е правена тази статуя. Гейбриъл. От него научих много. Той ми разказваше за госпожа Бордо и всичко, което е вършила за хората. Той ме накара да се върна, за да съм близо до това място... и до други неща. — Даниъл се изправи и пое дълбоко влажния въздух. — Когато идвам тук, се чувствам възвисен.

— Да не би да искаш да кажеш, че идваш тук, за да се надрусаш? — попитах напълно объркана аз.

— Ами да — разсмя се Даниъл и седна на каменна пейка.

Инстинктивно отстъпих от него.

— Вече не го правя. — Той забарабани с пръсти по бедрата си.

— Отдавна съм чист.

— Браво. — Отпуснах ръце и се опитах да не покажа, че съм се стреснала от признанието му. Знаех, че не е светец. Знаех, че животът му е бил запокитен на много тъмно място още преди той да изчезне. Виждах го само три пъти през шестте месеца, след като се премести с майка си в Оук Парк — а след това изчезна. Последния от тези три пъти беше, когато от гимназия „Оук Парк“ повикаха татко, тъй като Даниъл беше изключен заради сбиване. Не могли да се свържат с майка му, затова татко го доведе вкъщи. В известен смисъл бе като да мисля, че брат ми взема наркотици или дори по-лошо.

Обърнах се към високата статуя на ангела Гейбриъл, който гледаше към нас. Изваяните му очи изглежда се бяха спрели на главата на Даниъл. Любопитството ме накара да приседна до него на пейката.

— Ти вярваш ли в ангели? За истински ангели питам?

Той сви рамене.

— Според мен нямат крила с пера, нищо подобно. Според мен са хора, които вършат добрини, макар да не получават нищо за тях. Това са хора като баща ти... като теб.

Вдигнах поглед към блесналите очи. Даниъл протегна ръка, сякаш се канеше да ме погали по бузата — по гърба ми пробяга тръпка — но той отдръпна ръка и се закашля.

— От мен да знаеш, че си луда — заяви той.

— Луда ли? — Бузите ми пламнаха.

— Не знам как го правите — продължи той. — Също като Мериан Дюк. Тя нямаше нищо, въпреки това помагаше на такива като мен. Струва ми се, че тя беше ангел.

— Затова ли дойде на погребението? Заради Мериан ли? — *Не е било заради мен, така ли?*

— Ходех у Мериан, когато отношенията с нашите се размърдяваха. Ако не бях у вас, бях при нея. Тя винаги бе готова да ме приеме. — Даниъл избърса носа си с опакото на ръката. Ноктите му бяха почернели от нещо, което приличаше на мастило. — Казах си, че трябва да ѝ отдам последна почит...

— Да, бях забравила. Мериан се грижеше за много хора.

— Да, така е. Аз не съм специален в нищо.

— Не. Нямах това предвид... Просто съжалявам, че не си спомних веднага. — Отпуснах ръка на рамото му. Той се отдръпна и аз усетих стегнатото му тяло под палтото. — Било ти е наистина трудно. Сигурно Мериан ти е помагала да се почувстваш...

— Обичан.

— Да, точно така. Обичан и нормален.

Даниъл поклати глава.

— Понякога усещах нещо като обич. Например, когато Мериан ми четеше приказки вечер или когато сядах да вечерям със семейството ти. Единствено вечеря у семейство Дивайн може да те накара да се почувстваш така, сякаш някой го е грижа за теб. Само че аз никога не съм се чувствал нормален. Открай време знаех, че аз не...

— Нямах място сред хората ли? — Незнайно защо аз го разбирах.

— Мястото ми не беше сред тях, нали? — Той хвана китката ми с дългите си пръсти. Движеше се така, сякаш се канеше да ми откъсне ръката, но след това се поколеба и я пое между дланите си. — Нямах представа колко пъти през последните няколко години ми се е искало да седна да вечерям със семейството ти. Искаше ми се да променя всичко, което бях направил, за да бъда отново част от семейството ти. Само че това беше невъзможно. — Той прокара пръсти по линията на живота ми и преплете пръсти с моите.

Може би от отблясъци от фарове или от валмата мъгла ми се стори, че той прилича на стария Даниъл с пясъчнорусата коса и хитрите невинни очи, че годините са се стопили и мракът го е напуснал. В този момент нещо — някаква енергия — премина между нас. Също като кордата, която ме привлече към него, сега някаква спасителна нишка ни свърза и аз усетих нуждата да го поведе към безопасно място.

— Утре ще организираме голяма вечеря по случай Деня на благодарността — започнах аз. — Трябва да дойдеш. Настоявам да дойдеш.

Даниъл примигна.

— Измръзнала си — забеляза. — Трябва да влезем на топло.

Той стана, все още стискаше ръката ми, и ме поведе към покритата с чакъл алея. Не знаех кога ще пусне ръката ми — а и не

искаха да я пуска. Стисках пръстите му, защото знаех, че има нужда от мен.

Най-сетне пусна ръката ми и отстъпи настрана, сред увехналите растения.

— Оттук оградата не е толкова висока — призна той.

Поколебах се за момент, все още бях на пътеката, докато наблюдавах как очертанята му се стопяват в мъглата. Прекрачих напред и го последвах навътре в градината. Когато стигнахме до металната ограда, го оставих да ми помогне. Ръцете му придържаха кръста и краката ми, докато се качвах. Вървахме един до друг, докато открихме мотора. Веднъж пръстите ни се докоснаха и на мен ми се прииска да стисна ръката му отново. Качих се зад него и си поех дълбоко дъх, когато той даде газ в нощта.

Няколко минути по-късно

Моторът спря пред сградата, в която живееше Даниъл. Аз се блъснах в гърба му и едва не излетях в канавката.

Той стисна бедрото ми, за да ме задържи.

— Извинявай — измърмори той и задържа ръката си още миг.

Слезе от мотора и аз го последвах. Отпусна ръка на рамото ми и ме поведе по тротоара, после през входа без врата. Сърцето ми биеше толкова силно, че се уплаших да не би Даниъл да го чуе. Ударите станаха още по-силни, докато се изкачвахме по стълбите и аз разбрах, че от апартамент на третия етаж се носи музика. Даниъл прибра ключа в джоба си и предпазливо побутна вратата. Обгърна ни какофония от звуци. В предната стая бе пълно с танцуващи, а Зед — много по-жизнен от миналия път — пееше (по-точно казано пищеше) в микрофон, докато неколцина други блъскаха до самозабрава по музикални инструменти.

Даниъл ме поведе през тълпата. Усетих, че се задушавам от сладникавия дим, който се носеше във въздуха. Кашлях и се давех, когато една — по-скоро жена, не бе възможно да е тийнейджърка — се измъкна от събралите се. Пристъпи към нас, като се поклащаше в такт с песента на Зед. Късата ѝ коса беше като на екзотична птица, белите

кичури на бретона образуваха съвършен триъгълник с ярко цикламени краища.

— Дани Бой, успя значи — започна тя с акцент, който издаваше, че е от Източна Европа. Обърна плътно очертаните с черен молив очи към мен и нацупи кървавочервените си устни.

Даниъл пусна рамото ми.

— Виж ти — огледа ме тя, — донесъл си вкусотийка. Нали нямаш нищо против да си я поделим?

— Грейс, това е Мишка. Познаваме се отдавна — обясни Даниъл за жената, облечена в черна кожена минипола и нещо, което, доколкото ми е известно, се казва бюстие.

— Не чак толкова отдавна, Дани Бой. — Тя изпъчи гърди към него. — Само че тогава беше по-забавен. — Прокара дълъг червен нокът по бузата му. Сега трябва да дойдеш с мен. — Тя дръпна Даниъл настрани. — Накара ме да чакам, а Мишка не е от търпеливите.

— Ела, Грейс. — Даниъл протегна ръка към мен.

Канех се да пхна ръка в неговата, когато Мишка се намръщи.

— Не! — сопна се тя. — Нямам намерение да изнасям представление пред публика. Тази остава тук.

— Няма да я оставя тук.

Мишка се притисна още по-близо до Даниъл и белите ѝ зъби гризнаха ухото му, докато говореше.

— Двамата с теб сме единствените истински играчи тук. Момичето ти ще се оправи без теб няколко минути. Мишка не може да чака по-дълго, Дани Бой.

Тя го дръпна за ръката, но той не помръдна.

— Трябва ли да ти напомням какво става, когато ме разочароваш? — Тя присви очи и се облиза.

— Не... но Грейс... — опита се да протестира той. Мишка се обърна към мен. Ирисите ѝ бяха съвсем черни на сумрачната светлина в апартамента. Драсна ръката ми с дългите си нокти, а зъбите ѝ ми се сториха ужасно остри, когато се усмихна.

— Нали нямаш нищо против да заема Дани Бой за няколко минути — попита тя, макар да бях готова да се закълна, че устните ѝ не помръднаха — сякаш чух гласа ѝ в главата си.

— Ами... не — отвърнах аз и в този момент знаех, че не ме интересува нищо. Може би заради сладникавия дим, който се носеше в

стаята, но Мишка ме погледна в очите и аз усетих, че не мога да мисля, камо ли да се интересувам от нещо.

— Добро момиче — подхвърли тя. Беше хванала Даниъл под ръка и го отвеждаше настрани.

Той се обърна назад и се разпореди:

— Стой тук. Не говори с никого.

Поне ми се стори, че каза това. Бях замаяна, езикът ми беше натезал и не можех да кажа и дума. Стоях напълно слисана, докато някой едва не ме събори. Примигнах към другото момиче, сякаш в мъгла. Видях само, че косата ѝ беше зелена и лицето ѝ беше скрито от пиърсинг. Тя спря да „танцува“, приведе се към мен и присви очи. Каза нещо, което не разбрах и аз се опитах да я попитам дали се познаваме и откъде. Само че онова, което излезе от устата ми, по нищо не приличаше на думи. Тя се дръпна настрани, като се хилеше истерично.

Дръпнах се в тъмния коридор, който водеше към стаите, и поех по-свеж въздух. Канех се да почукам на вратата на Даниъл, когато чух смеха на Мишка. Стомахът ми се преобърна и когато противната песен на Зед премина в друга мелодия (тази беше зловеца и пулсираща, а Зед дишаше тежко на микрофона), мислите ми се проясниха и аз разбрах, че съм зарязана! Близостта, която бяха почувствала между двама ни с Даниъл, се беше изпарила.

— Здравсти, миличка — поздрави тип, който се измъкна от тълпата. — Не очаквах да те видя отново тук. — Той се подсмихна и аз разбрах, че е един от противните изроди, които бяха тук миналия път.

— И аз не очаквах. — Загърнах се във вълненото си палто. Дори одеде да се бях чувствала сексапилна в официалните дрехи, неочаквано усетих, че приличам на наивна глупачка.

— Май ти липсва забавление. — Гласът му звучеше хлъзгав като змия. Подаде ми пластмасова чашка, пълна с тъмнокехлибарена течност и подозрителна утайка на дъното.

Побутнах чашата.

— Не, благодаря, тъкмо си тръгнах.

— Така си мислиш. — Той протегна ръка пред мен, за да не мога да избягам. — Купонът едва започва. — Опита се да протегне с ръката с чашата на място, където нямаше работа.

Пъхнах се отдолу и се отправих към вратата. Момичето със зелената коса се клатушкаше на прага. Нарече ме с някакво обидно

име и аз се промъкнах покрай нея. Заслизах по стълбите и се измъкнах навън от сградата. На входа се ослушах внимателно и когато чух стъпки по металните стълби, хукнах по Маркъм Стрийт.

Изглежда, късметът бе с мен, защото тъкмо когато стигнах края на пресечката, автобусът спираше и аз хукнах към него. Вратите се отвориха и аз се замолих да имам достатъчно пари, за да си платя билета. Шофьорът измърмори нещо, докато броях дребните, но се оказа, че имам достатъчно, дори ми останаха трийсет и пет цента.

Автобусът беше почти празен, освен двама мъже, които си крещяха на език, който ми напомни акцента на Мишка, и четирийсетинагодишен тип с дебели очила, който гушкаше кукла и й пееше с дълбок, бащински глас. Седнах отзад и притиснах колене към гърдите си. Автобусът друсаше и миришеше на урина, но поне тук бях на по-сигурно място, отколкото в коридора на апартамента.

Не можех да повярвам, че Даниъл ме изостави при тези хора. Не можех и да повярвам, че отидох с него в апартамента. Какво ли щеше да се случи, ако нямаше парти? Най-много се срамувах от онова, което част от мен искаше да се случи.

Изкушението хапе.

Отново къщи

Автобусът ме откара до училище. Използвах последните дребни, за да позвъня на Ейприл от уличен телефон, но тя не отговори. Не беше трудно да се сетя с какво се занимава в момента.

Загърнах се в палтото и тръгнах бързо към къщи — доколкото можех заради токчетата — обзета от натрапчивото усещане, че неприятният тип от апартамента ме преследва. Промъкнах се у нас с надеждата да се кача в стаята си, без някой да ме забележи.

Щях да се престоря, че съм си била в леглото. Само че мама чу тихото хлопване на вратата, защото ме повика в кухнята, преди да успея да се кача по стълбите.

— Къде беше? — попита тя, без да крие раздразнението си. Наблюдавах я как реже хляб, за да го изсуши за пльнката за Деня на благодарността. — Трябваше да ми помогнеш да сервираме вечерята след погребението. — Очевидно не беше много късно и тя не се

притесняваше за мен, но беше достатъчно късно, за да усети отсъствието ми.

— Знам — измърморих аз. — Извинявай.

— Първо изчезна ти, а след теб и Джуд. — Тя посегна към ново парче хляб и го натроши. — Имаш ли представа какво са си помислили хората, след като половината семейство го нямаше? Баща ти трябваше да прибере столовете, а вие двамата се забавлявате с приятелите си.

— Извинявай. Ще ти се реванширам. — Понечих да изляза.

— Естествено, че ще ми се реваншираш. Поне двама човека ще дойдат утре за Деня на благодарността. Първо ще направим пайовете, а след това ще изтъркаме подовете. Брат ти ще получи отделен списък със задачи.

За момент се поколебах дали да не си призная, че тестът ми по химия трябва да бъде подписан, още повече че и без това бях загазила, но реших да не прекалявам. Мама започваше да ни товари с какви ли не задачи, когато се ядосаше.

— Добре — отвърнах аз. — Става.

— Навий си будилника за шест без петнайсет! — провикна се тя, когато тръгнах към стълбите.

Май в момента не ми трябваше друга причина да негодувам срещу импулсивното си решение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА

Преди почти три и половина години

— Никога няма да рисувам по този начин — оплаках се аз и погледнах рисунката, която Даниъл беше оставил на кухненския плот, за да изсъхне.

Беше изобразил как ръцете на татко разрязват зелена ябълка за плодовия пай за рождения ден на Даниъл. Ръцете му бяха като живи — нежни, внимателни и уверени. Автопортретът, над който аз работех, изглеждаше безличен в сравнение с неговата творба.

— Напротив, ще можеш — отвърна той. — Ще те науча.

Сбърчих нос към него.

— Ти пък на какво можеш да ме научиш?

Много добре знаех, че може. Това беше първият ми опит да рисувам с маслени бои от две години насам и бях готова да се откажа за пореден път.

— Ама и ти си един противен инат — отвърна Даниъл. — Искаш ли да се научиш как да рисуваш по-добре или не?

— Искам.

Даниъл извади подложка от кофичката с материали под кухненската маса. Подложката беше цялата омазана с най-различни цветове.

— Пробвай това — разпореди се. — Ще осъзнаеш кои цветове искаш, докато рисуваш. Така се придава повече дълбочина на работата ти.

Той ме насочваше, когато започнах наново автопортрета си. Не можах да повярвам колко значителна е разликата. Хареса ми как изглеждат очите ми със зелени и оранжеви петънца, които изпъкваха на виолетовите ириса. Изглеждаха по-истински от всичко друго, което бях рисувала досега.

— Благодаря ти — вдигнах очи към него.

Даниъл се усмихна.

— Когато понапреднеш, ще ти покажа един хитър номер с безир и лак. Придава страхотен нюанс на кожата, а пък как само се отразява на мазките!

— Сериозно?

Той кимна и се зае със собствения си портрет. Само че вместо да се нарисува така, както госпожа Милър беше поръчала, рисуваше куче в бежово и сиво, очите му оформени като на човек. Бяха дълбоки, кафяви като пръст, също като неговите.

— Даниъл. — Мама застана на вратата на кухнята. Беше пребледняла. — Един човек иска да те види.

Той вдигна изненадано глава. Последвах го в коридора и там беше застанала *тя*. Майката на Даниъл беше на прага. Косата ѝ беше пораснала и по-светло руса през последната година и два месеца, откакто продаде къщата и остави Даниъл да живее у нас.

— Здравей, миличък — обърна се тя към него.

— Какво търсиш тук? — Гласът му пропука като лед. Майка му не се беше обаждала месеци наред, дори пропусна рождения му ден.

— Ще те отведе вкъщи — заяви тя. — Ще живеем в Оук Парк. Не е като къщата, но поне е приятно и чисто, а през есента ще започнеш училище там.

— Няма да ходя никъде с теб — заинати се той и повиши гневно глас: — Няма да се местя в ново училище.

— Даниъл, аз съм ти майка. Мястото ти е при мен вкъщи. Ти имаш нужда от мен.

— Не, няма — почти изкрещях аз. — Даниъл няма нужда от теб. Има нужда от *нас*.

— Не е вярно — тросна се Даниъл. — Нямам нужда от вас. — Той мина покрай мен и едва не ме събори.

— Никой не ми трябва! — Хукна покрай майка си и изскочи на двора.

Госпожа Калби сви рамене.

— Според мен Даниъл има нужда от време, за да се приспособи. Надявам се да проявите разбиране, ако известно време не вижда семейството ви. — Тя ме стрелна с поглед. — По-късно ще изпратя някой да вземе нещата му. — Тя затвори вратата след себе си.

Сутринта в Деня на благодарността

Събудих се рано от силния вятър, който блъскаше прозорците. Потръпнах, докато още бях в леглото. Даниъл се оказа прав. Той не се нуждаеше от никого. Бях се заблудила в градината. Той нямаше нужда да му подам спасителен пояс. Нямаше никаква нужда от мен.

Придърпах завивката до раменете и се свих на топка, но колкото и да опитвах, така и не открих топлина в леглото.

Подрънкването на чинии издаваше, че мама вече подрежда масата в трепетно очакване днешната вечеря по случай Деня на благодарността да се превърне в незабравимо събитие.

Реших да стана рано като извинение за вчерашното ми отсъствие, затова скочих от леглото. Разсъних се в мига, в който краката ми докоснаха леденостудения дървен под. Изтичах бързо до гардероба и извадих пантофите и халата, а след това слязох долу.

Мама бе събрала две от масите от приемната на енорията. Бяха постлани с изгладени ленени покривки с цвета на кедрови листа и тя подреждаше най-хубавия си сервиз от костен порцелан, кристални чаши и прибори за двацет и пет човека. Пищни букети и свещи украсяваха масата вместо обичайните пилигрими от папиемаше, които ѝ помогнах да направи още по времето, когато бях на девет.

— Красиво е — обадох се аз от най-долното стъпало.

Мама едва не изпусна чинията. Овладя се и я постави на масата.

— Хм — отвърна тя. — Не ми трябваш до шест без петнайсет, за да се заемем с пайовете. — Очевидно все още не ми беше простила.

Въздъгнах.

— И без това бях будна. — Потрих ръце. — Можеше да включиш отоплението.

— Ще стане достатъчно топло, когато фурната загрее и се напълни с хора. Тази година гостите ще са безброй. Предвидила съм две пуйки. — Докато говореше, слагаше приборите. — Това означава, че пайовете трябва да са готови най-късно до осем. Купих украса за два от пайовете с карамелизирани ябълки и две печени тикви. Баща ти ще направи прословутите си кроасани, така че трябва да разпределим времето до последната минута.

— Добре че имаме две фурни.

— Както вече казах, тук ще стане достатъчно топло.

— Не може ли да пуснем парното поне за няколко минути? — Надникнах през прозореца и се изненадах, че навън още не е навляял сняг. — Не те ли е страх, че горкичкият Джеймс ще измръзне?

Мама едва не се изсмя.

— Не е чак толкова студено. — Тя пристъпи към мен и ме плесна по дупето. — Започвай пайовете. Ако ти е чак толкова студено, върви да помогнеш на Джуд да почисти килера.

— Защо пък килера?

— Някой може да поиска да разгледа къщата.

— Не е нужно да им показваш килера.

Мама сви рамене.

— Джуд искаше да си изкупи греховете, а добре знаем, че баща ти е единственият мъж в това семейство, който може да готви.

— Да. — Дори не си направих труд да изтъкна, че можеше да накара Джуд да подреди масата, защото тя местеше букетите така, че да са на еднакво разстояние. — Ейприл ще дойде ли?

— Да. Не ти ли каза? — Мама ме погледна любопитно.

— Напоследък говори повече с Джуд, отколкото с мен. — Знаех, че е дребнаво да натяквам, че Ейприл и Джуд излизат заедно, но просто не се сдържах.

Мама сбърчи нос.

— Значи затова той е толкова нервен напоследък — зацъка тя с език.

— Май да. — Побутнах с пръст колана на халата.

— Ейприл е свястно момиче.

— Сигурно. — Мама изпъна ленените салфетки. — Знам.

— Отивам да се преоблека и се забивам в кухнята.

— Много добре — измърмори тя и започна да изравнява чашите.

Пайове

Мама се оказа права. По-късно същата сутрин вкъщи стана доста напечено. Започна се, когато татко заяви, че нямам никаква представа, че мама искала той да направи прочутите си кроасани за тържеството.

— Изобщо не си ми казала — заяви татко, след като тя го срязва, че е трябвало да приготви тестото и да го остави да втаса преди половин час.

— Правиш ги всяка година. — Тя тресна поднос със сухи трохи на плота. — Изобщо не би трябвало да питам.

— Напротив, трябва. Точно сега не съм в настроение да пека каквото и да било. И изобщо не съм в настроение за вечеря със сто човека.

— Как така не си? — Мама прехвърли трохите в купа с плънка и започна да ги разбърква с дървена лъжица. — Заради теб организирах тази голяма вечеря.

— Първо трябваше да ме попиташ, Мередит — сопна се той, застанал от другата страна на плота. — Да не би да мислиш, че горя от желание всички тези хора да дойдат? И аз не искам вечеря за сто човека. Дори не съм сигурен, че имам желание да изказвам благодарности днес.

— Не говори така! — Мама захвърли дървената лъжица. Кафява буца плънка отскочи в краката ми. Родителите ми дори не забелязаха, че съм в кухнята и продължавам да правя пайовете с карамелизирани ябълки.

— След като е такъв проблем — продължи мама, тогава аз ще направя и кроасаните, и пуйките, и плънката, и соса от боровинки, и картофеното пюре, и яхнията от зелен боб, и спаначената салата. За теб остава да кажеш благословията и да се усмихнеш на хората. — Тя отново заби дървената лъжица в купата с плънка. — Ти си пастор на тези хора. Едва ли искат да им приказваш по този начин.

Татко удари с юмрук по масата.

— По какъв начин, Мередит? По какъв? — Изфуча от стаята и се вмъкна в кабинета си, преди мама да успее да отговори.

— Нетърпим тип — измърмори тя, — въобразява си, че е длъжен да спаси целия свят. — Тя отиде до хладилника и отвори вратата със замах. Прерови полиците и изруга тихо.

Прокашлях се и започнах да вдигам шум, докато стържех ябълките.

Мама се напрегна, очевидно едва сега разбра, че съм присъствала на кавгата.

— Приключвай с тези пайове — сопна се тя. — След това тичай до Апъл вали да купиш боровинки. Истински, да не вземеш от консервираните боклуци.

Мама затръшна вратата на хладилника. Отпусна рамене.

— Извинявай. Забравих — рече тя. — Вчера, като ходих на пазар, нямаше, а после забравих да проверя другаде. Мисля, че „Супър Таргет“ отваря в седем за няколко часа. Тя отново отвори хладилника. — Ще изтичаш ли да купиш няколко неща?

— Разбира се. — Друг път щях да мърморя и да недоволствам, задето ме праща на покупки в такова студено утро, но в момента нямах търпение да се измъкна от горещата кухня.

По-късно

Обикалях без посока в магазина и не можех да си спомня за какво съм дошла. Измъкнах се от кухнята веднага след като сложих пайовете във фурните, и в бързината забравих на плота списъка, който мама ми издиктува.

За втори път тази седмица чувах нашите да си крещят. Да не би отношенията им да бяха обтегнати от по-дълго време и аз просто да не съм забелязала? Май татко се криеше в кабинета си вече цял месец, а пък опитите на мама да се прави на перфектна домакиня не бяха нищо ново. За пръв път забелязах няколко дни след като двете с Чарити се върнахме от неочакваното посещение на баба Креймър преди три години. Тогава заварих мама да обикаля, да глади и да оформя пътеките в къщата, за да станат един размер. Татко кри ножиците седмици наред след това. Изглежда съм била прекалено малка и не съм доловила какво става между тях. А и този въпрос не се обсъждаше.

Така ли са започнали проблемите в семейството на Ейприл? Така ли се е случило с разбитото семейство на Даниъл?

Знаех, че при тях е било много по-зле. Скандалите и крясъците на родителите ми бяха нищо в сравнение с онова, което бе преживял Даниъл.

Пуснах пликчето боровинки в кошницата и си забраних да мисля за Даниъл. Прегледах рафтовете с надеждата да си спомня нещо от списъка, платих и се отправих към къщи.

Когато отворих вратата към антрето, ме лъхна адска смрад. Нещо гореше. Пуснах на земята плика с покупките и хукнах към кухнята. Само един от пайовете ми не бе изваден да изстива на плота. Отворих фурната. Оттам изригнаха валма черен дим, които ме задавиха. Отворих прозореца над мивката и размахвах ръце в опит да прогоня дима навън. Беше прекалено късно. Детекторът за дим в коридора запищя.

Покрих ръце и хукнах към кабинета на татко. Детекторът се намираще точно пред затворената двойна врата. Отворих и с изненада открих, че татко не е в кабинета. Останах още по изненадана, че никой от цялото семейство не реагира на алармата.

Опитах се да отворя прозореца и едва не си раздрах ръката на пирон на перваза. Тъпа стара къща. Най-сетне успях да отворя и грабнах книга от бюрото на татко. Започнах да я размахвам, докато димът от детектора се разнесе и алармата спря.

Ушите ми пищяха, докато връщах книгата на бюрото на татко, което приличаше на вавилонската кула, както бе отрупано с книги и бележки. Книгата, която стисках в ръка, беше с напукана кожена подвързия и ми се стори по-старо издание, отколкото човек можеше да намери в местната библиотека „Роуз Крест“. Нежно неразцъфнало сребърно цвете бе гравирано на корицата. Заглавието също бе изписано в сребро: *Loup-Garou*.

Никога досега не бях попадала на подобна дума. Отворих книгата. Беше на език, който реших, че е френски. Погледнах втората книга от купчинката. Тя не беше чак толкова стара, но бе не по-малко опърпана. „Ликантропия: благословия или проклятие?“ Тъкмо се канех да я отворя, когато зърнах тясна, дълга кадифена кутия сред документите. Приличаше на кутия за колие от някой скъп магазин за бижута. Оставих книгата и повдигнах капачето. Вътре беше поставен сребърният нож на Дон, същият, който бях скрила в канцеларията на татко в енорията. Защо му беше на татко да го носи тук? Защо го беше оставил на бюрото си, след като в къщата имаше малко дете?

Входната врата изскърца.

— Какво, за бога? — чу се гласът на мама в коридора.

Пъхнах ножа обратно в кутията, оставих я на най-горната полица на библиотеката и излязох при нея.

Мама беше гушнала Джеймс с едната ръка, а в другата стискаше плик от пазара.

— Браво на мен. Забравила съм да извадя един от пайовете, нали?

Кимнах, макар да имах чувството, че вината е моя, тъй като се забавих твърде много в магазина.

— Просто чудесно! — повтори тя. — Сетих се, че има още неща за купуване, след като тръгна, затова отскочих до „Дей“... Сега цялата къща вони. Тъкмо това ми трябваше.

Замислих се дали да не поискам мобилен телефон, но се отказах, когато Джеймс започна да нервничува, защото мама се опита да го остави на земята. Обви коляното ѝ с крачетата и стисна здраво полата. Предложих да го взема.

Мама го изтегли от крака си и ми го подаде.

— Ще проветря — реших аз и се опитах да вдигна Джеймс.

Защо напоследък ми се струваше, че аз съм тази, която изнася всичко на свой гръб?

Джеймс изпусна одеялцето си в отчаян опит да се прехвърли обратно при мама.

— Одяло! — писна той, избухна в сълзи и зарита краката ми.

Вдигнах одеялото и го оформих като кукла.

— Мляс, мляс! — започнах аз и се престорих, че го целувам. Писъците му преминаха в смях и той стисна одеялото в тънките си ръчички.

— Ще отворя още няколко прозореца — казах на мама, — а след това ще потърся Чарити, за да погледа небето, докато ти помагам с готвенето.

— Благодаря. — Мама потри слепоочията си — Чарити ще се върне след малко. Отскочи до семейство Джонсън, за да им нахрани птиците. Гостите са поканени за три, така че искам да го приспя към два. Налага се да пренесем креватчето му в кабинета ще настаним леля Каръл в неговата стая.

Браво. Татко имаше нужда точно от леля Каръл.

Вечеря

Половината от семейството на мама са римски католици, другата половина евреи — истинска ирония за съпругата на пастор протестант. Въпреки че тя е била възпитана в католическата вяра, семейството ѝ продължава да празнува Пасха и Ханука. Според мен оттам идва интересната традиция по празници винаги да им допълнително място на масата. Според леля Каръл това било израз на надеждата и вярата, че някой ден месията щял да дойде. На мен може и да ми се струваше готино, но татко не беше във възторг, тъй като той вярваше, че месията вече е дошъл, приел облика на Исус Христос, и подобна традиция за него бе обида към вярата му.

Мама се опитваше да постигне някакво примирие между него и сестра си и му казваше да приеме, че допълнителното място е за неочакван гост. Днес обаче традицията в семейството на мама подразни татко повече от обикновено, докато оглеждаше разнородната група самотници, млади семейства, вдовци и самотни майки, насядали около масата, и забеляза, че свободното място не е само едно, ами две. Едното бе в неговия край на масата. Другото бе точно срещу мен и там бе поставен специален златен бокал и златни прибори.

Татко погледна злобно бокала и измърмори нещо, неясно. След това по лицето му се разля почти искрена усмивка.

— Да започваме ли? — обърна се той към гостите.

Те нетърпеливо закимаха, а Ейприл се облиза — но в този момент наблюдаваше Джуд, така че това може и да нямаше нищо общо с храната.

— Кой липсва? — попита Пийт Браншо и посочи двете празни места. Двамата с майка му бяха от едната ми страна. Стана ми мъчно, когато Пийт каза, че баща му отложил ежегодния круиз за Деня на благодарността, защото имал спешна среща в Толедо, но аз се радвах, че Пийт е тук, за да скъси разстоянието между мама и татко — които се спогледаха многозначително, когато той зададе въпроса.

— Дон Муни трябваше да затвори „Дей Маркет“ — обясни татко. — Мередит прецени, че няма да го чакаме.

Мама се закашля.

— Дон не отговори на поканата, така че няма смисъл да го чакаме, след като не сме сигурни дали ще дойде.

— Сигурен съм, че ще дойде — усмихна ѝ се татко.

Запитах се дали наистина е така, или Дон все още се чувства засрамен от разправията с татко онзи ден. Затова смятах, че стои сам в апартамента си зад енорията.

— Другото място — започна да обяснява мама — е наша семейна традиция...

Татко изсумтя.

— Мередит ме помоли да благословя храната.

Леля Каръл погледна злобно татко, най-вероятно от името на мама.

Татко протегна ръце към седналия от дясната му страна Джуд и Лирой Мадъкс отляво. Всички стиснахме ръце, а аз преплетох предпазливо пръсти с Пийт. Татко започна благословията. Гласът му беше спокоен, звучеше така, сякаш изричаше думи, които бе упражнявал в канцеларията на енорията или където беше изчезнал преди вечерята.

— Събрали сме се днес, отче наш, за да отпразнуваме това изобилие. Дал си ни много, затова искаме да го споделим с други. Затова оставяме място на трапезата за неочаквани гости. Напомняш ни да отворим врати за нуждаещите се. Напомняш ни и за онези, които бихме искали да са сред нас: нашите близки, моят баща и Мериан Дюк. — Замълча за момент, след това продължи: — Благодарим за благословията...

На вратата се позвъни. Мама се размърда нервно.

— Закриляй ни и благослови храната, която ще ни дари със сили. Амин.

— Амин — отвърнаха останалите.

Моето място беше в края на масата, почти в коридора. Скочих и отидох да отворя. Очаквах да видя Дон. Вместо това на прага бе застанал невероятно привлекателен младеж с къса, светлокестенява коса, облечен в панталон в цвят каки и синя риза.

— Извинявай, че закъснях — рече той.

— Кой е, Грейс? — провикна се мама от трапезарията.

— Даниъл? — прошепнах аз.

ДЕСЕТА ГЛАВА

НЕОЧАКВАН ГОСТ

На вратата

— Ти дойде?

— Нали ме покани? — отвърна той.

— Не очаквах... колко си различен само...

— Можеш да поздравяваш Мишка — отвърна той. — Затова беше дошла онази вечер. Трябваше да се стегна за училище. Не можех просто да боядисам черното и... — той прокара ръка през късата кестенява коса — затова реших да стане по този начин.

Щом спомена Мишка, на мен ми се прииска да затръшна вратата в лицето му. Но пък това лице бе толкова красиво, след като дългата черна коса вече не го скриваше.

Поклатих глава.

— Трябва да си вървиш.

— Кой е, Грейс? — повтори мама, докато идваше към вратата. — Това приятел от училище... — Тя се закова до мен. — Грейс, какво означава това? — Посочи обвинително пръст към Даниъл, застанал неподвижно на верандата. — Той какво търси тук?

— Аз го поканих.

— Поканила си го? — попита високо тя. Сигурна бях, че всички ни слушат. — Как можа? Как смееш?

— Каза й, че може да покани, когото иска — обади се татко и застана зад нас. — Трябва да си готова да приемеш последствията, ако приеме думите ти буквално.

— Права си, Грейс. Трябва да си тръгвам. — Даниъл погледна татко: — Извинявай, пасторе. Допуснах грешка. Тръгвам си.

Татко сведе очи.

— Не — настоя той. — Поканен си, значи си добре дошъл.

Мама ахна. Вдигнах поглед към татко шокирана, изпълнена със страхопочитание.

— След като сме казали, че ще направим нещо, значи ще го направим, нали така, Грейс? — Татко погледна Даниъл. — Извини ме, че забравих това правило.

Даниъл кимна.

— Не може да остане — надигна глас мама. — Няма място. Не го очаквахме.

— Стига глупости. Ти сама му сложи прибори. — Татко се обърна към Даниъл: — влизай, преди храната да е изстинала.

— Благодаря, пасторе.

Татко стисна раменете на мама и я побутна към масата. Струва ми се, че тя беше толкова шокирана, че не намери сили да протестира. Поканих Даниъл да влезе и затворих вратата. Той ме последва към масата и аз посочих празното място срещу мен.

Всички го зяпнаха и вероятно се опитваха да разберат какво толкова е станало.

— Това не е ли онзи Калби? — прошепна Пийт.

Кимнах, той се обърна и прошепна нещо на майка си.

Даниъл предпазливо побутна златната вилица до чинията. Вдигна поглед към мен и ми намигна.

Джуд скочи.

— Това е пълен абсурд. Не може да остане. Мястото му не е тук.

— Ще остане. — Татко сипа лъжица пюре в чинията си. — Подай купата на Даниъл — обърна се той към Лирой.

— Тогава аз си тръгвам — заяви брат ми. — Хайде, Ейприл, да се махаме. — Той й подаде ръка.

— Седни! — нареди татко. — Седни, яж и бъди благодарен. Майка ти е приготвила тези чудесни ястия и сега всички ние ще им се насладим.

Ейприл се отпусна на стола си като ударено кутре. В първия момент ми се стори, че и Джуд ще стори същото. Той обаче стисна юмруци, след това се нацупи.

— Извинявай, мамо — започна спокойно. — Току-що си спомних, че предложих да сервирам вечерята в приюта. Трябва да тръгвам, за да не закъснея. — Заобиколи столовете.

— Ами *нашата* вечеря? — провикна се мама след него.

Той продължи. Взе ключовете от кукичката и тръгна към гаража.

— Остави го — обърна се към нея татко.

Мама се усмихна на гостите.

— Нали го знаете какъв е Джуд. Винаги мисли първо за другите. — Пое купичката със сос от боровинки от леля Каръл. — Яжте — подкани тя гостите. Докато заливаше парчето си от пуйката със сос, тя ми хвърли такъв поглед, че се свих.

Започнах да си сипвам зелен фасул. Нещо не беше наред. Стори ми се лигав — със сигурност го бях преварила.

Пийт докосна ръката ми. По лицето ми изби топлина.

Усетих как някой подритва крака ми. Погледнах към Даниъл, той вдигна вежди и се усмихна съвсем невинно. Цялата пламнах, когато забелязах колко много ми харесва как кестенявата му коса пада над очите, когато вдигна златния бокал. Намръщих се и се наведох над храната. Чувствах се като глупаво дете.

Вечерята продължи в неловко мълчание още десетина минути. Подскочих, когато някой заудря по вратата. Ударите станаха по-силни, а новодошлият натисна звънеца няколко пъти. Всички ме погледнаха, сякаш аз бях виновна за това тайнствено прекъсване.

— Кого още си поканила, да не би да е циркът? — попита мама, когато станах от масата.

Леля Каръл се изкиска. Тя винаги се забавляваше със семейство Дивайн.

— Пасторе? Пасторе? — закрещя някой. Щом отворих, Дон Муни се втурна в къщата. Едва не ме повали на пода. — Пастор Дивайн! — изрева той.

Татко скочи от масата.

— Какво има, Дон?

— Пастор Дивайн, ела бързо. Трябва да видиш.

— Какво става?

— Кръв. Цялата веранда е в кръв.

— Какво? — Татко изскочи навън, аз го последвах. Наистина имаше кръв — малка локвичка на едното стъпало и няколко капки отстрани.

— Уплаших се някой от вас да не се е наранил — рече Дон. — Може би чудовищ...

— Всички сме добре — рече татко.

Последвах татко, когато той тръгна по кървавата диря. Верандата ни опасваше цялата къща, също като следата — малки кървави

капчици вместо трохи. Водеше до отворения прозорец на кабинета. И там имаше кръв, сякаш някой бе изтръскал ранената си ръка. Или пък лапа. Татко приклепна, за да огледа. Надникнах в кабинета. Креватчето на Джеймс беше до разхвърляното бюро на татко.

— Мамо! — Обърнах се аз и едва не се блъснах в Даниъл, който се оказа зад мен. — Мамо, къде е бебето Джеймс? — Не помнех да съм го виждала по време на вечерята.

— Още спи — рече мама. Беше излязла на верандата заедно с повечето гости. — Интересно, че не се събуди покрай целия този шум... — Тя погледна кръвта в краката си. Пребледня. Втурна се в къщата.

Татко, Каръл и Чарити я последваха. Не се наложи. Письците на мама потвърдиха страховете ми.

Даниъл огледа рамката на прозореца.

— Мрежата отдавна ли я няма?

— Джуд я счупи преди два месеца. Бяхме се заключили в къщата. Никой не знаеше как да я оправи.

Гласът на мама изтъня от другата страна на прозореца. Татко се опита да я успокои.

— Може Джеймс сам да е излязъл — подхвърли старият Лирой. — Хора, елате да потърсим в двора. — Лирой заслиза с клатушкане по стълбите. — Джеймс? — провикна се той и заобиколи отзад.

Пийт и Ейприл го последваха.

Доктор Конърс, приятел на мама от клиниката, подаде дъщеричката си — още бебе — на съпругата си.

— Ти стой тук. Аз ще огледам на улицата. — Заедно с другите ни гости излезе в двора. Всички викаха Джеймс.

— Мислиш ли, че е чудовището, госпожице Грейси? — попита Дон. — Ако си имах ножа... щях да го убия... да го проследя като прадядо.

— Няма никакви чудовища — отвърнах аз.

Даниъл трепна. Беше попаднал на пирона, на който аз едва не си издрах ръката по-рано. Пръстът му беше изцапан с кръв, само че кръвта не беше негова. Подуши я. Затвори очи и подуши кръвта отново.

Дон изгъркори нещо. Звучеше също като мама.

— Има ли някое място, на което Джеймс обича да ходи? — попита Даниъл.

— Не знам. Обича конете на семейство Макартър.

— Дон — провикна се Даниъл, — върви да събереш колкото може повече хора и претърсете пътя към фермата на Макартър.

Знаех, че и аз трябва да тръгна, но зачаках Даниъл.

Той избърса кръвта в ръкава.

— Пасторе — надникна той през отворения прозорец.

Татко притискаше мама към гърдите си.

— Той ще се оправи — рече и притисна главата ѝ с ръка.

Обикновено мама се владееше. Цялата се разтреперих от тревога, когато я видях толкова безпомощна.

— Пасторе — повика го отново Даниъл.

Татко ни погледна.

— Един от вас да повика полицията. Те ще започнат търсене.

Аз направих крачка.

Даниъл стисна ръката ми.

— Недей. — Погледна татко. — Полицията няма да помогне.

Мама изхлипа.

Даниъл пусна ръката ми.

— Аз ще го откроя.

Татко кимна.

— Върви.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

РАЗКРИТИЯ

В гората

Даниъл се прехвърли през парапета на верандата и хукна към задния двор. Заслизах по стълбите след него. Пийт и Лирой оглеждаха дървената ограда, която татко вдигна, след като убиха Дейзи. Тя отделяше градината ни от гората. Даниъл спря, където оградата свършваше в тясна падина. Това място падаше винаги, когато имаше буря, както тази сутрин. Той огледа почвата, сякаш търсеше следи. Не видях абсолютно нищо.

Даниъл се промъкна през дупката.

— Върви да помогнеш на Дон да претърси пътя към семейство Макалистър — нареди той и на тримата.

Останах да гледам след него.

— Грейс? — повика ме Пийт.

— Върви да позвъниш в приюта — помолих го аз. — Кажи им да върнат Джуд у дома веднага щом се появи. След това вземи Лирой и помогнете на Дон.

Пийт кимна.

Аз се промъкнах през оградата.

Даниъл бе доста напред. Ровеше пръстта близо до пътеката, по която често минавахме като деца.

Потрих ръце, за да ги стопля, и съжалих, че не съм си взела палтото. Можех да разчитам единствено на тънкия пуловер и памучните панталони.

— Наистина ли мислиш, че е в гората? — попитах аз.

Даниъл изтупа ръце и изръмжа:

— Да.

— Защо тогава изпрати всички към фермата? Няма ли да имаме нужда от тях?

— Не искам да унищожават следите.

— Какво?

Даниъл стисна ръката ми.

— Тази пътека не води ли към потока?

Преглътнах с усилие.

— Да.

Той стисна ръката ми.

— Надявам се сега да е пресъхнал.

Хукнахме по пътеката и ми се стори, че е дълга цял километър. Колкото по-навътре в гората влизахме, толкова по-кална ставаше тя. Колкото повече потъвах в калта, толкова повече се съмнявах, че Джеймс е дошъл насам.

Даниъл спря. Направи малко кръгче, сякаш се беше изгубил.

— Трябва да се върнем. — Свалих едната обувка и благодарих на щастливата си звезда, че не обух тъпите обувки с токчета, които мама ми беше приготвила.

— Насам. — Даниъл се отдели от тясната пътека и тръгна през храстите. Пое си въздух и затвори очи, сякаш вкусваше нещо. — Джеймс е насам.

— Не е възможно — възразих аз. — Че той няма още две години. Как може да стигне чак дотук?

Даниъл се вглеждаше в гората.

— Сам не може. — Залюля се на пети. — Остани тук — прошепна и се втурна в гъсталака. След това изчезна.

— Какво? Чакай!

Той обаче не се върна.

Очевидно не съм от хората, които правят онова, което им се каже.

— Той ми е брат! — изкрещях аз и си сложих обувката.

Едва виждах Даниъл пред мен. В далечината мярвах само гърба му, докато криволичеше сред дърветата. Беше като животно, което напредва, следвайки инстинкта си, без дори да обръща внимание къде стъпва. Затова пък аз се препъвах и залитах, блъсках се в дървета, които сякаш изскачаха пред мен. Клони пропукваха на всяка крачка, попаднах на камъни и корени, докато се опитвах да го настигна.

Сякаш бе надушил някаква следа. Нима бе възможно? Аз усещах единствено мирис на гнили листа и борови иглички и това ми

напомняше, че зимата почти е дошла. Ако Даниъл беше прав, бебето Джеймс беше някъде тук.

Температурата падна, когато слънцето се спусна зад високите борове. Сенките се сгъстиха и ми стана още по-трудно да вървя през гората. Спънах се в корена на огромен бор и полетях напред. Болка проряза ръцете ми, когато паднах. Надигнах се и избърсах ръце в панталоните, а по плата останаха кървави следи.

Огледах се. Даниъл го нямаше. След още няколко крачки щях да се озова при дълбоката клисура. Ако не се бях спънала, щях да полетя цели девет метра. Това ли се беше случило с Даниъл или той бе завил наляво или надясно? Стиснах един клон и се наведох надолу. На дъното се виждаха единствено скали, пръст и гъсто избуяла папрат.

— Даниъл! — провикнах се аз. Отговори ми единствено ехото. Не трябваше ли да чуя нещо, ако Даниъл беше паднал? Нямаше ли да открия някакви следи, ако беше решил да се спусна надолу?

Лунният сърп се беше издигнал. Нямах фенерче и никога досега не бях навлизала толкова дълбоко в гората. Как щях да открия Джеймс или Даниъл, или пътя обратно? Май заслужавах да се изгубя. Моят пай изгоря, аз отворих онзи прозорец. В къщата беше задушно, тъй като двете фурни цял ден работиха; Чарити нямаше как да забележи, че прозорецът е още отворен, когато е слагала бебето да спи.

Как да се прибера без Джеймс?

Вой изпълни клисурата. Само животно можеше да издаде такъв вой. Приличаше на отчаян вопъл. Сякаш бе вълк, който няма търпение да спипа плячката си. Трябваше да намеря път надолу. Трябваше да открия брат си преди звяра.

На места стените на клисурата бяха по-стръмни, някъде се спускаха отвесно, но имаше и участъци, по които човек можеше да слезе. Стиснах избуяли корени, докато се притисках към ерозирания склон. Обувката ми се подхлъзна в калта, гърдите ми се удариха в стената от пръст и аз изписах. Плъзнах се надолу почти цял метър, преди да успея да се хвана за едни коренища. Стисках с отчаяна сила, а корените прогаряха издраната ми длан. Опитах с крак да определя колко далече съм от дъното. *Нека да са само два метра.* Нямаше да мога да се задържа още дълго.

— Спокойно — извика Даниъл отдолу. — Оттласни се и аз ще те хвана.

— Не мога — отвърнах аз. Гласът му ми се стори твърде далечен, за да се пусна просто така. Не смеех да погледна.

— Все едно че ще скочиш от оградата на Градината на ангелите.

Дишах тежко, на пресекулки.

— Там едва не се убих.

— И тогава те хванах. — Гласът му прозвуча по-близо този път.
— Довери ми се.

— Добре.

Оттласнах се и паднах.

Даниъл ме прихвана, преди да се ударя в покритата с едри камъни земя. Притисна ме до себе си.

Не можех да дишам.

— Нали ме чу, когато ти казах да останеш там? — прошепна той. Топлият му дъх погали врата ми като нежни пръсти. Цялото ми тяло пламна.

— Тъй като не съм златист ретривър...

Даниъл ме пусна внимателно на земята. Обърнах се към него. Краката ми се подгъваха. По синята му риза и панталоните му нямаше дори едно петънце. Единствено ръцете под лактите, където ме беше хванал, бяха кални.

— Ти как...

Това забелязах какво държи. Малко, кафяво, много познато. Едната обувчица на Джеймс.

— Къде го откри? — попитах аз и я дръпнах от ръката му. Странното беше, че обувчицата бе съвсем чиста, нямаше кал както по моите обувки, след като бях обикаляла гората.

— Там — посочи Даниъл. Между два огромни камъка, на около шест метра от нас, се виждаха туфи загнила папрат. — Помислих... — Той се отдръпна и огледа земята, сякаш търсеше следи.

— Джеймс! — изкрещях аз и гласът ми отекна в клисурата като множество отчаяни викове. — Джеймс, къде си?

Даниъл продължи да оглежда земята. Лицето му се беше разкривило недоволно. Последвах го, когато пресече клисурата. Приклекна, разгърна папратта с ръце и вдъхна дълбоко.

— Бях сигурен, че съм на прав път.

— Все едно следваш миризма ли? — попитах го аз.

Даниъл наклони глава на една страна, сякаш се ослушваше. Изправи се рязко, обърна се и загледа стената на клисурата, на трийсетина метра от мястото, на което бяхме застанали. Тогава и аз чух нещо. Викът долетя отгоре. Обувчицата с лице на маймуна се изплъзна от пръстите ми. Сърцето ми спря да бие, докато наблюдавах как малък бял призрак излиза иззад една канара и тръгва към ръба на скалите.

— Джеймс!

— Гейси! — изплака той и протегна ръце към мен.

— Спри! — изпищях аз. — Джеймс, спри!

Той обаче продължаваше да топурка напред.

— Гейси, Гейси!

В същия момент Даниъл се раздвижи. Хукна през клисурата към Джеймс със скорост, която ми се стори невъзможна.

Джеймс направи още една крачка, подхлъзна се в калта и падна през ръба.

— Джеймс! — изпищях аз, докато той падаше като кукла.

Даниъл се отпусна на ръце и колене и отскочи като пума. Понесе се във въздуха към Джеймс, на цели шест метра, ако не и повече. Наблюдавах като парализирана как хвана Джеймс във въздуха, прегърна го и в същото време се изви така, че гърбът му се удари със смъртоносна сила в назъбените скали. За частица от секундата на лицето му се изписа болка, но той притисна бебето до себе си, когато полетяха надолу.

— Не! — Стиснах очи и изрекох най-дългата молитва. Зачаках да чуя противното хрущене на счупени кости. Вместо това се разнесе шумоленето на клони, сякаш някой беше скочил от един метър.

Отворих очи и видях Даниъл на земята с бебето, увиснало на гърдите му като малко мече. Зяпнах срещу тях.

— Мама му стара...

На път към къщи

— На хубав израз научи брат си — рече Даниъл, когато поех Джеймс от ръцете му.

Бебето плесна с ръце и повтори думите по бебешки. Погали лицето ми с леденостудени ръчички. Ританките му и едната обувчица бяха кални. Устните му бяха в неестествен син оттенък и той трепереше в ръцете ми. Иначе нямаше поражения.

— А ти какво очакваше да кажа? — Притиснах Джеймс до себе си с надеждата част от топлината ми да премине в неговото тяло. — Как, за бога? Какво направи? Това е шибано чудо.

— Ибано — повтори Джеймс.

— Как го направи?

— Чудо — сви рамене Даниъл. Намръщи се. Едва тогава забелязах кървавата резка под скъсаната на дясното рамо риза. Спомних си как се намръщи от болка, след като се удари в скалите.

— Ранен си. — Докоснах ръката му. — Дай да погледна.

— Няма нищо — обърна се той.

— Не е вярно. И онова, което направи, не беше *нищо*. — Бях чувала, че има хора, които вършат изключителни неща при прилив на адреналин, но все още не можех да повярвам на онова, което видях, независимо от обстоятелствата. — Каж ми как успя да го хванеш?

— После. Трябва да вървим.

— Не — възразих аз. — Писна ми всички да избягват въпросите ми. Каж ми какво става.

— Грейси, Джеймс замръзва. Ще получи хипотермия, ако не го отведем вкъщи. — Даниъл стисна здравата ми ръка и ме поведе през калта. Посочи следите на някакво животно, очевидно едро и силно. — Пресни са — обясни.

Спомних си странния животински вой. Притиснах Джеймс до себе си.

— Трябва да се махаме оттук. — Даниъл разкопча дългата си риза, свали я и отдолу се показа избелялата му тениска с надпис „Улфсбейн“. Върза ръкавите на ризата.

— Какво правиш?

— Люлка.

— Не знаех, че рамото ти...

— Не е за мен, а за Джеймс. — Той направи още два възела. Ако го нося отпред, ще ни бъде по-лесно да тичаме. — Даниъл прехвърли импровизираната люлка през гърдите и взе Джеймс. Бебето изписка, когато той го сложи в ризата, но поне се настани удобно. — Идвал съм

тук и преди. Тази клисура излиза в задната част на квартала ти. — Даниъл отново ме хвана за ръка.

Затича и ме повлече след себе си.

— Как ще излезем? — попитах. — Ръката ми е издрана. Няма да мога да се катеря.

— Остави тази работа на мен — отвърна той и ускори крачка.

Подтичвах, за да го настигна. Не можех да повярвам колко бързо тичаше, въпреки че носеше Джеймс. Даниъл не се колебаеше, въпреки че почти се беше стъмнило и бяхме навън повече от час. Трябваше да внимавам много къде стъпвам, за да не се подхлъзна в калта или да се спъна в камък. Всеки път, когато се олюлявах, той ме подкрепяше, за да не падна. Ръката му потръпваше, докато стискаше моята. Забелязвах как раменете му се стягат и отпускат, също както когато бяхме на мотора. Искеше му се да тича още по-бързо. Бях му благодарна, че не настоява да ускорим крачка. Бях задъхана и едва говорех.

Клисурата завиваше на изток, а аз имах чувството, че сме тичали повече от километър. Краката ми бяха изранени и пареха. Бедрата и дробовете ми горяха. Беше станало толкова тъмно, че не виждах нищо, затова затворих очи. Чувах как сърцето ми тупти, чувах и дишането на Даниъл. В сравнение с моето беше съвсем спокойно. Тъкмо когато си казвах, че не бих могла да забързам повече, усетих как вълна от енергия премина от ръката на Даниъл в моята. Връзката между нас, близостта, която бях усетила, докато бяхме в Градината на ангелите, отново ни свързваше. Само че този път енергията нахлу в тялото ми, аз усетих неочаквано освобождение и разбрах, че мога да му се доверя, че ще ме пази, докато тичам напред. Отпуснах се, оставих се грациозните му движения да ме водят в мрака, докато тичахме с последни сили в нощта.

Никога досега не бях се чувствала толкова свободна.

Почти забравих къде се намирам, докато Даниъл не се облегна на мен.

— Почти пристигнахме — рече той. Пусна ръката ми и ме стисна под мишницата, вдигна ме от земята и ме метна на гърба си. — Дръж се.

Обвих врата му с ръце и праметнах крака през слабия му ханш. Джеймс се изкиска и подръпна косата ми. Сигурна съм, че изглеждах смешно. Даниъл се засили напред, отскочихме и когато отворих очи,

забелязах, че тича нагоре по стената на клисурата. Хвърли се към повалено дърво и отскочи.

Сграбчи някакъв корен, едва го докосна, ритна стената и се изстреля нагоре по хълма. Краката му докоснаха една скала. Той скочи отново. Усетих, че се изплъзвам надолу. Забих пръсти в гърлото му. Джеймс стискаше ръцете му. С една ръка Даниъл стисна клона на едно дърво, провиснал над скалата. В следващия момент се озовахме горе. Бяхме в безопасност.

Даниъл затича още няколко крачки, докато влезем сред дърветата, и едва тогава се наведе напред, задъхан. Смъкнах се от гърба му и тримата се отпуснахме на земята. Полежах до Даниъл, тялото ми се тресеше от шок и страхопочитание.

— Това беше... направо...

Две седмици бях гледала видеозаписи на Паркур, защото съквартирантката ми в летния лагер Адлън беше лудо влюбена в един французин Фрирънър. Само че в сравнение с онези филми уменията на Даниъл — докато носеше още двама — просто не бяха по силите на обикновен човек.

Той ме погледна и очите му заблестяха на лунната светлина.

Джеймс плесна с ръчички и изписка:

— Още!

Даниъл си пое дълбоко дъх.

— Вече сме вкъщи, мъник. — Извади Джеймс от люлката и посочи светлината в къщата на съседите, която ни зовеше като маяк в далечината.

Джеймс се нацупи нещастно, а аз се почувствах по абсолютно същия начин.

Даниъл се претърколи по корем, все още задъхан. Докоснах с пръст разкъсаното място на тениската и забелязах, че макар мястото да бе напоено с кръв, кожата му се беше затворила. Виждаше се единствено дълъг, назъбен белег, където трябваше да има рана. Докоснах с пръст топлия розов белег. Даниъл понечи да се отдръпне, ала след това въздъхна, сякаш докосването на пръстите ми го даряваше със спокойствие.

— Как... Искам да кажа... Ти какво си? — попитах аз.

Той се разсмя. Беше развеселен. Нито изсумтя, нито пък се подсмихна саркастично. Стана и ми подаде ръка.

— Най-добре да повървим оттук до вас — предложи и ми помогна да се изправя. Пое Джеймс и ми даде знак да тръгнем към нас.

Намръщих се. Наистина ли очакваше да продължа просто така?

— Моля те, кажи ми. Това не е нормално. Как го направи?

— Нека първо заведем брат ти у вас. Когато всичко приключи, тогава ще поговорим. Обещавам.

— Нали обещанията никога не се изпълняват?

Даниъл се пресегна и ме погали по бузата.

Джеймс се закашля. Дъхът му излизаше на облачета. Беше ми толкова топло, след като тичах, че напълно забравих колко е студено. Усетих как студът започва да щипе потните ми ръце и се сетих, че на Джеймс му е още по-студено. Знаех, че в мига, в който влезем през оградата в двора, магията — свободата — която усетих, докато тичах с Даниъл, ще изчезне и аз щях да пропусна шанса да получа търсените отговори.

Ами ако Даниъл решише да изчезне отново?

Знаех, че Джеймс е на първо място, затова не зададох въпросите и последвах Даниъл през гората чак до оградата. Промуших се през дупката.

Отново в двора

На улицата блестяха сини и червени светлини и осветяваха закърпения на места покрив на къщата. Клаксони, викове и много движение изпълваше сенките, които светлините хвърляха. Сякаш половината Роуз Крест, включително шерифът и заместникът му, бяха дошли.

— Изглежда са организирали претърсване — отбелязах аз.

Даниъл се напрегна, докато се промъкваше през оградата.

— Трябва да си вървя. Вземи Джеймс. Кажи им, че си го открила сама.

— В никакъв случай. — Стиснах ръката му. — Ти си героят. В никакъв случай няма да оберя лаврите. — Поведох го към двора. — Мамо, татко! — провикнах се аз. — Връщаме се. Водим Джеймс.

— Джеймс! — Мама изтрополи по стълбите на верандата.

— Ти как... Къде... бебчето ми. — Тя се опита да поеме Джеймс от Даниъл.

Джеймс писна и прегърна с малките си ръчички Даниъл през врата. Даниъл се изчерви. А може би това бяха отблясъци от полицейските лампи.

— Даниъл го спаси мамо. — Докоснах лакътя на Даниъл. — Струва ми се, че Джеймс се влюби в героя.

— Добре, дребосък, трябва и аз да дишам. — Той отдръпна бебето от врата си. — Сигурно си огладнял. Искаш ли пуйка и пай?

Джеймс кимна.

Даниъл подаде Джеймс на мама. Тя го прегърна толкова силно, че той изхлипа, а след това го нацелува по цялото лице.

— Джеймс? — Татко се приближи по алеята.

Шерифът го последва.

Даниъл беше на крачка зад мен.

Заместник-шерифът се опита да спре съседите да не влизат, но пусна татко и шерифа.

Татко грабна Джеймс и го завъртя. Погледна Даниъл.

— Браво — похвали го той и го прегърна през раменете. — Браво, синко.

— Не ми се иска да ви прекъсвам — обади се шерифът, — но трябва да дадеш изявление. — Погледна Даниъл.

— Нямам много за казване — сви рамене той. — Открих го да се лута в гората и го доведох. Сигурно се е измъкнал от креватчето и е решил да тръгне на малко приключение.

Зяпнах го. Това ли беше? Не очаквах да каже истината — как е проследил миризмата на бебето през гората, как улови Джеймс във въздуха, когато брат ми падаше от десетметрова скала, а след това използва свръхчовешките си способности, за да ни изкара от клисурата — но той представи всичко прекалено простичко. Нямах никаква драма.

— Не беше точно така! — почти извиках аз. Даниъл ме погледна ококорено, сякаш се страхуваше, че ще разкрия тайната му пред всички, което нямаше никакво намерение да правя. Затова се спрях на първия сценарий, който ми хрумна: — Хвана Джеймс, преди да падне в потока!

Мама изписка и издърпа Джеймс от ръцете на татко.

Добре че беше тъмно и никой не видя издайническите „следи“ по бузите ми.

— Даниъл е герой. Той спаси живота на Джеймс. — Исках хората да научат истината, макар Даниъл да нямаше никакво желание те да научават какво се е случило.

— Само ли беше бебето? Не беше ли ранено? — Шерифът посочи окървавената разкъсана риза на Даниъл.

Двамата с него кимнахме.

— А как ще обясните кръвта на верандата?

Даниъл го погледна с недоумение.

— Не е негова работа да обяснява — намеси се татко. — Кой знае от какво е. Може да е някоя от котките на съседите. Нямате ли криминална лаборатория, за да проверите?

Шерифът изсумтя.

— Шерифската служба на Роуз Крест е много далече от криминална лаборатория. Ще накарам полицай Марш да изпрати проба в града. Ще мине доста време, преди да ни съобщят резултата. — Той ме погледна: — Ти нищо друго ли няма да добавиш? Нищо друго ли не помниш?

— Даниъл спаси живота на брат ми — отвърнах аз. — Това е най-важното.

Някаква кола спря на алеята и част от насъбралите се отдръпнаха на тревата.

— Мамо. Татко. — Джуд изскочи от минивана и разблъска множеството. Дори заместник-шерифът не успя да го спре. — Доведох кавалерията! Половината от доброволците в приюта дойдоха, за да ни помогнат... — Замълча. Лицето му се изопна. Проследих погледа му от Джеймс в ръцете на мама към татко, който бе прегърнал бащински Даниъл.

— Джеймс е добре — обади се мама.

— Благодарение на Даниъл. — Татко стисна рамото му. — Щяхме да изгубим Джеймс, ако не беше той.

Шерифът протегна ръка към Даниъл. Той трепна, след това се ококори невярващо, когато шерифът разтърси ръката му.

— Браво — похвали го. Насочи фенерчето към задната ограда. — Трябва да я оправиш — обърна се той към татко: — Имаш късмет, че

случаят се разреши ако не беше синът ти... — Първо реших, че говори за Джуд, след това забелязах, че се усмихва на Даниъл.

Татко не го поправи.

— Ще доуточним някои неща и тръгваме. — Шерифът потупа Даниъл по гърба. — Жена ми само дето не получи удар, когато станах от масата. Родителите ѝ са на гости... искаха да се омъжи за счетоводител.

— Веднага ще оправим оградата — рече татко и стисна ръката на шерифа. — Даниъл, нали ще дойдеш?

Той кимна.

— Ще внесе Джеймс вътре. — Мама се усмихна уморено и стисна ръката на Даниъл. Мисля, че това беше нейният начин да му благодари.

Усмихнах се и аз. Може и да бях поизкривила истината, но планът ми да оправя живота на Даниъл се получаваше — спасителният пояс, който му подавах, май помагаше.

Тогава обаче чух недоволното ръмжене на по-големия си брат. Целият трепереше.

— Джу...

Джуд се хвърли към Даниъл.

— Ти си го направил! — изрева и заби юмрук в лицето му.

Даниъл полетя назад, блъсна ме и двамата паднахме на земята. Джуд се нахвърли отново и ме стъпка, докато се опитваше да удари стария си приятел. В този момент шерифът се метна към него. Дръпна Джуд. Мама се развика.

Джуд размаха ръце и продължи да крещи:

— Той го е направил! Той го е направил! Не виждате ли?

Даниъл се надигна от тревата.

— Джуд? — Протегна ръка към бившия си най-добър приятел. — Кълна се, че не съм.

Брат ми се изскубна от ръцете на шерифа и се опита отново да нападне Даниъл. Татко пристъпи между тях. Шерифът сграбчи Джуд.

— Успокой се — нареди татко.

— Той го е направил. Той е откраднал Джеймс. — Джуд погледна шерифа. — Арестувайте го. Спрете го, преди да избяга!

Даниъл отстъпи крачка назад. Знаех, че можеше да избяга, но той не направи никакъв опит да се махне. Остави заместник-шериф Марш

да го стисне за ръката.

— Престани! — изкрещях аз на Джуд и се опитах да се изправа на разтрепераните си крака. — Престани да лъжеш. Даниъл спаси Джеймс. Ако не беше той, Джеймс щеше да се удави в потока.

— Ти престани да лъжеш! — Лицето на Джуд беше разкривено също както в нощта, когато бе открил тялото на Мериан, а след това не бе успял да ме намери. Страхувах се, че ще удари и мен, макар досега да нямах представа, че може да удари някого. — Потокът е пресъхнал и ти много добре знаеш — отвърна той.

Мама ахна. След нея ахнаха и насъбралите се съседни, които се приближиха веднага щом полицаят изостави поста си. Изглежда, шерифът отпусна хватката си, защото Джуд се изскубна от ръцете му.

— Арестувайте го — настояваше брат ми. — Арестувайте това чудовище. — Хвърли се отново към Даниъл.

— Престани! — Татко стисна ръката на Джуд и го дръпна настрана.

Джуд се препъна и падна на земята.

Татко се надвеси над него, стъпил от двете страни на тялото му. Никога досега не бях виждала баща ми да се държи толкова властно.

— Престани незабавно! — нареди той. — Престани с тези лъжи.

Джуд изпъшка и се претърколи на една страна. Сякаш като падна на земята, част от разума му се беше върнал. Лицето и юмруците му се отпуснаха.

— Какво да правим? — попита заместник-шериф Марш. — Продължаваше да стиска ръката на Даниъл. — Ако кажете, ще го заведа в участъка.

— По какво обвинение? — повиши глас татко и се обърна към тълпата. — Бебето просто се е измъкнало само. Даниъл ни го върна. Това е, няма друго. — Той се приведе към заместник-шерифа и му каза да пусне Даниъл. — Благодаря ви на всички, че ни помогнахте в момент на нужда — започна той с най-благия си глас. — Сигурен съм, че празничната трапеза ви очаква. Ако не възразявате, ние със семейството ми също си имаме задължения.

Татко се обърна към мама:

— Мередит, внеси Джеймс вътре. Ще се погрижа за оградата. Даниъл, Джуд, елате с мен.

Джуд се изправи, но се отдръпна от татко. Поклати глава и затича към къщата. Ейприл излезе от тълпата и хукна след него.

— Даниъл? — попита татко.

Имаше нещо много особено в погледа на баща ми.

Даниъл кимна и тръгна след него.

Изглежда, татко се сети, че искам да тръгна след тях.

— Грейси, върви да помогнеш на майка си — нареди той. В гласа му имаше толкова напрежение, сякаш бе притаил дъх, докато говореше.

Останах на мястото си, загледана след тях, докато завиваха зад къщата. Шерифите измърмориха нещо и се отправиха към патрулката. Приятелите и съседите ни започнаха да се разотиват, а надеждата ми да сдобря Даниъл и Джуд се стопи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ВЪПРОСИ БЕЗ ОТГОВОРИ

В къщата, двајсетина минути по-късно

Мама превключи на режим „Флорънс Найтингейл“. Отказа на шерифа да откара Джеймс в болницата в Оук Парк и настоя, че двамата с доктор Конърс ще се погрижат за детето. След като лекарят го прегледа основно, тя най-сетне пусна Джеймс и нареди на Чарити да напълни ваната. След това залепи лейкопласт върху драскотините, с които Дон Муни незнайно как се беше сдобил, и изпрати последните досадни гости, след като даде на всеки порция от недоядената вечеря. Тъкмо се канех да се измъкна през задната врата, за да открия Даниъл, когато мама ме повика на масата в кухнята.

— Дай да ти погледна ръката.

Намръщих се от болка, докато тя вадеше камъчета, забили се в ръката ми.

Зацъка с език.

— Имаш късмет, че не ти трябват шевове.

Оставих я да ми почисти ръката, като се стараех да не мърдам много. Прецених, че колкото по-малко протестирам, толкова по-бързо ще мога да отида при Даниъл. Той ми беше обещал да обясни всичко. Ами ако решише да се измъкне? Видях на какво е способен, а след фалшивите обвинения на Джуд Даниъл можеше да се изниже от щата, преди някой да се сети да го търси.

Мама топна ръката ми в купа с кислородна вода.

— Потърпи малко — настоя тя, извади марля и лейкопласт от аптекката.

Усетих леко щипене. Замислих се за действията на Даниъл в гората — и как се бях почувствала, докато тичах с него в мрака. Дори не забелязах кога мама е подсушила ръката ми и я е превързала.

— Готово. — Залепи краищата и задържа за миг ръката ми. — Грейси — започна тя, без да ме поглежда — много те моля, не кани

повече това момче в дома ни. — Остави ръката ми и се зае да прибира всичко в аптекката.

Кимнах, въпреки че тя едва ли видя.

— Мамо — провикна се от стълбите Чарити. — Джеймс отказва да излезе от ваната без одеялцето си.

— Ще ти го донеса — отвърнах аз, доволна от прекъсването.

Мама кимна.

— Идвам след малко — провикна се тя към сестра ми.

Проверих първо в стаята на Джеймс, но леля Каръл спеше в леглото за гости в стаята му. Извини се, че я боляла глава в мига, в който доктор Конърс заяви, че Джеймс бил напълно здрав. Тогава се сетих, че одеялото му сигурно е в кабинета на татко.

Вратите бяха открити, когато се пъхнах вътре. Креватчето на Джеймс бе все още обърнато на една страна. Изправих го и открих одеялцето. Тъкмо се канех да изтичам горе, когато ми хрумна нещо неочаквано. Ако Джеймс наистина бе излязъл сам, нямаше ли да го вземе със себе си? Малкото ми братче не се отделяше от синьото смачкано одеяло.

Думите на Даниъл, когато казах, че Джеймс не може да отиде толкова далече в гората, зазвучаха отново:

„Сам не може.“

Нима допуснахме грешка, като отпратихме шерифа? Изглежда, тъкмо беше пристигнал, когато двамата с Даниъл върнахме Джеймс. Бяха ли снимали, бяха ли събрали някакви улики? Джуд обвини Даниъл, но нямаше начин да е той. Татко настоя, че е станало случайно. А пък Даниъл — той очевидно се страхуваше от нещо.

Огледах кабинета и за пръв път, откакто влязох, забелязах какво ме заобикаля. Книгите и документите на татко бяха пръснати по пода. Настолната му лампа беше обърната, а чекмеджето на бюрото му — оставено отворено. Сякаш тук бе станало земетресение. Да не би да беше влязъл крадец, който е търсил нещо конкретно? Как обаче бе възможно да не чуем нито звук? Може мама да е започнала да хвърля разни неща, когато е била разстроена? Няколко книги от библиотеката липсваха.

Библиотеката!

Скочих към нея и се надигнах на пръсти. Опипах най-горната полица. Черната кадифена кутия — в която беше прибрана сребърната

кама на Дон — я нямаше.

На горния етаж

Първата ми мисъл беше да кажа на татко за кабинета му. Тогава разбрах, че той вече е влизал с мама. Със сигурност беше видял пораженията. Независимо от това беше отпратил шерифа. Сам настоя, че не се е случило нищо необичайно. Да не би мама да беше оставила тази бъркотия и той да не искаше полицаите да започнат да задават неудобни въпроси. Нямаше да е никак добре, ако полицай Марш започнеше да си вре носа. Защо тогава липсваше ножът? Татко знаеше ли, че е изчезнал? Не му бях казала, че съм го преместила.

— Грейс. Няма ли най-сетне да донесеш одеялото — провикна се Чарити.

Затворих вратата на кабинета и хукнах към банята.

— Заповядай — подадох одеялото на мама.

— Одялце! — Джеймс се изправи във ваната. По малкото телце се стече сапунена пяна.

— Най-сетне — въздъхна Чарити и го извади от ваната. Уви го в хавлия и го подаде на мама.

Той забоденос в одеялото. Мама го притисна до себе си.

Реших да не споменавам пред нея за кабинета. Не знам защо реших, че ще я разтревожа. Щях да попитам татко.

Онзи, с когото най-много исках да говоря, беше Даниъл. Какво знаеше той за всичко това? Защо ми се стори толкова уплашен? Беше ли свързано с неговите умения?

— Банята е на твое разположение — подхвърли мама. — И първо да почистиш. — Тя поклати глава, докато оглеждаше калния ми пуловер и панталони.

— Миришеш на куче, което е тичало в студа. — Чарити ме огледа с отвращение.

— Мау стара — изгука Джеймс.

Мама примигна към мен.

— Какво каза току-що?

— Нямам представа — отвърнах аз и ги избутах от банята.

Взех набързо душ — доколкото можах, без да мокря превръзката на ръката.

Ами ако не успееш да се добера до Даниъл, преди да приключат с татко?

Увих се в една кърпа и избърсах парата от прозореца на банята. Взрях се навън през мътното стъкло. Виждаше се единствено тясната дупка на оградата. Угасих лампата и различих татко, коленичил в тревата близо до измръзналите розови храсти. Стори ми се, че се моли — или пък благодареше за завръщането на Джеймс. След това той се наклони напред, после отново се отдръпна назад и покри лицето си с ръка. Раменете му трепереха.

Грабнах халата. Трябваше да отида при татко. Само че в този момент някой се измъкна от сенките край оградата. Коленичи до татко, поколеба се за момент и го прегърна с дългите си слаби ръце. Отстъпих назад и примигнах, а прозорецът отново се замъгли от парата.

Затегнах колана на хавлиения халат, хукнах надолу по стълбите и се блъснах в мама.

— Къде си тръгнала в този вид, млада госпожице? — намръщи се тя, когато видя халата, и посочи трапезарията, където Дон разказваше на Чарити за дядо си. — Все още имаме гости.

— Ама той та... — Забелязах раздразнението ѝ и си спомних как крещеше на татко, задето се обвиняваше за смъртта на Мериан. В момента не му трябваше подобно отношение. — Просто трябва да направя нещо бързо.

— Върви да си облечеш прилични дрехи.

Измърморих нещо и тръгнах нагоре по стълбите, за да се преоблека.

— Занесе ли калните дрехи в пералното помещение или ги заряза на пода в банята?

— После ще ги сваля. Сега трябва да...

— Сега трябва да се облечеш и да свалиш мръсните дрехи за пране, преди да останат петна. Да не би да си въобразяваш, че парите растат по дърветата?

— Ама...

— *Веднага.* — Погледна ме както винаги, когато подозираше, че ще направя нещо, което тя не би одобрила.

— Добре.

Краката ме боляха и негодуваха на всяка крачка към стаята ми. Тичането в гората си казваше думата. Навлякох първите дрехи, които ми попаднаха — тениска с дълги ръкави и гащеризон, изцапан с боя, който мама ненавиждаше. Дръпнах мръсното пране от банята и закуцуках към мазето.

Бях твърде заета да обвинявам мама, че е осуетила възможността да поговоря с Даниъл и татко, когато чух тихи гласове от стаята на Джуд. Различих строгия клас на брат си и пискливите като на куче пролайвания на Ейприл, с които се опитваше да го успокои. Притиснах вързопа към гърдите си и пристъпих към вратата на Джуд.

— Не е честно — чух го да казва.

— Защо — попита Ейприл.

— Ти просто не разбираш. Те също не разбират — зашепна той.
— Как е възможно да не виждат какво прави?

Тя каза нещо, но не успях да я чуя.

— Допускат грешка. Той не е такъв, за какъвто се представя, не е — натърти брат ми. — Аз съм добрият. Аз правя всичко, от което семейството се нуждае. Аз съм тук всеки ден и ги подкрепям, а той се връща за няколко часа и те започват да вярват на него. Татко и Грейс се държат така, сякаш е някакъв герой. — Гласът му затрепери: — Как е възможно татко да му вярва след онова, което направи?

— Какво? — попита Ейприл. — Какво е направил?

Джуд въздъхна.

Чувството за вина, че подслушвам, остана на втори план, изместено от желанието ми да чуя отговора — и от изгарящата ревност, че ще каже на Ейприл нещо, което отказваше да сподели с мен цели три години.

Джуд прошепна нещо и аз прилепих ухо до вратата, за да чуя.

— Грейс! — провикна се мама от стълбите. — И да сложиш на дрехите препарат против петна.

Отскочих настрани от вратата и изпуснах вързопа дрехи. Гласът на Джуд заглъхна, последван от някакво шумолене зад вратата. Събрах дрехите и забързах към пералното.

По-късно същата вечер

Даниъл си беше тръгнал, когато най-сетне успях да изляза навън. Не беше нито в предната, нито в задната градина. Татко също го нямаше. Бяха изминали едва петнайсет минути, откакто ги видях през прозореца на банята, затова реших да взема колата и да намеря Даниъл в апартамента му — да го засипя с въпроси, преди да изчезне от града — само че на кукичките нямаше нито един чифт ключове. Татко беше оставил пикапа в енорията, а Джуд, изглежда, все още не беше оставил ключовете за вана. Най-странното бе, че королата не беше в гаража.

Беше ясно, че няма смисъл да продължавам да търся, и реших да помогна на мама и Дон Муни да почистят трапезарията.

Не се учудих, че Дон е останал. Сигурно щеше да поиска да се настани в стаята на Джуд, когато брат ми заминеше да учи в колеж догодина. Представата на Дон за „чистене“ включваше да дояде храната от чиниите на гостите.

Посегнах към празната чаша пред него.

Дон престана да чопли лепенките анкерпласт по ръката си и ми се ухили широко.

— Много си красива тази вечер, госпожице Грейс. Вдигнах ръка към мокрите си къдрици и се запитах дали не съм си спечелила нов обожател, като се застъпих за него онзи ден.

— Благодаря, Дон — измърморих аз и взех чашата.

— И беше много смела — продължи той. — Влезе в гората, за да търсиш брат си. Ще ми се и аз да бях там. Щях да те защитя от чудовището. Дядо ми е показал как. Той беше истински герой. — Дон потри гърди с ранената си ръка.

Усмихнах се. След това си спомних хаоса, които цареше в кабинета на татко. Мама беше пренесла купища чинии в кухнята, но за всеки случай аз зашепнах.

— Дон, докато всички търсеха Джеймс, ти ходи ли в кабинета?

Той изви очи настрани.

— Аз, аз, просто... то беше шега. Не исках да направя такъв хаос. Те всички се върнаха, преди да успея да подредя. — Той се залюля на стола, сякаш се канеше да се изстреля нанякъде.

Изпитах облекчение.

— Няма нищо, Дон — усмихнах му се аз. — Няма да кажа на никого. Но трябва на всяка цена да върнеш ножа.

Той сведе очи.

— Добре, госпожице Грейс.

Мама се върна, забеляза, че се опитвам да се справя със сервиза от костен порцелан с ранената си ръка и ме прати да си лягам. Качих се, без да протестирам, макар да се съмнявах, че ще заспя или ще си почина. Мама ми беше сърдита, задето бях поканила Даниъл. Отчаянието на татко беше пълно; по-големият ми брат бе на ръба на нервна криза, а Даниъл сигурно вече бе избягал нанякъде. Поне знаех у кого е ножът.

Странно — за пръв път Дон ми се струваше безобиден.

Отпуснах се на леглото, а мислите ми се насочиха към смахнатите неща, които се случиха този ден докато къщата не потъна в мрак и тишина. Имах чувството, че са минали часове, откакто чух Дон да пожелава лека нощ на нашите. Все още бях облечена, затова реших да стана и да се преоблека. Свалих гащеризона и тениската и извадих най-удобната си пижама.

Обърнах се и видях тъмен силует пред прозореца на втория етаж. Отскочих назад и едва не изпищях. В същия миг пред погледа ми изникна окървавеният счупен прозорец на кабинета.

— Грейс — долових приглушен глас отвън. Сянката се приближи до прозореца. Беше Даниъл.

Неудобството измести страха. Кръстосах разтрепераните си ръце пред гърдите — не че имаше кой знае какво за криене. Обърнах му гръб и дръпнах хавлиения халат. Беше все още влажен от душа, въпреки това го облякох. Отидох до прозореца и го отворих.

— Какво правиш тук?

Даниъл се задържа на скосения покрив пред стаята ми.

— Нали ти обещах да поговорим. — Погледна ме през мрежата.
— Може ли да вляза?

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА НЕБЕСНИТЕ ХРЪТКИ

Покриви

Усетих как ръцете и гърдите ми пламват. Бях сигурна, че са в същия розов цвят като сутиена ми. Загърнах се с халата.

— Не... не мога да те пусна.

Мама не ме беше карала да обещавам, но чувствах, че трябва да уважавам желанията ѝ и да не каня Даниъл отново у нас. Това бе най-малкото, което можех да направя за нея.

— Тогава ти излез. — Той замахна с ръка и дръпна мрежата от прозореца. Тя падна в краката ми и ми се стори здрава. Не беше нито смачкана, нито скъсана, както когато Джуд смъкна мрежата от прозореца на кабинета точно под нас. — Хайде. — Той протегна ръка към мен през прозореца.

Без дори да се замисля, му подадох ръка. Той ме изтегли и аз се озовах в прегръдката му. Задържа ме и пръстите му се заиграха с колана на халата.

— Мислех, че си заминал — прошепнах.

— Бях ти обещал нещо. — Дъхът му парна влажната ми коса. Той стисна ръцете ми и ми направи място до себе си на тясната стреха на покрива. Сега беше в дънки и якето в червено и черно, което му бях дала. Не го беше облякъл одеде, когато дойде на вечеря.

Халатът ми беше топъл като палто, но пък бях боса, не че имаше значение.

— Радвам се, че се върна.

Даниъл се ухили. Усмивката му приличаше на гримаса, беше изпълнена с болка. Едва тогава забелязах на бледата светлина откъм стаята ми пурпурно зеленикавото натъртено място на скулата.

— Ранен си. — Докоснах лицето му.

Той отпусна глава върху дланта ми.

— Извинявай. Ранен си заради мен. Аз измислих онази работа за потока. Аз накарах Джуд...

— Няма защо да се извиняваш. Нищо от случилото се не е по твоя вина. — Даниъл стисна ръката ми. — И без това скоро ще се оправя.

Той затвори очи и притисна бинтованата ми ръка към бузата си. Кожата му беше топла. Дланта ми започна да се поти. Кожата му пареше. Имах чувството, че ще ме прогори, но топлината се стопи. Даниъл отпусна пръсти и аз отдръпнах ръка.

Скулата му беше чиста. Нямаше следа от натъртване.

— Ти наистина си супергерой — прошепнах аз.

Даниъл се облегна на стената. Беше стиснал юмруци.

— Нищо подобно.

— Как можа да го кажеш? Видях какво правиш. Ти умееш да помагаш на хората. Ти спаси Джеймс. — Почесах превръзката. Ранените места на ръката и краката ми продължаваха да туптят, всичко ме болеше. Способността да се изцереявам щеше да ми е от полза в момента. — Как само ми се иска и аз да можех някои от тези неща.

Той обви с пръсти гладката каменна висулка.

— Само че страничните ефекти никак няма да ти харесат.

— Ти шегуваш ли се? Готова съм на всичко, за да бъда като теб.

— Не, не си. — Даниъл ме погледна. Очите му заблестяха. — Тъкмо затова си толкова специална. — Потръпнах. Искаше ми се да се кача в стаята си и да заключа прозореца, но най-вече ми се искаше той да ме прегърне и да избягаме от всичко и от всички.

— Знаеш, че си специална — повтори и докосна ръката ми.

— Даниъл, аз...

Той трепна и се отдръпна. Стисна по-здравио медальона и измърмори нещо, което не разбрах.

— Добре ли си? — протегнах ръка към него.

— Моля те, недей. — Сви се настрани и се притисна по-плътно към стената на къщата. Притегли колене към гърдите си, сякаш се опитваше да издигне бариера между нас. Целият трепереше. Затвори очи. Беше задъхан. Престана да трепери, но продължи да стиска черния камък.

— Той ли ти дава... силите ти? Камъкът?

Даниъл остана със затворени очи.

— Не.

— Тогава откъде са? Как се проявяват?

Той изпусна сдържания въздух през зъби.

— Би трябвало да те оставя.

— Но аз искам да науча всичко.

— Извинявай, Грейси. Наистина трябва да вървя.

Скръстих ръце.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Обеща ми нещо, нали не си забравил — заговорих аз властно както едно време.

Даниъл замълча и се ухили.

— Нямах представа как ми въздействаш.

Изчервих се, но нямаше да му позволя да ме разсейва.

— Затова ли замина? Или това се случи, докато те нямаше? Как стана такъв? Моля те, разкажи ми.

— Нищо не ми се е *случило*. Не че нещо ми се със случило. Може да се каже, че съм роден такъв.

— Не помня да си бил... такъв. — След това обаче си спомних всички случаи като дете, когато на сутринта му се появяваха синини, а следобед вече се бяха разсеяли или пък както куцукаше, най-неочаквано започваше да върви съвсем нормално. Спомням си колко учуден остана лекарят, когато фрактурата на черепа му заздравя за броени седмици вместо за месеци.

— Развива се с възрастта и... опита.

— Суперсилите са много по-мощни от космите под мишниците и младежките пъпки — отбелязах аз.

Даниъл се разсмя.

— Това ни е семейна черта. — Сниши глас. — Нали знаеш какво казва баща ти за дявола в проповедите си — рогатият постига своето посредством ласкателства, завист и самодоволство.

Кимнах. Това беше една от любимите теми на татко.

— Е, дяволът невинаги е действал толкова изтънчено. Първоначално е използвал демони, вампири и други зли духове, които да му вършат работата. Истински създания, които пощръкляват нощем. — Даниъл ме погледна, за да прецени реакцията ми.

Не знаех какво да кажа или да мисля. Той сериозно ли говореше? Наистина ли искаше да повярвам, че съществуват чудовища? Но ето че

до днес аз си мислех, че хора със суперсили и способността да се самолечат са просто герои от комиксите.

Тъй като не отговорих, Даниъл продължи:

— Когато демоните плъзнали по земята и започнали да вършат злини, господ решил, че трябва да „отвърне на огъня с огън“, ако мога така да се изразя. Моето семейство — семейство Калби — води началото си от времето, когато не е имало писменост, още преди да бъде създадена истинска цивилизация. Семейството ми било част от племе воини. Те защитавали земите си, но също така вярата им в господ била непоклонима и следвали неотклонно учението му. Той решил да ги възнагради — да ги благослови със специални способности. Влял им същността на най-силното животно в планинските им гори, дарил ги с уменията да са по-бързи, по-сръчни, по-силни, по-хитри и ловки от останалите хора. — Той прокара ръка по скулата си. — Не съм сигурен откъде се е взела способността да се церим сами — сигурно е била част от пакета с добрини.

— И така господ създал съвършения воин за борбата срещу злото — думите ми звучаха логично, макар да ми беше трудно да повярвам на разказа му.

— Именно. За да се отличават, той дори ги дарил с руса коса, също като ангелите. — Докосна рошавата си, пясъчно кестенява коса. — Небесните хрътки. Така ги е нарекъл. Или е било нещо такова — оригиналната дума е изгубена. Най-близката, която знам, е шумерската урбат. Тяхно задължение било да проследяват демоните, да пазят смъртните от яростта на дявола.

— Тези... урбат... какво е станало с тях? Защо досега не съм чувала нищо?

Даниъл сви рамене.

— Останали в света на смъртните повече, отколкото им се полагало. Днес са само шепа хора. Предпочитат да живеят на групи — по-точно казано, на глутници. Много от тях са хора на изкуството, също като мен. Вероятно имаме някаква животинска връзка с природата. Има една група на запад. Живеят в нещо като творческа общност. Останах там известно време. Там се запознах с Гейбриъл.

— Ангела от градината ли? Нали каза, че той ти е дал висулката. Тя каква е?

Даниъл докосна черния камък.

— Късче от луната.

— Какво? — Нямам представа защо това ми се стори по-невероятно, отколкото разказа му дотук.

Той се усмихна. Прегърна ме, привлече ме до себе си и ми позволи да поддържа черния камък, без да го сваля от врата си. Беше изненадващо топъл и съвсем не беше гладък, както изглеждаше. Имаше пореста структура, също като парче засъхнала лава. Притиснах пръсти към малкия полумесец, гравирани в средата.

— Помага ми да контролирам онова, което върша. — Погали пръстите ми.

Отпуснах глава на гърдите му и останах изненадана, че чувам как бие сърцето му дори през якето. Дишаше бавно и дълбоко, но сърцето му биеше на пресекулки. Хем прекалено бързо, хем прекалено бавно — сякаш две сърца туптяха в гърдите му и двете нашепваха да повярвам на думите му.

Даниъл ме привлече по-близо. Спусна пръсти по яката на халата и докосна кожата ми. Едното му сърце ускори ритъма си, затрепка.

Пуснах каменната висулка. Тя подскочи на гърдите му.

— Даниъл? Ако хората като теб — урбат — все още съществуват, това означава ли, че и чудовищата съществуват?

Той извърна глава настрани.

— Трябва да тръгвам. — Изправи ме със себе си, когато стана.

Не бях стабилна на покрива. Даниъл ми помогна да запазя равновесие. Никак не ми се искаше да тръгва. Стига да можех, щях да го накарам да остане при мен цяла нощ. Знаех обаче, че той няма да остане и тази вечер нямаше да отговори на други въпроси.

Помогна ми да вляза през прозореца и върна мрежата на мястото ѝ.

— Лека нощ, Грейс.

— Ще те видя ли отново? — Сложих ръка на мрежата, която ни разделяше. — Нали няма да изчезнеш, след като тайната ти самоличност е разкрита?

Той допря ръка до моята през тънката бариера.

— Утре. Ще дойда утре. Обещах на баща ти да поправа оградата. — Не ме увери и не обеща.

— Значи утре ще се видим.

Даниъл отдръпна ръка.

— Чакай — настоях аз.

Той спря.

— Благодаря ти. Благодаря за онова, което направи за татко...
одеве, в двора.

Даниъл прехапа устни.

— Ти видя ли?

Кимнах.

Той се изчерви едва забележимо.

— Не се тревожи, Грейси. Баща ти беше под влиянието на случилото се — мислеше, че е изгубил сина си. — Даниъл отстъпи назад до ръба на стрехата. — Изправи се на пръсти. — Заклучи си прозореца — нареди и скочи назад от покрива.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА НЕПОДОЗИРАНИ ВИСОТИ

В леглото

Сгуших се под олекотената завивка и се опитах да се успокоя. Не можех обаче да спра да мисля за Даниъл и за онова, което изпитвах, докато бях в прегръдката му, въодушевлението и свободата, докато тичахме през гората, разказа му за прадедите... за него самия. Най-вече се питах защо Даниъл не отговори на въпроса ми за съществуването на чудовища.

Трябваше да призная, че не знаех много за тези неща — чудовища, демони, *вампири*. Мнозина от енорията мислеха, че е грях да се четат книги или да се гледат филми за подобни неща. Родителите ми определяха филмите, които можехме да гледаме, а имах приятели, на които им беше забранено да четат дори „Хари Потър“, защото в поредицата се превъзнасяли магиите. Според мен това беше глупаво — и без това тези неща бяха пълна фантасмагория. Поне така мислех.

Само че ограниченията и забраните не спираха хората от Роуз Крест да говорят. Открай време си повтарях, че чудовището от Маркъм Стрийт е просто поучителна притча, с която да накарат нас, децата, да се държим прилично. Разказите започнаха, когато хората заразказваха, че били видели космат звяр на Маркъм Стрийт. След това жители на квартала започнаха да изчезват. Повечето бяха приходящи бездомници, проститутки и изоставени деца, така че хората не се трогнаха много. Нещата се промениха, когато обезобразените им тела се появяваха незнайно откъде на Маркъм Стрийт по веднъж в месеца. Поне така гласяха слуховете, които бях чувала като дете. В Роуз Крест положението не беше толкова лошо. Тук проблемът беше единствено с мъртви животни — като разкъсаното ми кученце Дейзи. Татко разправяше, че сигурно е била нападната от миеща мечка, излязла от гората, но аз така и не се отърсих от чувството, че е нещо по-страшно.

Ами ако бях права? Ами ако беше чудовището от Маркъм Стрийт? Ами ако беше влизало в двора ни?

Тези странни произшествия спряха преди години — още преди Даниъл да изчезне от града — но ето че сега отново се случваха. Мериан бе умряла от студ, ала тялото ѝ бе обезобразено като трупите, открити на Маркъм Стрийт. След това изчезна Джеймс... а на верандата имаше кръв. Не можех да забравя и онова, което ми се случи, докато чаках на улицата. Какво ли щеше да се случи, ако Даниъл не се беше появил?

Съвпадение ли беше, че странните случки започнаха отново след завръщането му? Възможно ли беше чудовището да го е проследило дотук?

Да не би той да го следваше?

Даниъл ми каза, че се е върнал заради училището, но аз усещах, че има още нещо. Истината ли ми беше казал? Да не би чудовището от Маркъм Стрийт да се беше върнало? Да не би Даниъл да се опитваше да ни защити от него?

На сутринта

Изглежда, по някое време бях заспала, защото се стреснах от някакъв *трясък* пред прозореца на стаята. Обърнах се на една страна, за да погледна часовника. Беше точно шест сутринта. Чух *трясъка* отново, затова скочих от леглото и отидох да разузная какво става. Все още не се беше съмнало напълно, но видях, че дворът е празен. *Тропотът* продължи. Стори ми се, че идва от задния двор. Краката ми бяха така вдървени, че едва не се плъзнах по стълбите.

Бях в кухнята, когато видях Даниъл в задния двор. Забиваше кол за оградата в замръзналата почва с голи ръце. Не бях напълно сигурна, защото бе застанал с гръб към мен, но ми се стори, че държи кола с една ръка, след това замахва с другата, за да го удари. Не използваше нито чук, нито някакво друго сечиво. Вероятно беше дошъл толкова рано, за да свърши работа тъкмо по този начин.

Канех се да изляза при него, когато прокарах ръка през косата си и усетих колко е сплъстена. Видях как Даниъл замахна отново и колът

хлътна цели осем сантиметра в земята. В този момент ми се прииска да облека нещо по-прилично от бархетната пижама на жълти патета.

Докато се гримирам и изправя косата си, докато сменя три пуловера — всичките ми дрехи ли приличаха на торби? — Чарити беше слязла в кухнята, четеше една от любимите си научни книги и хапваше добре захаросан корнфлейкс от неприкосновените си лични запаси, което означаваше, че мама все още не е станала. Ударите бяха спрели, значи мама и Джеймс щяха да поспят още малко.

Надникнах през прозореца.

— Ти видя ли къде отиде Даниъл?

— Не — изръмжа Чарити. — Тъкмо се канех да отида да го удуша, задето вдига толкова шум, но когато слязох, той вече се беше изнесъл нанякъде.

— Извинявай — рекох аз, сякаш онова, което Даниъл вършеше, беше по моя вина.

— Голяма работа — сви рамене тя. — И без това днес бях решила да стана рано. През уикенда трябва да напиша черновата на доклада по природознание.

— Я — погледнах отново през прозореца. — Ама той къде се дяна?

— Королата я няма. Може татко да го е закарал до железарията или някъде другаде.

Или може би онзи, който беше взел колата снощи, изобщо не се е прибирал. Не чух вратата на гаража да се отваря, а до три така и не успях да заспя. Вратата към кабинета на татко беше заключена и вътре не светеше. Ако Даниъл не беше с татко, тогава къде беше баща ми?

Отпуснах се на стола в кухнята. Може би Даниъл оправяше оградата в този ранен час, защото не искаше да ни вижда отново.

— Може ли? — посегнах аз към кутията корнфлейкс.

Тя кимна.

— Ти разбра ли за внучката на господин Дей?

— За Джесика или за Кристи питаш?

— За Джес. Изчезнала е.

Малките захаросани люспички изтрополиха в паничката ми. Не бях виждала Джесика от години. Преди беше в един клас с Даниъл и Джуд, но семейството ѝ се премести в града, когато беше във втори курс.

— Тя нали бягаше от къщи на всеки два месеца?

— Да, но никога не беше сериозно. Не се е появила за Деня на благодарността и техните са се обадили в полицията. Приятелите ѝ разправят, че онази вечер са били заедно на някакво парти в града. Казали, че изчезнала най-неочаквано. Пишеше във вестника. — Чарити дояде корнфлейкса в паничката си. — Чудовището от Маркъм Стрийт нанася поредния си удар.

Изпуснах кутията с корнфлейкс.

— Така ли говорят?

— А-ха. В края на статията дори се споменава, че Джеймс се бил измъкнал от къщи. Нямам представа откъде са разбрали. Разправят, че чудовището се е опитало да го отвлече. — Неочаквано гласът ѝ стана по-писклив. Тя ме погледна. — Да не би да мислиш...

— Просто стряскат хората, за да имат по-голям тираж. — Как само ми се искаше да вярвам на собствените си думи, но знаех, че написаното в статията може и да е истина. — Къде е вестникът?

— Джуд стана преди малко. Взе го горе — отвърна Чарити. — Пише, че щом полицията има резултат от кръвта, щели да дадат изявление.

Сърцето ми прескочи. Какво ли щяха да открият? Отместих купичката с прекалено сладкия корнфлейкс.

Чарити обърна страница от книгата си. Огромен сребърен вълк ме гледаше оттам. Потръпнах, когато се замислих за същото животно в клисурата.

Следобед

Убеждавах се, че не чакам Даниъл. Бях на верандата и работех над задачата, която ми беше дал господин Барлоу. От верандата щях да видя Даниъл, ако все пак се върнеше. Седнах странично на люлката, така че пред погледа ми да бъдат и орехът, и улицата, но както вече казах, не бях тук специално, за да го чакам.

Дали защото не успях да се съсредоточа, но колкото и да се стараех, усилията ми да нарисувам дървото така и не даваха желани резултат. Опитвах се да потисна желанието да захвърля въглена, когато чух, че някой застана до мен.

— Радвам се, че не си ме отписала — рече Даниъл.

— Отне ти предостатъчно време — отвърнах аз, като се стараех да не издавам тревогата си, че можеше изобщо да не се появи. — Ти къде изчезна?

— У Мериан Дюк.

Вдигнах поглед към него.

— Очевидно е завещала къщата си на енорията. Баща ти ми позволи да се настани в приземието, докато реша накъде съм. Сутринта си пренесох багажа.

— Сигурна съм, че дъщерите на Мериан ще подскочат от радост.

Той се подсмихна и се отпусна до мен на люлката.

— Тази сутрин четете ли вестника? — попитах небрежно.

Усмивката му се стопи на секундата.

— Мислиш ли, че са прави? Дали чудовището от Маркъм Стрийт е отговорно за случилото се с внучката на господин Дей? То ли се опита да отвлече Джеймс?

Той поклати глава.

— Нали ти каза, че Джеймс не би могъл сам да се отдалечи толкова много? И как е възможно обувчицата му да се озове в клисурата?

Даниъл беше забол поглед в дланите си, сякаш се надяваше отговорът да се изпише на тях.

— Чудовищата са истински — продължих. — Все още съществуват тук, в Минесота, и в Айова, и... и в Юта. Нали така?

Той се почеса зад ухото.

— Така е, Грейси. Моите хора нямаше да съществуват, ако нямаше чудовища.

Потръпнах, въпреки че бяхме седнали на слънце. Май не ми се искаше да съм права.

— Прекалено шантаво е и не мога да го приема за чиста монета. Само като си помисля, че почти седемнайсет години не съм имала никаква представа. Можех да се натъкна на някое чудовище и дори нямаше да разбера.

— Вече се натъкна — отвърна Даниъл. — Онази вечер.

— Сериозно ли говориш? — Спомних си партито в апартамента му. — Мишка — прошепнах и си представих дълбоките ѝ черни очи и

как ми се замая главата, докато бях край нея. — Вие двамата приятели ли сте?

— Сложно е — въздъхна той. — Тя става опасна единствено когато не постигне своето. Затова тръгнах с нея. Не те заряха заради едно подстригване. Знаех, че ако предпочета теб, тя ще... се прицели в теб.

Имах чувството, че буца заседна в гърлото ми.

— Но не мислиш, че тя е отговорна за случилото се тук. Може да те е проследила и да е решила да спипа брат ми...

— Не, не е тя.

— А какво?

— Не знам — прошепна той. Помълча, след това погледна рисунката, отпусната на скута ми. — Мога да ти помогна.

— Пак същото — изпъшках аз.

— Кое?

— Не отговаряш на въпросите ми. Същият си като останалите. Не съм нито тъпа, нито психически лабилна, нито слаба.

— Знаем, Грейс. Знаем, че не си. — Той издуха падналата коса от очите си. — Не че избягвам въпросите ти. Просто не знам отговорите. — Посочи скицата с дългите си пръсти. — Искаш ли да ти помогна с рисунката или не?

— Не благодаря. И без това се накиснах в предостатъчно неприятности последния път, когато „оправи“ рисунката ми.

— Не беше това целта — увери ме той. — Всеки ден след часовете ще оставам в кабинета по изкуство, за да работя. Ще ми бъде приятно, ако ми правиш компания. Така ще разкараш онзи досадник Барлоу от главата ми. Можем обаче да започнем днес. Мога да ти покажа нови техники, които научих през годините.

— Сигурно — въздъхнах аз, защото разбрах, че разговорът ни за чудовищата е приключил — поне засега. — Тази рисунка е просто отчайваща. — Скъсах листа от скицника, готова да я смачкам на топка.

— Недей! — Даниъл я дръпна от ръката ми. Огледа я внимателно. — Защо рисуваш това? — Посочи неумелите щрихи.

Свих рамене.

— Защото Барлоу иска да нарисуваме нещо, което ни напомня за детството. За друго така и не се сетих.

— Но защо? — настоя той. — Какво точно от дървото се опитваш да пресъздадеш на листа? Как те кара да се чувстваш? Какво те кара да желаеш?

Вдигнах поглед към живото дърво. Спомените се зароиха. *Теб, помислих си аз. Кара ме да желая теб.* Погледнах отново към скицника с надеждата Даниъл да не притежава умението да чете чужди мисли.

— Помниш ли, когато се състезавахме, за да видим кой ще се качи най-бързо и най-високо? — попитах аз. — Настанявахме се най-горе и виждахме целия квартал. Имахме чувството, че ако се качим още малко по-нагоре по тънките клони и протегнем ръка, ще докоснем облаците. — Завъртях въглена в ръка. — Иска ми се да усетя отново същото това чувство.

— Тогава какво търсим тук? — Даниъл грабна молива и пъкна скицника под мишница. — Ела. — Вдигна ме от люлката и ме поведе към ореха. За частица от секундата беше изритал обувките си и беше по средата на дървото. — Няма ли да дойдеш? — попита подигравателно.

— Ти си напълно луд — изкрещях аз.

— Губиш по точки! — Той скочи на по-висок клон.

— Ти мамиш! — Протегнах се, хванах най-ниския клон и се опитах да се залюлея. Краката ми, сковани от мускулна треска, протестираха. Сграбчих друг клон и се изкачих малко по-нагоре. Тук ми се стори много по-безопасно, отколкото в клисурата, и много по-трудно, отколкото на каменната колона в Градината на ангелите. Заради ранената ми ръка беше още по-трудно.

— Няма ли да побързаш, охлюв такъв! — провикна се Даниъл както едно време, когато бяхме още деца.

Беше се качил много по-високо, отколкото аз някога бях успявала.

— Млъквай, да не вземеш да загубиш някой израстък.

Краката ми натискаха пепелно бялата кора, изтласкваха ме нагоре по дървото. Бях малко под Даниъл, когато усетих, че клоните стават твърде тънки и се огъват под тежестта ми. Протегнах се нагоре, към него, сякаш се опитвах да докосна небето, също както едно време, когато бях дете. Подхлъзнах се и сграбчих най-близкия клон. Даниъл отскочи надолу, за да ме посрещне. Дървото потръпна, когато се

стовари до мен. Прегърнах клона с всички сили. Даниъл дори не мигна. Седна на един клон.

— Кажи какво виждаш сега? — попита той.

Насилих се да погледна надолу. Огледах квартала — птичи поглед към света. През клоните виждах покривите на къщите, от комина на семейство Хедрик се виеше дим. Деца играеха хоккей на задънената улица, където едно време с Джуд и Даниъл тичахме, извадили лазерните си мечове. На същата тази уличка Даниъл ме научи да карам скейтборд, след като му досаждах цяла вечност. Клоните над мен се полюшваха, танцуваха на фона на парцаливите облаци в небето.

— Виждам всичко — отвърнах. — Виждам...

— Не ми казвай. Покажи ми. — Той извади скицника ми изпод ризата си. — Нарисувай онова, което виждаш. — Понечи да ми подаде нещата.

— Тук ли? — попитах, все още притисната към клона. Нима очакваше да рисувам, без да падна? — Не мога.

— Престани да хленчиш. — Облегна се на ствола на ореха. — Ела насам.

Бавно пропълзях към него. Той ми помогна да седна пред него, след това ми подаде нещата. Облегнах се на гърдите му и той ме прегърна през кръста.

— Рисувай — подкани ме той. — Ще те държа, докато не приключиш.

Стиснах въглена. В първия момент се поколебах. Какво всъщност исках да рисувам? Огледах се в различни посоки. Оттук къщата ни беше почти скрита от листака, но изглеждаше така, както и през детството ми. Не беше олющена и стара, ами солидна, приканваше човек с уют и сигурност. Ръката ми се задвижи и започна да рисува онова, което виждах. Пред очите ми бяха детските спомени, такива, каквито ги бях видяла като дете.

— Браво — похвали ме Даниъл, докато наблюдаваше как напредвам. През повечето време мълчеше, освен когато ми посочваше по нещо. — Виждаш ли как лъчите на слънцето се отразяват във ветропоказателя? Рисувай мрака, не се опитвай да пресъздадеш светлината.

Рисувах, като оставях чувствата ми да насочват всеки замах на ръката, докато не усетих, че пръстите ми са изтръпнали. Спрях, за да

се протегна, и Даниъл дръпна скицника от скута ми. — Добре. Много добре. — Забоде нос в косата ми. — Трябва да повториш същото с маслени бои.

— Може. — Наведох се напред.

Той прокара пръсти по гърба ми.

— Все още ли не ги харесваш?

— Не съм се пробвала с масло от години. — По-точно от деня, когато майка му го отведе.

— Никога няма да успееш да влезеш в „Трентън“, ако не му хванеш цаката.

— Знам. Барлоу ми повтаря същото цяла година.

— Тук няма да е същото без теб.

Отдръпнах се бързо от него и отпуснах крака от двете страни на клона. Да не би Даниъл да си представяше, че ще бъдем заедно в колежа? Стори ми се странно да мисля за бъдещето — общото ни бъдеще — след като се редяха толкова смахнати събития. А и какво търсехме тук горе? Държахме се за ръце, отривахме се един в друг, разговаряхме в късните часове на нощта. Въпросът беше какво означава всичко това? Какво наистина?

— Така и не ми показва онази техника с безир и лак — напомних му аз. Беше ми обещал да ме научи на този „хитър номер“ точно преди майка му да го отведе.

Даниъл прочисти гърлото си и се изправи.

— Помниш значи?

— Опитах се да забравя всичко, свързано с теб.

— Чак толкова ли ме мразеше?

— Не — Стиснах клона и се изправих, както бях с гръб към него.

— Чак толкова ми липсваше.

Даниъл прокара пръсти през косата ми и по гърба ми премина тръпка.

— Господ ми е свидетел колко усилия положих, за да те изхвърля от мислите си.

— Мен ли?

— Грейс, аз... Ти имаш... — Даниъл отпусна ръка на рамото ми. Въздъхна и аз усетих, че се кани да заговори за нещо коренно различно.

Отдръпнах се от ръката му, подразнена, защото нямаше да разбере какво е искал да каже.

Той се засмя, очевидно му беше неловко.

— Оттук виждам какво става в стаята ти.

— Какво?!

Естествено, че оттук се виждаше прозорецът ми. Беше следобед, стъклото отразяваше светлината, но ако беше тъмно и лампата светеше, щеше да се вижда абсолютно всичко.

— Перверзник такъв!

— Просто се майтапех — отвърна той. — Едно време седях тук и наблюдавах семейството ти, но не съм...

В този момент нещо — по-точно казано някой — се раздвижи зад прозореца ми. Приведох се напред, за да запазя равновесие, докато се опитвах да разбира кой е в стаята ми.

— Внимавай — предупреди Даниъл.

Подхлъзнах се. Клонът, който държах, се счупи. Изпищях.

Даниъл ме прихвана през кръста. Завъртя ме и аз се озовах на подебела част от клона, а той се прехвърли на моето място. Притисна ме до себе си.

Аз ли треперя така неудържимо или той?

Даниъл отпусна брадичка на главата ми и двамата останахме на опасната височина. Той ме предпазваше от падане, макар да не се опитваше да се задържи.

— Трябва да престанеш да правиш тези номера — каза той по повод на подхлъзването ми. — Едно време не беше чак такава смотла.

И аз не помня — поне, преди да се върне той.

— Ти си единственият, който ме кара да се катеря по разни неща — пернах го по гърдите аз. — Кой да предположи, че всяка среща с теб крие подобни опасности?

— Нямах представа какво е — прошепна той в косата ми.

Сведох поглед към ръката си, отпусната на стегнатите му гърди.

— Ти си струваш усилието.

— Грейси — прошепна Даниъл. Вдигна брадичката ми, за да го погледна. Обхвана лицето ми с длани. Очите му блестяха. Допря носа си до челото ми. Отпусна глава.

Всичките ми страхове и тревоги за чудовища, притесненията за по-големия ми брат, въпросите за Даниъл отлетяха и аз изпънах врат

към него.

— Грейси, Даниъл — извика някой.

Той отпусна лицето ми и се отдръпна.

Обзе ме разочарование и с него се върнаха тревогите. Въздъгнах и погледнах към къщата. За частица от секундата ми се стори, че Джуд ни наблюдава от прозореца на моята стая. Но не той ни повика. Беше татко.

Стоеше под дървото, облечен във вчерашните дрехи. Стискаше под мишница дървена кутия. Королата беше паркирана на алеята пред нас.

Даниъл се отдръпна колкото можа по-далече от мен.

— Здравсти, татко — помахам му аз.

Татко се наведе и вдигна скициника ми от тревата. Изглежда беше паднал, когато Даниъл ме хвана. Погледна рисунката, след това вдигна очи към нас.

— Работехме над една от задачите за училище — обясних.

Той заслони очи.

— Слизайте — нареди и гласът му прозвуча по-уморен, отколкото го бях чувала.

— Добре ли си? — попитах.

Погледна Даниъл.

— Трябва да поговорим.

Даниъл кимна. Обърна се към мен и заговори тихо:

— Чакай ме на верандата след вечеря. Ще отскочим до магазина за безир и лак.

— Може ли след това да потичаме?

Погали ме по бузата.

— Каквото искаш.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРИТЧА ЗА ЗАБЛУДЕНАТА ОВЦА

Късно следобед

— Грейс! — изкрещя Чарити от хола.

Излязох от кухнята. Тя се беше проснала на канапето и гледаше телевизия.

— Какво?

— На телефона — размаха тя слушалката.

Грабнах я от нея. Тъкмо се канех да се обадя, когато видях двата вълка на екрана. Глождеха кокали, от които висяха кървави мръвки.

Покрих слушалката с ръка.

— Каква е тази гадост, дето я гледаш?

— Трябва ми за училище. — Тя понамали звука. — Пиша доклад за вълците. Ти знаеше ли, че в нашата област не е имало от петдесет години?

— Сериозно?

Единият вълк нададе вой. Прозвуча точно като онзи, който чух в клисурата.

Наблюдавах как трети, по-малък вълк пристъпва към двата, които се хранеха. Опита се да откъсне парче от кървавия труп. Другите два вълка изръмжаха. Единият се спусна към третия с оголени зъби и ръмжене. Малкият се отдръпна настрана и загледа, докато големите поглъщаха храната.

— Защо не му дават да яде? — попитах. — Има предостатъчно.

— Този е омега — Чарити посочи малкия вълк, — най-незначителният член на глутницата. Държат се с него като с отпадък.

— Изобщо не е честно.

— Добре поне, че алфа вълкът — водачът на глутницата, не е от най-жестоките. Накрая ще остави малкия да се наяде.

Огромният звяр оголи зъби, когато дребосъкът се опита да приближи отново. Хвърли се към гърлото на дребния.

Обърнах се. Нямах да издържа да гледам водач на глутница по-жесток от този.

— Не забравяй гаджето си — посочи тя телефона.

— А, да. — Знаех, че се шегува, но се питах дали някога ще мога да нарека Даниъл по този начин. Влязох в кухнята. — Ало? — обадох се аз.

— Грейс? — Не беше Даниъл.

— А, Пийт, здрасти.

— Здравсти. Мама пита как е Джеймс.

— Добре.

— Супер. — Той се поколеба. — Нали не ми се сърдиш, задето вчера не се сбогувах с теб? Мама не се чувстваше много добре след случилото се.

— Няма страшно — отвърнах. Дори не се бях сещала за Пийт, откакто влязох в гората с Даниъл. — Кажки какво става при теб.

— Обаждам се за срещата, за която се бяхме разбрали.

— Каква среща?

— Нали щяхме да ходим на боулинг? Обещала си ми.

По гласа му усетих, че е пуснал в действие прословутата си усмивка.

— Тази вечер ли?

— Да. Ще бъде двойна среща, с Джуд и Ейприл — обясни той, сякаш срещата вече беше уредена. — Вечеряме, играем боулинг, после отиваме на парти у Джъстин Райт.

— Хм.

Запитах се дали да отида. Не беше заради Пийт, а заради Джуд. Не бях говорила с него от снощи, откакто изперка. Много се учудих, че се е съгласил да излезе и да се забавлява с приятелите си, но това беше обнадеждаващ знак. Как ли щеше да се почувства, ако знаеше, че отказвам да изляза с него и Ейприл, за да се мотая с най-омразния му човек? Макар да чувствах, че трябва да отида, нищо не бе в състояние да ме накара да пропусна шанса си с Даниъл.

— Извинявай, но имам планове за тази вечер.

— Промени ги — настоя Пийт.

— Не мога. — Постарах се гласът ми да прозвучи жално. — Сега трябва да затварям. Ще се видим в църквата.

— Добре, чао. — Гласът му ми се стори унил. Усмивката беше изчезнала.

На масата, същата вечер

Всяка година след Деня на благодарността мама приготвя прочутата си яхния с пуешко, гъби и сметана. Сервира гъстия сос и късчета пуешко месо с пресни зеленчуци в малки тестени купички. Тъй като прави това ястие само по веднъж в годината, никой от нас не пропуска.

Само че този път бяхме само аз, Чарити, Дон и Джеймс, когато мама свали горещата тенджерата от печката. Дон и Чарити потропваха нетърпеливо по масата с вилици и ножове.

— Остави и за другите — обърна се мама към Дон, когато той поля с втора лъжица от гъстия сметанов сос тестената купичка.

— Стига ти толкова! — Чарити дръпна черпака от Дон.

— Те губят — заявих аз и подадох салатата на мама.

— А Джуд къде отиде? — попита тя. Така и не успя да прикрие раздражението си. — Той обожава тази яхния.

— Има среща с Ейприл.

Мама се намръщи.

— Къде е пастор Дивайн? — любопитства Дон.

— Още не се е прибрал — отвърна мама. — Скоро ще си дойде... надявам се.

Джеймс удари с ръчичка чинията и от нея се разхвърчаха зрънца грах и пръски сметанов сос. Той се разсмя и изкрещя любимата си нова мръсна дума.

— Джеймс! — Мама поруменя. — Откъде може да е научил тази дума?

Чарити се изкиска.

— Нямам никаква представа — отвърнах, докато се опитвах да остана сериозна. Даниъл щеше да се смее, ако беше тук. Жалко, че го нямаше. И на него това ястие му беше любимо. Проверих колко има в тенджерата, след това си сипах по-малко от обикновено.

След като всички се нахраниха и се измъкнаха от кухнята, сипах в пластмасова кутия за Даниъл. Той заслужаваше, особено след като

останалите не благоволиха да дойдат на вечеря. Беше понапълнял, откакто го видях за пръв път миналата седмица — също като бездомно куче, което заглажда косъм в дома на новия си собственик. Все още беше слаб, но бузите му не бяха така хлътнали. Изглежда, храната, която му носех, му се отразяваше добре, но яхнията на Мередит Дивайн щеше да изяде с огромно удоволствие.

Пъхнах кутията зад млякото и реших да я запазя като изненада, след като потичаме. След това излязох, за да се срещна с Даниъл.

Вечерта

Орехът пропукваше и се превиваше под напора на вятъра, затова реших да изчакам Даниъл в хола. Настаних се на канапето с учебника по история — Даниъл *винаги* закъсняваше. След като прочетох материала за седмица напред, вече бях убедена, че той няма да се появи. Имах чувството, че нещо не е наред.

Къщата беше тиха. Мама и Джеймс си бяха легнали преди часове, татко най-сетне се беше прибрал и веднага беше отишъл в кабинета си, а Чарити щеше да спи у приятелката си Мими Дътън, в съседната къща. Само че аз не успях да се съсредоточа, защото нещо ми подсказваше, че дори Даниъл би се сетил, че десет вечерта е прекалено късен час за „след вечеря“. Трябваше да се откажа и да си легна, но ме обхвана някакво странно чувство.

Бях застанала до прозореца, когато забелязах, че нещо се движи в тревата близо до ореха. Отново забелязах раздвижване и се запитах дали котката на семейство Дътън не се е измъкнала навън. Не ми се искаше нещо да се случи с котката на Мими — както стана с Дейзи — затова реших да направя нещо. Наметнах дебел шал на раменете си и излязох навън.

Промъкнах се предпазливо в двора, за да не изплаша животинчето. Когато приближих, разбрах, че до дънера се е свил човек.

— Даниъл?

Беше със същите дрехи като вчера — тъмни, индигови дънки и ризата с дълъг ръкав, която му бях дала. Беше притиснал колене към

гърдите си, обгърнал крака с ръце. Наблюдаваше с немигащ поглед стария си дом.

— Даниъл, какво правиш? Чаках те.

— Просто гледам — отвърна той. — Тази къща ще бъде похубава в синьо. Жълтото открай време създава у мен впечатлението, че нещо вътре гние.

— Къде ти е якето? — потръпнах и ми се прииска да си бях взела палтото. Все пак беше почти декември.

Даниъл не отговори. Така и не откъсна поглед от къщата, в която едно време живееше. Седнах до него в изсъхналата трева и метнах част от шала върху краката му.

Той се напрегна.

— Не мога да го направя.

— Кое?

— Това. Всичко това. — Пое си дълбоко дъх и отпусна брадичка на коленете. Силуетът му изглеждаше бял и нежен на лунната светлина. — Не знам как да бъда различен от това, което съм. — Стисна медальона, сякаш искаше да го скъса. — Не искам повече да съм такъв.

— Защо? — Едва удържах желанието да докосна лицето му. — Ти си невероятен. Нещата, които можеш да правиш, са просто невероятни. Ти си герой.

— Не съм никакъв герой, Грейс. Трябва да го знаеш. Брат ти го е научил. Затова ме мрази. — Ръцете му трепереха също както едно време, когато беше дете и знаеше, че е в беда. — Заради това, което представлявам... никой няма да ме обикне.

Сърцето ми се сви. Никак не ми беше приятно, че го виждам в подобно състояние. Обърнах се към старата му къща. Сега изглеждаше по-добре. Новите собственици бяха добавили веранда, сложиха кепенци и я боядисаха в бледосиньо.

— Не е вярно. Майка ти те обича...

— Нямам майка.

— Какво? — погледнах го аз.

— Онази жена не ми е майка — изрече той през стиснати зъби. Стисна зъби и вените на врата му изпъкнаха. — Дори тя не ме искаше. Предпочете него пред мен.

— Кого?

— Баща ми.

— Мислех, че избяга от града, когато шерифът те отведе.

Даниъл изсумтя.

— Не издържа дълго надалече. Започна да се появява веднага след като се преместих в Оук Парк с мама. Непрекъснато я молеше да го прибере. Отначало тя го прати по дяволите, защото му било забранено да се приближава до мен. Той обаче повтаряше, че я обичал, и тя му повярва. Каза, че заради *мен* бил полудял. Аз съм го бил *накарал* да направи всичко онова. — Даниъл прокара длан по главата си, сякаш отново усещаше болката от старата фрактура на черепа. — Една вечер я чух, докато говореше по телефона със социалния работник. Мама му каза да дойде да ме вземе, защото искала да замине с татко. Каза му, че повече не ме искала. Каза, че и без това ѝ се струвало невъзможно да се оправя с мен. — Той се поклащаше напред-назад и раменете му се удряха в дънера на дървото.

— Даниъл, нямах представа. — Прииска ми се да го успокоя, за да престане да трепери. Сложих ръка на гърдите му и плъзнах пръсти по врата му. — Ти какво направи?

— Избягах. Не исках отново да ме пращат в приемно семейство.

— Можеше да се върнеш при нас.

— Не, не можех — отвърна той. — Онова животно — баща ми — беше гнусен тип, а собствената ми майка избра него пред мен. И ти не би ме искала. Никой не ме иска. — Той се сви и се разтрепери още по-силно. — Никой никога няма да ме поиска.

— Аз те искам, Даниъл. — Прокарах пръсти през косата му. — Винаги съм те искала.

Трябваше да му покажа, че го искам. Трябваше да направя нещо. Наведох главата му към себе си и притиснах устните му със своите. Той бе като камък — студен и самотен — и на мен ми се прииска да го стопля. Разтворих устни и се опитах да го целуна, но устните му не трепнаха и той не отвърна на ласката. Притиснах ги по-силно.

Устните му най-сетне се разтвориха, омекнаха. Прегърна ме през кръста под шала и ме привлече в скута си. Ръцете му плъзнаха по гърба ми. Шалът падна на земята. В следващия миг ръката му се зарови в косата ми, а устните му станаха топли и жадни. Той ме притисна силно до гърдите си, сякаш не можеше да ми се насити.

Представях си този момент с него, когато бях малка. След това на няколко пъти се бях целувала срамежливо пред вратата с други момчета. Само че страстта в целувката на Даниъл — устните му търсеха моите, сякаш търсеше отговор, който можеше да спаси живота му — бе повече от всичко, което си бях представяла. Сенките и зимният студ изчезнаха. Никога досега не се бях чувствала обгърната от такава топлина. Плъзнах ръце по раменете му, след това по врата. Пръстите му се вплетоха в кожената каишка на медальона. Отпуснах глава назад, докато устните му пълзяха по гърлото ми. Сърцето ми трептеше, приело истината, която се опитвах да отрека. Може би той търсеше тъкмо този отговор в целувката ми.

— Даниъл, о...

— Недей — прошепна той. Дъхът му опари врата ми. — Моля те, не го казвай.

Исках да го кажа. Той трябваше да знае какво изпитвам. Аз имах нужда той да разбере.

— Обичам те.

Даниъл потръпна. Тихо дрезгаво ръмжене се надигна в гърлото му.

— Не! — извика и ме отблъсна от себе си.

Паднах на земята, твърде шокирана, за да проговоря.

Даниъл, отпуснал се на длани и колене, се отдръпна назад.

— Не! Не! — Стисна врата си, сякаш за да сграбчи каменната висулка. Нямаше я. Беше останала в ръката ми. Кожената каишка се изхлузи в пръстите ми, когато той ме блъсна.

Ръцете ми трепереха, докато му я подавах.

Той се протегна, разтреперан дори повече от мен. Сякаш земетресение разтърсваше гърдите му. Дръпна висулката и я стисна с такава сила, че ако беше остра, щеше да разреже ръката му. Отдръпна се. Светлината в очите му угасна. Дишаше тежко и учестено, сякаш беше участвал в маратон.

— Не мога да го направя — задави се той.

— Даниъл? — пропълзях до него аз.

Той се отдръпна още по-далече. По челото му изби пот. Скочи, когато някакъв автомобил спря до тротоара. Прошепна нещо толкова тихо, че едва го чух над ръмженето на двигателя.

— Не е възможно да си ти.

Поне ми се стори, че каза това.

Пийт Брадшо подхвърли нещо, докато Джуд и Ейприл слизаха от колата. Последва смях на момиче. Заприлича ми на Джени Уилсън.

— Не мога да го направя. — Даниъл се отдръпна в сенките, без да откъсва поглед от колата. — Никога не бих поискал подобно нещо.

Погледнах към Пийт, докато махаше на Джуд и Ейприл. Когато се обърнах, Даниъл вече го нямаше.

Какво не би поискал?

Почти полунощ

Скрих се зад дървото, докато Джуд и Ейприл седяха на люлката на верандата и се сбогуваха. Свих колене към гърдите си и отпуснах глава на коленете. Опитах се да си наложа да не треперя. Опитах се да спра да мисля за целувката. Опитах се да престана да разсъждавам над реакцията на Даниъл, когато чу признанието ми — страхът в очите му. Непрекъснато си повтарях думите му. *Никога не бих поискал подобно нещо. Не мога да го направя. Не съм герой. Брат ти знае.*

Какво знаеше брат ми?

Точно така. Трябваше да говоря с Джуд. Стига толкова тайни. Стига сме се престрували, че не е станало *нищо*. Трябваше да разбера какво се беше случило между тях двамата. Как да помогна на Даниъл, ако нямам представа какво го измъчва.

Как само ми се искаше да заваря Джуд сам. Колата на Ейприл беше на алеята, но им трябваше половин час, докато направят първата крачка натам. Завих се с шала, така че да не чувам как се мляскат. Ейприл издаваше нещо като мъркане всеки път, когато се откъсваха един от друг, за да си поемат дъх.

Изглежда бях задрямала, защото светещите стрелки на часовника ми показваха, че е станало почти полунощ, когато най-сетне чух Ейприл да пали колата и да излиза от алеята. Джуд се канеше да влезе, когато го повиках.

Той се завъртя към мен.

— Грейс, откога си тук? — Той избърса уста с опакото на дланта си.

— От скоро. — Стиснах шала, за да скрия розовите петна, които избиха по врата ми. — Тъкмо се връщах от семейство Макартър. Гледах хлапетата.

— А, така ли? — Погледна шала. — Добре ли си?

— Исках да те попитам... — пристъпих към него. — Разкажи ми за Даниъл.

Той подрънкваше ключовете.

— Какво за него?

— Трябва да разбере какво се е случило между вас. Защо се мразите толкова много?

Джуд изсумтя.

— Значи все пак те интересува, а? — в гласа му долових задоволство. — Крайно време беше.

— Питала съм те над десет пъти. Ти отказваше да говориш. — Качих се на верандата. — Наистина искам да знам, Джуд, защото много държа на теб.

— Но на него държиш повече.

— Как можа да го кажеш? Та ти си ми брат.

— След като държиш толкова много на мен, Даниъл откъде се сдобил с онова яке?

— Което носи ли?

— С което беше облечен по-рано днес. Червено и черно на „Нортфейс“. Откъде го е взел?

— Ами... аз му го дадох. — Не разбирах защо якето е толкова важно. След това си спомних: — То беше твое, нали?

Джуд не отговори.

— Извинявай. — Пуснах шала в краката си. — Дори не се бях сетила. Онази вечер, когато останах сама на „Маркъм“, той дойде и оправил колата. Затова му дадох якето. Наистина имаше нужда от връхна дреха. Преживял е толкова лоши неща, просто бе дребен жест, с който се опитах да му помогна.

— Да, на лошите хора им се случват лоши неща. Това да ти е минавало през ума? Те си получават заслуженото.

Потръпнах.

— Ами Мериан Дюк? Тя не беше сторила нищо лошо през целия си живот, а умря от студ на верандата си. Нещо обезобрази тялото ѝ.

Джуд вдигна глава.

— Нещо ли? Би било по-точно, ако кажеш някой. Толкова си сляпа, че не забелязваш нищичко, Грейс. Позволяваш на Даниъл да те заблуди. Та той постъпва по същия начин и с татко.

— Ние му помагаме. Той има нужда от нас — от всички ни.

— Той те използва. Използва ви и двамата. Видях го до теб онази вечер на „Маркъм“ Да не би да си въобразяваш, че е било просто съвпадение, че се е озовал там? Ейприл ми разказа какво си сторила за него. — Той присви очи и погледна шала, паднал в краката ми.

— Мога само да си представя какво си правила с него.

— Джуд! — *Какъв лицемер.* — Какви ги дрънкаш!

— Какви? Даниъл е готов на всичко, за да постигне своето. — Когато ме погледна, Джуд беше побеснял.

— Каж ми, на кого му хрумна блестящата идея да се върне в курса по изкуство? Кой реши да го покани на вечерята по случай Деня на благодарността?

— Мои. И двете идеи бяха мои.

— Наистина ли? Помисли си, Грейс. Да не би Даниъл да ти е внушил нещо. Просто ти е подхвърлил как би могла да му помогнеш.

Замълчах.

— Това няма никакво значение. Той не ме манипулира и със сигурност не манипулира татко.

— Да, бе! — подсмихна се Джуд. — Според теб как се озова Даниъл в „Холи Тринити“? Кой според теб го върна там? Омаял е татко... и съм почти сигурен, че той е отвлякъл Джеймс. Откри го доста бързо и лесно, не мислиш ли? Само някой като него би направил подобно нещо. Преструва се, че открива бебе, за да решат хората, че е герой.

— Не се преструваше. Бях с него. Намери го бързо, благодарение на способностите си...

Джуд се стовари на люлката. Беше се ококорил, отворил широко уста.

Да не би да казах прекалено много.

— Значи знаеш. — Той потри белезите с ръка. — Знаеш какво представлява.

— Да.

— Какво ти каза?

Не бях сигурна как да отговоря. Даниъл не ме беше помолил да пазя тайна. Трябваше да знае, че няма да се раздрънкам. Само че какво да кажа на Джуд, за да се уверя, че не се опитва да извлече информация от мен? Трябваше обаче да бъде откровена, ако исках брат ми да е откровен с мен.

— Даниъл е урбат. Неговият вид бил създаден, за да се бори с демоните. Той е небесна хрътка.

— Урбат ли? Небесна хрътка ли? — изсмя се Джуд. Смехът му прозвуча като грубо, изтъняващо ръмжене. — Защо не провериш, Грейс? Даниъл добре те е оплел в мрежите си.

— Не е вярно. Той е изгубен, уплашен и има нужда от нас. Мога да му покажа как да бъде герой. — Дори не се бях замисляла, преди да изрека думите. Разбрах, че трябва да направя точно това — това бе ролята ми в цялата тази работа. — Мога да му покажа как да използва уменията си, за да помага на хората. Тези умения били истинска благословия, така ми каза.

Джуд скочи от люлката.

— Значи това чудовище е лъжец, освен че вече се е доказал като крадец и убиец.

— Убиец ли? — Отстъпих назад и едва не паднах от верандата. — Не ти вярвам. Ти ревнуваш от него. Ревнуваш, защото татко повярва на него, а не на теб. Не можеш да понесеш, че двамата с татко искаме той отново да стане част от семейството. Дори обвиняваш мен. Как да повярвам на думите ти?

— Защо не го попиташ? Върви да попиташ безценния си Даниъл за вечерта, когато се опита да ми вземе якето. Попитай го какво направи с парите, които открадна. Попитай го какво стана с витража в църквата. Попитай го какво представлява. — Джуд блъсна люлката в стената. — Питай го как се е чувствал, когато ме остави, убеден, че съм мъртъв.

— Какво? — Олюлях се назад и стиснах парапета. Имах чувството, че не ми достига дъх. — Не...

Той скочи от верандата и хукна по алеята за автомобили.

— Джуд! — извиках след него. Той обаче не спря. Продължи да тича — толкова бързо, че не можех да го догоня — докато не изчезна в нощта.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

РАЗКРИТИЕ

Навремето имах една блуза. Беше смарагдовозелена, а копчетата изглеждаха безобразно скъпи. Въпреки че имахме намаление, мама каза, че била прекалено скъпа. Само че аз я исках, затова сключих сделка с мама и цели два месеца в събота вечер работих като детегледачка, за да ѝ върна парите. Спечелих си я тъкмо навреме, за да я облека за шестнайсетия рожден ден на Пийт Брадшо. Пет момчета ме поканиха на танц. По-късно същата вечер забелязах тънък зелен конец, провиснал от ръкава. Опитах се да го пъкна в маншета, но той непрекъснато се измъкваше. Всеки път ми се струваше все по-дълъг, затова накрая го дръпнах и го скъсах. В мига, в който го дръпнах, целият ръкав се разцепи по шева, чак до рамото и аз се оказах с дупка на любимата си нова блуза.

В момента се чувствах по същия начин и по отношение на живота. Теглех, късах и всичко се разпадаше по шевовете. Всъщност брат ми беше на път да рухне и аз знаех, че вината е изцяло моя, а нямах представа как да оправя всичко. Джуд бе истински светец в сравнение с повечето тийнейджъри, така че какво ли го накара да изрече тези ужасни лъжи за Даниъл.

Сигурна бях, че Джуд лъже, повтарях си аз отново и отново.

Все си търсеше кого да обвини, с надеждата поне някой да му се върже. Казаното от него със сигурност беше лъжа.

Чувствата ми към Даниъл бяха ясни.

Чух Джуд да казва на Ейприл, че татко знаел какво е сторил Даниъл. Татко не би допуснал Даниъл до нас, ако твърденията на брат ми бяха истина. Освен това знаех, че не е наранил Мериан — той я обичаше — и не беше откраднал Джеймс. Нали бях с него в гората. Той *спаси* Джеймс. Беше герой. Той самият може и да не мислеше така, но аз знаех. Ако можех да се добера до истината, щях да помогна на Даниъл да се превърне в човека, който аз виждах у него — в човека,

когото обичах. Тогава и брат ми щеше да се осъзнае. Можеха отново да се сприятелят и да станат като братя. Щях да дам шанс и на двамата.

Докато лежах в леглото, усещах как се лутам между думите на Джуд и Даниъл.

Не съм герой. Никой не може да ме обича.

Чудовище, лъжец, крадец, убиец.

Чудовище. Джуд нарече Даниъл чудовище.

Урбат? Небесна хрътка? Провери, Грейс.

Скочих от леглото и седнах на бюрото, извадих кабела на телефона и го включих към компютъра. Нашите ми дадоха стария десктоп на татко при условие да не влизам в интернет от стаята си. Сърфирането в нета можеше да се прави единствено от компютъра в хола, където мама редовно проверяваше къде сме ровили. Тази вечер обаче беше изключение. Трябваше да науча нещо, а не исках никой друг да види какво правя.

Изчаках компютърът да се включи и тогава се вързах в интернет. Влязох в „Гугъл“ и написах „Небесни хрътки“. Курсорът се превърна в пясъчен часовник и аз зачаках. Най-сетне се появиха няколко статии за „небесни хрътки“ — всичките посветени на стихотворението на някакъв отдавна починал католик, който възпял как господ в цялата си милост преследвал душите на съгрешилите. Интересно, но не търсех това. Наистина ли очаквах да има уебсайт, посветен на тайната колония прадеди на Даниъл?

Тъкмо се канех да изключа, когато ми хрумна нещо друго. Започнах да пиша „ур...“, когато на екрана излязоха думите „урбат, Шумер“. Някой друг беше използвал моя компютър, за да търси значението на урбат. Кликнах и излезе дълъг списък речници от шумерски на английски. Единият беше оцветен в пурпурно, докато другите бяха все още сини. Кликнах върху него и открих списък шумерски думи както за вампири, така и за унищожители и зли духове. Прегледах думите надолу и попаднах на една позната.

Калби. Това беше фамилията на Даниъл. На английски се превеждаше като куче.

Това доказваше ли твърдението на Даниъл? Кучетата бяха хрътки все пак. След това погледнах надолу и открих и друга позната дума.

Урбат.

Проверих английското значение. Съвсем не беше „Небесни хрътки“.

Поех си въздух. Вече не се лутах между твърдения и обвинения. Потъвах бързо. Потъвах много дълбоко и усещах, че не мога да дишам.

Урбат... Псета на смъртта.

Даниъл ме беше излъгал. Беше излъгал, а Джуд го знаеше. Беше нещо незначително — просто бе преиначил името. Ако Даниъл ме беше излъгал за това, за какво ли още бе излъгал?

Това чудовище е лъжец, крадец и убиец.

Възможно ли бе да има зрънце — независимо колко миниатюрно — истина в думите на Джуд? Възможно ли бе Даниъл наистина да е способен да извърши подобни неща? Независимо какво се беше случило между двамата, то сигурно е било ужасно, след като брат ми продължаваше да бъде наранен и гневен години по-късно. Но чак да се опита да го убие!

Трябваше да поговоря с Даниъл. Трябваше да го попитам какво се е случило. Това бе единственият начин да разбере как да му помогна. Само така можех да сглобя разпилените парчета.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ВЪЛК, ПРЕДРЕШЕН КАТО АГНЕ

Неделя вечерта

Два дни по-късно пъхнах ключа в приземния апартамент в къщата на Мериан Дюк. Чуках дълго, но никой не ми отвори. Така беше по-добре. Даниъл може би не искаше да ме пусне. Езичето на вратата превъртя и аз отворих.

Погледнах тесните циментови стълби, които водеха надолу към стаите. Заобиколих предната веранда — където бях седяла толкова пъти с Мериан — и се отправих към задния вход. Чувствах се странно, че съм толкова близо до мястото, на което Мериан беше починала — имах чувството, че тя ме наблюдава.

Може би не точно тя, но *нещо или някой ме наблюдаваше.*

Не спирах да си мисля за Лин Бишоп, която не престана да говори по време на неделното училище и да разправя, че домашните любимци на три семейства били изчезнали през уикенда. Всички живеели в Оук Парк.

Влязох и дръпнах резето. *Луда ли съм, да идвам тук.*

Това бе единственото разрешение, което ми хрумна. Даниъл не беше идвал у нас от петък. Не го и очаквах. Не и след онова, което се случи, когато се целунахме. А пък в училище просто нямаше начин да проведем този разговор. Въпреки това ставаше тъмно, а аз се бях вмъкнала неканена в жилището на момче. Не бе кое да е момче, ами момче със суперсили, което брат ми обвиняваше в убийство.

Пропъдих тази мисъл и оставих раницата си на масата в кухнята. Пъхнах ключа в джоба. Мериан ми го беше дала преди две седмици, когато ѝ помогнах да почисти помещенията, след като последният ѝ наемател се изнесе. Бях забравила да ѝ го върна, а после тя почина.

Огледах студиото. Единственото, което издаваше, че Даниъл живее тук, бяха спалният чувал и мръсните дрехи, нахвърлени върху млечносиньото канапе, на което спеше, две чинии в мивката и

отворена кутия с пластмасови прибори на плота в кухненския бокс. Всичко останало нашепваше, че тук е живяла баба: килимът беше с цвят, който Мериан наричаше „пепел от рози“, но аз го наричах „мърляво розово“, а тапетите бяха обсипани с рози в същия нюанс. Колкото и старание да положих, докато чистех, стаята продължи да мирише на стари хора, на прах и застояло.

Отворих раницата, извадих кафяв хартиен плик и две пластмасови кутии. Отворих хладилника. Беше празен. Още по-добре за мен. Извадих две чинии от шкафа над микровълновата и се запитах колко ли време ще ми се наложи да чакам, преди да започна да оправям нещата. В този момент пред прозореца мина сянка. Седнах на масата и се постарях да изглеждам напълно естествено, като това бе начинът да скрия, че коленете ми треперят.

Дали не направих грешка? Не беше ли по-добре да си тръгна? Чух как ключът се превъртя. Закъснях.

Вратата се отвори и затвори. Даниъл подхвърли ключовете на канапето и изрита обувките. Съблече якето и ризата през главата.

Ахнах.

Той се завъртя и приклепна, сякаш се канеше да скочи. Очите му блеснаха, когато ме видя. Пусна ризата и се изправи.

— Грейс?

— Здравей. — Гласът ми трепереше.

Мускулите на корема ми се напрегнаха. Той перна каменната висулка над добре оформените си мускули. Не можех да не забележа, че силното слабо тяло, покрито с косми, му придаваше вид на силно диво животно. За частица от секундата ми се прииска да беше скочил към мен. След това си припомних защо съм дошла и потръпнах.

— Какво търсиш тук? — Изглежда, никак не му беше приятно.

Станах.

— Донесох ти нещо за ядене — посочих кафявия плик.

Той изви вежда.

— Безир и лак. — Защо ми трепереше гласът? — Непрекъснато ми обещавах да ми покажеш онази техника, но досега така и не е станало.

— Нямах работа тук. — Той притисна висулката към гърдите си. — Не и след... Ами родителите ти... Някой знае ли, че си тук?

Преглътнах с усилие.

— Донесох ти и вечеря. — Вдигнах капаците на кутиите. — Има свинска пържола с ориз и от мамината яхния.

Даниъл пристъпи напред.

— Много мило, Грейс. — След това отново се отдръпна. — Сега обаче трябва да си вървиш.

— Кое предпочиташ? Или ще бъде и двете?

Той отвори плика и извади шишенцата. Учудих се, че не си облече ризата, но ми стана приятно, че остана гол.

— Значи и двете — въздъхнах аз, докато пресипвах храната. — Мислех първо да хапнем, след това да започнем. Нося и две подложки в раницата.

Даниъл сви пръсти около шишето с безир, сякаш се канеше да го удуши.

Аз взех чиниите и се отправих към кухненския бокс. Сложих едната на плота, а другата пяхнах в микровълновата. Само че микровълновата се оказа от зората на модерния век и беше с шайба, вместо с копчета.

— Това чудо как... — Обърнах се към масата, но Даниъл неочаквано се озова до мен. Очите ми се спряха на мускулите на гърдите му.

— Не е нужно да го правиш — стисна той китката ми.

Изпуснах чинията. Тя се счупи. Парчета стъкло и ориз се пръснаха по линолеума.

— Извинявай — рекох. — Ще почистя. — Опитах се да се освободя от ръката му, докато се навеждах, но той така и не ме пусна.

Накара ме да се изправа.

— Мога и сам.

— Не, вината е моя. — Потреперих. — Ще почистя. — Огледах се, сякаш търсех метла. — След това няма повече да ти се пречкам.

Даниъл пусна ръката ми.

— Ти добре ли си?

— Да. — Разтрих китката си. — Стана късно и трябва да се прибирам. — Ето че ме хвана страх. Биех отбой. В момента обаче знаех, че няма да мога да приема истината. — Да го оставим за някой друг път.

— Какво става, Грейс? — Той отпусна ръце на кръста ми.

Сведох поглед към счупеното в краката ни.

— Това да не би да е заради целувката? Грейс, за друго ли дойде?
— Погали ме по бузата. — Не мисля, че си готова...

— Не — почти извиках. — Ни най-малко. Дойдох, защото... — Просто не можех да го изрека. А трябваше да вървя. Трябваше да се махна отгук. Опитах се да се отдръпна, но той ме задържа.

— Грейс? — попита обидено той. — Какво не е наред?

— Нищо. — Усетих как вратът ми пламва.

— Тогава ме погледни.

Вгледах се в очите му. Бяха дълбоки, меки и много познати. Брат ми лъжеше.

— Мисля, че нямаш работа тук — заяви той, — но не мога да те отпратя просто така. Кажи ми какво се е случило.

— Джуд.

Даниъл сведе очи към пода. Премести счупената чиния с крак.

— Не знам какво му става. Не е на себе си. Отправя някакви странни обвинения срещу теб. — Прехапах устни. — Нарече те чудовище. Каза, че ме използваш. Каза и други ужасни неща за теб. Какво си бил направил.

Даниъл отдръпна ръце от кръста ми и ги кръстоса на голите си гърди.

— Не му повярвах. Не мисля, че си направил тези неща. — Той обаче каза, че лъжеш за Урбат. Знаем, че не означава „небесни хрътки“.
— Поех си дълбоко дъх. — Ти ме излъга... и вече не знам на какво да вярвам.

Даниъл погледна към табана.

— Извинявай, Грейс. Трябваше да стоя далече от теб. Той ми каза да стоя настрана от вас с Джуд, но просто не устоях. Видях името ти в часа по изкуство и трябваше да разбера. Казах си, че ако ме погледнеш в очите... тогава може би ще ме обикнеш. Може би имаше надежда все пак. — По лицето му потекоха сълзи. Той ги избърса. — Само че аз бях егоист. Пет пари не давах какво ще причиня на теб или на Джуд. Исках само твоята любов, а сега вече знам, че това е може би единственото, което никога няма да имам.

— Напротив, можеш — докоснах го аз. — Просто бъди откровен с мен. Мога да ти помогна, стига да знам истината.

— Не можеш да ми помогнеш. — Той се обърна и стисна края на плота. — Не бих могъл да поискам подобно нещо от теб.

— Не е нужно да искаш. Знам какво да направя.

Мускулите на раменете на Даниъл се стегнаха.

— Не е възможно да...

— Знам какво трябва да направя. Трябва да ти помогна да използваш уменията си, за да помагаш на хората. Аз мога да те превърна в супергерой.

— По дяволите, Грейс! — извика той. Плотът пропукваше и пъшкеше под тежестта му. — Ти за какъв ме имаш, дяволите да те вземат? За някой супергерой ли? Не съм Питър Паркър. Не съм личният ти Кларк Кент. Брат ти ти е казал истината — аз съм чудовище!

— Не, не си. Мога...

— Аз те използвам, Грейс — изръмжа той. — Мислиш, че мога да бъда спасен, но не мога. Дори нямаш представа на какво съм способен! — Помете и другата чиния от плота. Тя се пръсна в краката ми.

Отскочих назад и парченцата стъкло изхрущяха под обувките.

— Пет пари не давам — изкрещях в отговор. — Не ме интересува, че ме използваш. И пет пари не давам какви лъжи разправя брат ми за теб. Онзи, когото той описа, не си ти.

Той се обърна към мен, очите му бяха потъмнели, празни.

— И кой е този човек? — попита той. — Какво каза Джуд за мен? Защото съм убеден, че той много добре знае какво представлявам в действителност.

Погледнах часовника във формата на котка над печката.

— Той каза, че си лъжец, крадец и убиец — прошепнах аз. — Накара ме да те попитам как си се почувствал, когато си го оставил да умре.

Даниъл си пое дълбоко въздух, след това го изпусна.

— Сякаш всяка искрица светлина и надежда бяха изсмукани от черупката, която едно време наричах своя душа.

— Значи е истина? — Гласът ми заглъхна. — Кажи ми какво си. Кажи ми какво си направил? Дължиш ми истината.

Чух хрущането на счупената чиния, когато той се отдръпна. Продължавах да наблюдавам часовника във формата на котка. Очите му се въртяха ту на една, ту на друга страна на всяка секунда, докато Даниъл най-сетне заговори.

— Не съм те излъгал за „Небесните хрътки“ — рече той от масата. — Така са били наречени прадедите ми в самото начало. Всичко, което ти казах, беше истина — страхът на господ от злото, как е благословил народа ми... Просто не ти разказах края на историята.

Обърнах се, за да го погледна. Беше седнал на стол в кухнята, приведен напред, подпрял лакти на коленете си. Сведе поглед към пода и аз виждах единствено разрошената му коса.

— Прадедите ми се борили със силите на злото години наред. Били истинска сила, насочена срещу злото; дяволът обаче открил пукнатината в бронята им — всички имаме един недостатък. Хрътките били благословени с животинска същност, която ги правела силни, подвижни, но те си оставали хора с човешки емоции. Онова, което не разбирали, било, че животното, вълкът, който живеел в тях, се хранел с емоциите им. Предпочитал отрицателните — гордост, завист, *похот*, страх, омраза.

Дяволът подхранвал тези чувства. Хрътките ставали все по-горди — били убедени, че са по-висши от останалите хора — и вълкът във всеки един от тях заяквал. Той влияел на мислите, на действията им, поглъщал части от душите им. Благословията им постепенно се превръщала в проклятие.

Те обърнали гръб на господ и мисията му. Презирали смъртните, а пък смъртните на свой ред ги мразели и се страхували от тях. И тогава вълкът пожелал кръвта на онези, които Хрътките се били заклели да защитават. Когато някоя хрътка се поддаде на жаждата за кръв, както се случва с повечето, и започне да действа като хищник — опита се да убие някого — вълкът поема контрол. Сега вече притежава силата да приеме формата на хрътката, когато пожелае, да стане вълче превъплъщение. Държи смъртната душа на хрътката в плен, докато ходи на лов, граби и убива.

— Оттам ли идва името урбат? — попитах аз. — Псетата на смъртта.

Той кимна.

— Има много имена. Стотици са. Кождери, лугару, върколаци, вълколаци, вуколаци. Предполагам, че името, което е най-популярно, е върколак.

— Върколак ли? Искаш да кажеш, че семейството ти са върколаци? — отстъпих назад. — Ами ти... и ти ли...

— Питаш дали съм вълк в момчешки дрехи ли? — Той не се шегуваше. — Всъщност аз съм хибрид. Майка ми е стопроцентов човек. Баща ми е Калби. Той е бил звяр. — Даниъл ме погледна. — Казах ти истината, че народът урбат живее на глутници. Заедно са, за да се защитават и да могат да разчитат на близост. — Докосна висулката. — Много от тях се опитват да контролират вълка; други се наслаждават на вкуса на кръвта. Баща ми беше от този тип. Предизвикал водача на глутницата и изгубил. Водачът го пропъдил, вместо да му изтръгне гръкляна, и това се оказало колосална грешка.

Татко поскитал известно време, но един от инстинктите на вълка е да е сред стадото, при семейството си. Накрая се озовал в Роуз Крест, където си избрал жена, която да му се подчинява. Опитал се да живее с нея като смъртен. Само че тогава съм се появил аз. Струва ми се, че той усетил, че няма да му е никак лесно да ме контролира... Това направо го побърквало. Аз отново го тласнах към лова.

— Значи баща ти — едва се насилих да задам въпроса, — той е бил чудовището от Маркъм Стрийт, така ли? — Спомних си как баща му спеше по цял ден. После работеше нощни смени в склада близо до приюта на „Маркъм“. Странните случки спряха приблизително по времето, когато той избяга от града. — Той е убил всички онези хора.

Даниъл сведе глава. Не беше нужно да отговаря.

— А ти също си роден с вълча същност.

Даниъл се наведе и вдигна едно парче от чинията.

Задържа го в отворената си длан.

— Моят вълк не беше твърде силен, когато бях млад — вероятно, защото не бях чистокръвен. Гейбриъл казва, че има потомци на хрътките, които са толкова смесени, че не чувстват почти нищо. — Сви пръсти около парчетата и ги стисна. Намръщи се и отвори окървавената си длан. — По онова време не знаех истината за семейството си. Знаех само, че нещо у татко е много сбъркано, и така открих, че раните ми минават по-бързо, отколкото на останалите хора. Можех сам да се церя.

Той затвори очи и стисна устни. Сякаш разрезите по дланта му всмукаха кръвта, след това се превърнаха в тънки, назъбени белези. В ръката му останаха няколко окървавени парченца стъкло.

— Годиците минаваха и аз усетих как чудовището в мен започва да се надига. Борех се с него, доколкото можех. Само че се провалих.

Вълкът ме завладяваше и се опитваше да ме превърне в звяр като татко.

— Ако вълкът те е завладял, това означава, че ти... — Замислих се за Джуд, за белезите по ръцете и лицето му, за всичко, в което обвини Даниъл. — Тогава се е случило. Опитал си се да нараниш Джуд, тогава вълкът е поел контрол. Затова той се страхува толкова много от теб.

Даниъл отново сви пръсти около счупените парчета. Кокалчетата му отначало поаленяха, след това побеляха. Кръвта се стече по китката му. Обърнах се към мръсно розовите маргарити на стената.

— Вечерта, когато избягах от къщи — продължи той, — нахлух в енорията. Беше точно след благотворителното събитие за набиране на средства след пожара и знаех, че баща ти винаги отлага да отнесе даренията в банката. По това време бях станал доста силен. Отне ми секунда да счупя катинара отвън и да се кача през балкона. Планът ми беше да вляза, да взема парите и да изляза, но тъкмо когато излизах, пристигна брат ти. Видя ме с кутията и ми каза да я върна на мястото ѝ. Стори ми се толкова самодоволен, че ми се догади. Вълкът в мен нашепваше, че всичко е по негова вина, че нямаше да съм тук, ако не беше той.

— Как така?

— Винаги усещах как вълкът се стреми към глутницата. Но също така исках и нормално семейство. Исках майка, която да постави детето на първо място, и баща, който е стабилен човек, мил, а не човек, заради когото всяка нощ треперех. Исках семейство като твоето. Исках да бъда Даниъл Дивайн. — Гласът му трепна. Чух го как се намести на стола. — Ненавиждах баща си. Ненавиждах чудовището, което напираше в мен. Всеки път, когато се ядосах, когато ме обхванеше ревност или... Нещо в мен се надигаше, разрастваше се, изяждаше ме жив. То ме караше да наранявам, да ловувам. Отначало реших, че полудявам. Успях да го отблъсна. Усещах обаче, че татко е отговорен за онова, което ми се случва. Веднъж го проследих. Видях го в какво се превръща — нещата, които върши. Знаех, че същото чака и мен. Помислих си, че може да успее да се отърва от чудовището, ако успее да се отърва от татко и ако разкажа на някого какво съм видял. Исках да разкажа. Почти казах. Но тогава си помислих, че трябва да му простя. Колкото и дълбоко да ме беше наранил, мен или друг, трябваше

да обърне другата буза. Нали ти ми беше казала това. Беше ми казала, че татко ме е наранил, защото е отчаян.

Коленете ми се подкосиха. Подпрях се на плота. Не разбирах какво толкова съм казала едно време, наистина не разбирах. Не бях имала предвид подобно нещо. Ни най-малко.

— Затова продължих да мълча — обясни Даниъл. — Понякога се опитвах да нарисувам онова, което исках, но тогава татко направо полудяваше. Един ден се опитах да разкажа на Джуд за урбат — малкото, което бях научил — но той реши, че си измислям. Затова му разказах как татко ме смазва от бой. Мислех си, че ако разкажа на един човек, ако го накарам да пази тайна, нещата ще се поуталожат и аз няма да предам татко. Накарах Джуд да обещае да не казва. Той наруши обещанието. Съсипа всичко.

— Но ти си постигнал желаното. — Вече целите ми крака трепереха. — Нали стана наш брат?

— Само дето не продължи дълго. Дотогава единствено мечтаех какво би било, ако имах истинско семейство, но ако брат ти не беше нарушил обещанието си, тогава нямаше да разбера какво е да си желан, а след това да те изтръгнат от единственото място, където съм бил обграден с обич. Всичко щеше да бъде както в миналото, на майка ми нямаше да ѝ се налага да избира между чудовището и мен.

Даниъл прочисти гърлото си и се закашля.

— Беше по-лесно да контролирам вълка, когато бях със семейството ти. Когато си тръгнах обаче, се започна отново. Този път не се съпротивлявах. Потърсих други хора, обладани от демони — други нощни създания. — Той се изсмя подигравателно. — Само че повечето от вътрешните им демони не бяха истински демони.

Даниъл преглътна с огромно усилие. Очевидно повече шеги нямаше да има.

— Вълкът набираше сили — продължи след малко той. — Той въздействаше върху всичко, което правех. И после дойде нощта в енорията, когато видях брат ти, който имаше всичко, и тогава звярът в мен взе надмощие.

Свих се, когато си представих Джуд съвсем сам и уплашен.

— Развилнях се и го нападнах също както татко нападнаше мен. Исках да усети болката, която чувствах и аз. Той дори не се

отбраняваше. Просто прие всичко като мъченик и вълкът побесня. Исках да му отнема всичко, което имаше.

Даниъл си пое дълбоко въздух.

— Когато казах на Джуд, че ще взема парите и якето му, знаеш ли какво направи той? Изправи се пред витража с Христос, свали якето и ми го подаде. „вземи го — рече той. — Навън е студено, а на теб ти трябва повече, отколкото на мен.“ Пъхна го в ръцете ми, толкова спокоен, притихнал, че не разбрах как е възможно. Не познавах мястото, от което идваше той. Не разбирах как е възможно да ми го предложи, сякаш бе едно нищо, все едно не бях сторил нищо. Тогава си казах, че искам да го убия. В този момент нещо плъзна във вените ми и аз започнах да треперя и да пищя... и му се нахвърлих.

Помня само, че се събудих някъде близо до църквата. Дрехите ми ги нямаше, наоколо бяха пръснати парченца от витража. Имаше кръв. Само че не беше моя. Нямах представа какво се беше случило, в какво се бях превърнал. Гейбриъл казва, че първите няколко пъти е така, че не съзнаваш какво вършиш. Бях като полудял. Нямах представа къде се беше дянал брат ти. След това го видях, лежеше свит в храстите наблизко. Разбрах, че аз съм виновен.

Притиснах ръка към сърцето си. То биеше толкова бързо, сякаш всеки момент щеше да изскочи от гърдите ми.

— Ти ли беше или вълкът?

Даниъл помълча.

— Вълкът го е изхвърлил през витража. Само че аз бях този, който го остави. Видях кръвта по лицето му. Знаех, че се нуждае от помощ. Въпреки това избягах. Взех кутията с даренията и го оставих.

Столтът изскърца, когато той стана. Чух, че се приближава до мен. Видях котката часовник да се отразява в очите му.

— Знаеш ли кое беше най-тъпото? — попита, застанал пред мен.

Не отговорих, въпреки това той ми каза:

— Изкарах с парите точно три седмици. Пет хиляди долара. Кървави пари, а аз ги профуках за скапани хотелски стаи и момичета, които разправяха, че ме обичат, докато сухото свърши. В края на третата седмица, когато бях дошъл на себе си и си спомних какво съм направил, побягнах. Колкото и бързо да тичах, не можех да се спася от вълка. Затова продължих да бягам, пиех, друсках се — бях готов на

всичко, стига спомените да изчезнат — и тичах толкова бързо, че сигурно несъзнателно съм се върнал тук.

Пристъпи още по-близо до мен — толкова близо, колкото и онази вечер, когато го целунах под лунното небе.

— Сега вече познаваш ли ме? — все още ли мислиш, че си струва да бъда спасен? — Дъхът му парна бузата ми. — Погледни ме в очите и ми кажи, че ме обичаш?

Преместих поглед от часовника към пода. Прескочих счупените чинии и си взех раницата. Оставих безира и лака на масата и се отправих към вратата. Ръката ми беше на бравата, когато спрях.

— Джуд не е нарушил обещанието си — рекох задъхано. — Аз казах на баща ми. Аз съм тази, която те е превърнала във вълк.

Отворих вратата и хукнах по стълбите към минивана. Шофирах безцелно поне час и незнайно как се озовах вкъщи, в собственото си легло.

Не мислех за абсолютно нищо. Чувствата си бяха отишли. Бях празна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КНИГА НА ТАЙНИТЕ

Понеделник

Завивката беше на пода, когато се събудих на следващата сутрин. Пижамата беше залепнала за гърдите ми от пот. Главата ме болеше. Имах чувството, че някой пробива дупка в черепа ми, а болката избликваше през очите. Присвих очи към будилника. Оказа се много по-късно, отколкото предполагагах. Станах и се отправих към банята.

Застанах под горещата вода и топлината прогони изтръпването от кожата ми, отми шока. Тогава потекоха сълзите.

Никога не плачех. Според мама не съм плакала от бебе. Просто не виждах смисъл. Сълзите не оправяха нищо. Само че сега, когато рукнаха по лицето ми и се смесиха с водата от душа, усетих, че повече не мога да се сдържам. Разхлипах се с надеждата никога да не ме чуе над жуженето на вентилатора в банята. Сякаш избликнаха всички сълзи, които бях сдържала досега. Плачех за времето, когато Дон Муни притисна сребърния нож към гърлото на татко. Плачех за случая, когато чух как бащата на Даниъл го пребива, за идването на майка му, за да го отведе от нас. Плачех за времето, когато ни пратиха с Чарити за три седмици у баба и дядо и не ни казаха какво става. Плачех за смъртта на Мериан, за изчезването на Джеймс, за Джуд.

Най-вече плачех за онова, което бях научила за себе си.

Чувствах се като истинска измамница. Татко ми казваше, че името ми означава милосърдие, помощ и състрадание. Само че той грешеше. Името Грейс Дивайн означаваше объркване, натрапничество, разочарование. Всичко, до което се докосвах — всеки, на когото се опитвах да помогна — се изплъзваше от пръстите ми.

Защо ми трябваше да се ровя в миналото, защо не си останах с въпросите? Защо не можех да върна времето назад и да се спра, да не забърквам тази каша?

Ако не се бях месила, ако си бях гледала работата, щяха ли нещата да останат такива, каквито бяха? Щеше ли Даниъл да си остане русокосото момче на съседите, ако си бях мълчала за деянията на баща му? Щяха ли Даниъл и Джуд да останат най-добри приятели? Щеше ли брат ми да бъде спасен от нараняване? Щеше ли Даниъл да е човек?

Как обаче да остана бездейна? Бащата на Даниъл щеше да продължи да го пребива и тормози — може би дори нямаше да е жив. А и как можех да се въздържа да не му помогна, когато се върна?

Той все още означаваше много за мен, дори сега, след като бях научила истината.

Само че не можех да поставя влечението си към Даниъл на първо място, като пренебрегна собствения си брат. Забелязах болката, изписала се на лицето на Джуд, когато на вечеря за пръв път споменах името на някогашния му приятел. Погледнах Джуд в очите и си обещах повече да не повдигам въпроса, да не се меса в тайните му, вместо това върнах човека, който го беше наранил, в живота ни. Чувствата ми към Даниъл причиниха болка, страх и гняв, които бавно задушаваша брат ми.

— Мразя те — рекох аз на водата. Забих юмрук в стената на банята. — Мразя те, мразя те и пак те мразя — извиках, сякаш Даниъл беше пред мен.

Проблемът беше, че не го мразех. Изобщо не мразех Даниъл, макар да знаех, че трябва.

Отново бях предала брат си.

Останах под душа, докато водата изстина. Треперех, а ледената вода ме обливаше и се надявах да изпитам нещо повече от чувство на вина. Накрая излязох изпод душа разтреперана и притиснах ръка към корема си. Успях да стигна до тоалетната навреме и повърнах малкото течност, останала в тялото ми. Почувствах се изчерпана, добрах се до леглото и легнах, без да сваля мокрия халат.

В къщата цареше тишина. Сигурно всички бяха тръгнали по задачи. Тишината ме притисна и главата ми запулсира още по-болезнено. Затворих парещите си очи и оставих тишината да ме обгърне. Заспивах и се събуждах. Всеки път, след като затворех, а после отворех очи, се чувствах още по-изтощена от преди.

Останах в леглото два дни.

Сряда

Всички вкъщи ме оставиха на мира. Бях шокирана — но пък благодарна — че мама не ме накара да отида на училище. От време на време пращаше Чарити да ми донесе храна. Сестра ми оставяше подноса до вратата и ме зяпваше така, сякаш бях болна от чума, когато идваше да отнесе недокоснатите чинии. Питях се дали нашите мислят, че съм болна, но се страхувах, че са наясно какво съм направила — предполагах, че се срамуват от мен точно толкова, колкото и аз се срамувах от себе си. Как да погледна отново брат си, след като знаех каква болка съм му причинила? Как да се покажа пред хората?

В сряда следобед чух татко в кабинета точно под стаята ми. Запитах се какво прави вкъщи. Сряда беше един от най-натоварените дни в енорията и Джуд сигурно беше при него за проучването си. Представих си татко заобиколен от книгите си, как се вгълбяваше в тях седмици наред. Всъщност какво правеше той?

Сетих се. Неочаквано всичко ми се изясни. Не бях единствената, която носеше вина.

В кабинета на първия етаж

— Ти си знаел — заявих аз от вратата на кабинета.

Татко вдигна поглед от книгата си.

Влетях в стаята с гръм и трясък и се изправих пред бюрото му.

— Знаел си какво представлява и въпреки това го доведе тук! — Дръпнах една от книгите му. „Ду Гару“. — Затова са всички тези книги. Ти му помагаш.

Родителите ми са такива лицемери! След всичко, на което са ме учили — да не пазя тайни — баща ми криеше най-голямата от всички.

Подхвърлих книгата на бюрото. Тя се плъзна по дървения плот и събори настолната лампа.

— Ти започна цялата тази работа, не аз.

Татко намести очилата на носа си. Затвори книгата, над която се беше привел, и я постави върху една от купчинките. Изобщо не се притесни от поведението ми. Прииска ми се да изкрещя отново.

— Питам се кога ще дойдеш при мен — отвърна той. — Надявах се, че ако те оставим на мира, рано или късно ще дойдеш. — Говореше като образцов пастор, на когото предстои сериозен разговор с енориаш.

— Затвори вратата и седни.

Нямах никакво желание да го изслушвам, но се подчиних. Щом се отпуснах на стола, посегнах към друга книга. Буквите бяха напълно непознати, наподобяваха арабски.

— Значи искаш да разбереш защо помагам на Даниъл — започна татко. — Отговорът е съвсем простичък, Грейс. Той ме помоли.

— Кога?

— Свърза се с мен преди около шест седмици. Аз уредих завръщането му.

— Защо е искал да се върне?

— Не ти ли е казал?

Прелистих книгата, докато не се натъкнах на илюстрация. Беше гравюра, на която се виждаше как човек се превръща във вълк. Отзад блестеше кръглата луна.

— Веднъж спомена нещо за школа по изкуствата. Имал нужда от курса по изкуство в „Холи Тринити“, за да влезе в „Трентън“. Само че това е било за заблуда, така ли излиза? Тази работа няма абсолютно нищо общо с школата, нали?

Даниъл ми пробута тази лъжа, за да го съжаля, да реша, че имаме обща цел.

— Да, измислихме това за прикритие — отвърна татко. — Това не означава, че Даниъл не желае да влезе в „Трентън“. Исква да си върне живота, който му се полага. — Татко се приведе напред и скръсти ръце на бюрото. — Грейс, причината, поради която Даниъл се върна, е, за да намери лек.

Сърцето ми трепна.

— Възможно ли е това?

Той сведе поглед към ръцете си.

— След като Даниъл замина, е потърсил колонията, от която е дошъл баща му. Помолил ги за място в глутницата. Онези урбат, които са претърпели промяната — станали са върколаци — рядко създават потомство. Това противоречи на природата им.

Единствено главатарят на глутницата има право. Възприемали са самото съществуване на Даниъл като престъпление. — Татко сви

пръсти, после ги отпусна. — Едва ли тези древни вълци са имали някаква представа как да постъпят с толкова млад урбат — особено след като се е изтръгнал от баща насилник, прогонен от колонията им. Мнозина от старите нямали никакво желание да допуснат Даниъл сред тях. Водачът го оставил на изпитателен срок, докато те обсъждали бъдещето му. Там Даниъл се запознал с един...

— Гейбриъл ли?

Татко кимна.

— Гейбриъл е бил вторият по власт в глутницата. Втори в командването. Той поел Даниъл под крилото си — или лапата в нашия случай — и го научил на много неща за историята на своя народ, за техниките, които били развили с течение на столетията, за да контролират вълка в себе си. Висулката, която Даниъл носи, е много рядка. Тя му помага да взема надмощие над вълка, дава му смирение — по-точно казано, позволява му да контролира действията си — докато е във вълча форма. Висулката е на няколко века. Свързах се с Даниъл, за да го попитам дали има още една, която да... — Татко прокара ръка по лицето си. Кръговете под очите му бяха станали по-големи и тъмни от последния път, когато го видях.

— Гейбриъл имал доста влияние в глутницата, въпреки това не успял да убеди останалите да позволят на Даниъл да остане с тях. Струва ми се, че споменът за поразите, които баща му е причинил, бил все още жив. Прогонили Даниъл.

Наведох глава. Поредните имена, които можех да добавя в списъка с хора, които го бяха отблъснали — списък, в който сега вече фигурираше и моето име, откакто няха сили да го погледна в очите.

— Преди да отпратят Даниъл от колонията, Гейбриъл му казал, че има начин да освободи душата си от лапите на вълка, че вероятно има лек. Гейбриъл не разкрил подробности, но станало ясно, че щял да открие ритуала, ако потърсел достатъчно внимателно. Казал му да поиска помощ от божи човек. Накарал го да се върне на място, където някой го обича — вкъщи.

— Значи затова се е свързал с теб. Ти си божи човек.

— Да. Оттогава преглеждам всичко писано по въпроса. Търся лека. — Той посочи пръснатите по бюрото книги. — След това разбрах, че отговорът трябва да е от религиозно естество — нещо, което единствено божи служител може стори. Навремето се запознах с

един свещеник от ортодоксалната църква. Той ми разказа за реликва, която съхранявал в катедралата си. В книгата имало преводи на писма, написани от монах, който пътувал до Месопотамия по време на Кръстоносните походи. Тогава не се замислих, а свещеникът се шегуваше, че имал доказателство, че господ сам е създал върколаците.

Татко отвори чекмедже на бюрото и извади дървена кутия. Капакът беше гравирен със златни луни и слънца.

— Във вторник вечер ходих до катедралата. Трябваше да вложа цялото си красноречие, за да го убедя, но човекът най-сетне се съгласи да даде назаем книгата на моята енория. Няма да си намеря място, докато не открия отговора.

— И намери ли го? — Сърцето ми биеше до пръсване. — Ще успееш ли да излекуваш Даниъл?

— Не. — Татко се наведе над кутията. — Вече не.

— Не си намерил лек или не можеш да го излекуваш?

Татко свали очилата, скръсти ръце и ги отпусна на бюрото. Облегна се на стола и притисна с пръсти основата на носа си.

— Кажи ми, Грейси. Ти обичаш ли Даниъл?

— Как бих могла? — Заоглеждах нокътя на палеца си. — Не и след онова, което е причинил на Джуд. Не е редно...

— Обичаш ли го? — Гласът на татко ми подсказа, че точно сега не трябва да мисля какво трябва или не. — Хайде, кажи.

Очите ми се напълниха със сълзи. Нима ми бяха останали сълзи?

— Да — прошепнах.

Татко въздъхна и взе кутията.

— Тогава нищо вече не зависи от мен. — Постави кутията пред мен и вътре нещо изтрака. — Според мен ти трябва сама да откриеш отговора... Изборът е твой.

Късно следобед

Седях с кръстосани крака на леглото, стиснала кутията между коленете си. Не можех да повярвам — последните късчета от пъзела — че отговорът е скрит в тясната кутия. Можех ли да се надявам да открия решение? Може би тук се криеха нови разочарования. Може би лек изобщо не съществуваше. Това обясняваше защо татко изглеждаше

толкова разстроен и уморен. Може и да беше преценил, че аз трябва сама да открия... сама да стигна до неговото разочарование.

Той обаче каза, че ми предстои да направя избор. А няма как да направиш избор, ако не знаеш отговорите.

Защо тогава нямах сили да отворя кутията?

Истината беше, че се страхувах от отговорите. Невежеството може и да не е благословия, но беше за предпочитане пред болката, която съпътстваше отговорите, които открих напоследък.

Останах загледана в кутията, докато коленете ме заболяха да седя неподвижно. Пръстите ми трепереха, докато посягах към потъмнялата от времето златна ключалка. Отворих капака. Вътре открих книга, която ми се стори много по-стара и крехка от онези в кабинета на татко. Корицата беше в избеляло сапфиреносиньо, със същите златни гравюри на слънце и луна, както на капака. Погалих ги предпазливо с пръсти. Страхувах се книгата да не се разпадне, когато я извадя.

Няколко листа се подаваха от горната част. Да не би татко да бе отбелязвал интересни места, за да му е по-лесно след това? Обърнах първата страница. Приличаше на писано на ръка писмо или пък на копие в избеляло кафяво мастило. Татко каза, че било превод, не оригинал. Докато се опитвах да разчета избелелите думи, ми се прииска да се бях записала в калиграфския курс на госпожа Милър, не само в часовете по рисуване.

Любима моя Катрин,

Новината за чудесния ти брак със Саймън Сейнт Мун дойдоха в най-подходящия момент. Лагерът ми е обхванат от отчаяние, мнозина от пешаците и оръженоците треперят от страх, докато слушат воя на вълците, които обграждат вечер лагера ни. Втълпили са си, че господ ще им позволи да ни разкъсат заради греховете ни.

Моят слуга Алексиус твърди, че вълците не били обикновени животни, ами Псетата на смъртта от местна легенда. Казва, че били хора, някога благословени от господ да бъдат негови воители, ала дяволът ги отклонил

от поставената цел и сега те били прокълнати да скитат по земята като хищни зверове.

Малка моя сестричке, нашият Алексиус много ще ти хареса. Не съжалявам, че след пожарите го взех за слуга. Повечето от местните момчета също не бяха пътували. Моля се да се откажем от подетата кампания и да продължим към Светите земи. Не оставих селото ни, за да помагам при убийствата на други християни. Може би дяволът се опитва да ни отклони от първоначалната ни цел.

Отец Мигел ни уверява, че мисията ни е свята, че господ ще ни защитава в битката срещу гръцките предатели...

Някой почука тихо на вратата. Пъхнах книгата и кутията под одеялото.

— Влез — провикнах се аз. Очаквах Чарити да ми донесе вечерята.

— Здравсти. — Джуд се облегна на касата на вратата. Стискаше тъмнозелена папка. — Това е за теб. — Той пристъпи към леглото и ми я подаде.

— Какво е това? — С крак избутах книгата по-навътре.

— Всичките ти домашни — усмихна се той. — Оценките тази година са много важни за кандидатстването в колеж. Не исках да изостанеш. Накарах Ейприл да преснима записките си от часовете по английски. А пък госпожа Хауъл продължава да настоява, че чакала теста ти с подпис от родител.

По дяволите. Съвсем бях забравила за него.

— Казах й, че напоследък не си добре, и я убедих да се явиш втори път. Тя разреши да го направиш някой ден след часовете, щом се почувстваш по-добре.

— Леле. Благодаря. Това е... — Типично за Джуд. Не знам защо се учудих чак толкова. Брат ми винаги правеше добрини. Това беше... той си беше такъв. А пък аз си мислех, че никога повече няма да ми проговори. Особено след онова, което бях направила. — Много ти благодаря.

Джуд кимна.

— Когато решиш, ще те чакам след училище, докато направиш теста отново. Така няма да ти се налага да се прибиращ пеша. — Тръгна към вратата, спря и се обърна отново към мен: — време е да станеш от това легло, Грейси.

Той знае. Вече знам истината за онова, което му се е случило... и той го знае.

— Извинявай, че не те послушах — отвърнах.

Джуд кимна и затвори вратата след себе си.

След като чух стъпките му по коридора, извадих кутията и книгата изпод одеялото. Затворих капака над Катрин и брат ѝ и заключих кутията в чекмеджето на бюрото си. Не можех да чета повече. Повече не можех да търся отговори. Трябваше да забравя цялата тази работа. Джуд беше продължил напред, значи трябваше и аз да продължа напред.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗБОРЪТ

Четвъртък сутринта

Докато Джуд шофираше към училище, ми стана ясно, че макар двамата да бяхме постигнали някакво примирие, нямаше да говорим за случилото се.

Някои неща никога не се променят.

Може пък така да е най-добре.

Джуд ме изпрати до шкафчето, след това хукна да открие Ейприл преди първия час. Опитвах се да се държа естествено, сякаш бе съвсем обикновен ден, а аз бях най-обикновено момиче. Оказа се, че не е толкова лесно да се преструваш.

Обикновените хора клюкарстват — в повечето случаи за странни неща, които са случили през уикенда. Надявах се клюкарската мрежа да се е разпаднала през трите дни, в които отсъствах, но очевидно тя продължаваше да работи с пълни сили. Всички говореха, че Джени Уилсън открила обезобразената си котка в задънената улица до тях. Други обсъждаха как Даниъл е спасил Джеймс в гората. Шушукаха и за обвиненията на Джуд. Останах с впечатлението, че говорят и за мен — повече от обикновено.

Обикновени хора раздаваха листовки със снимката на Джесика Дей, на която тя беше с класа си от гимназия „Сентрал“. Поглеждаха дългата ѝ руса коса и големите като на сърна очи, клатеха глави и повтаряха колко е жалко. Само че обикновените хора нямаха представа в каква опасност може да е. Те нямаха представа какви ужаси съществуват на този свят. Нямаха представа, че в курса по изкуство има върколак.

Как ли щяха да реагират останалите, ако научеха истината?

Щяха ли да обвинят Даниъл, че е новото чудовище от Маркъм Стрийт? Щяха ли да го обвинят за всичко лошо, което се беше случило напоследък?

Спрях в коридора, преди да вляза в часа по изкуство. Въпросът бе дали аз вярвам на тези неща. Повтарях си, че не е възможно да е истина. Даниъл имаше висулката, така че дори да се превърнеше във вълк, щеше да съумее да спре чудовището, да му попречи да нарани хората. Нали така? Трябваше да има някакво друго обяснение.

Може пък висулката да не действаше чак толкова добре, колкото мислеше татко. Но можеше и да действа — дали Даниъл бе в пълно съзнание, когато извършваше онези неща...

Останах пред кабинета по изкуство дълго след като чух звънеца. Знаех, че Даниъл е вътре. Съучениците ми непрекъснато говореха за него, затова знаех, че идва на училище. Ще ми се да го нямаше. Даниъл не би наранил онези хора, ако е бил на себе си. Със сигурност имаше друго обяснение, а и не беше моя работа да разбирам какво става. Отсега нататък нека друга да се прави на добрата самарянка.

Отворих вратата и се отправих към бюрото на Барлоу. Оставих скицата на дървото пред него и не изчаках коментара му. Отидох в задната част и си взех кофичката с материалите. Лин и Джени спряха да говорят, когато приближих. Лин ме погледна с крайчеца на окото си, прикри уста с ръка и прощушна нещо на Джени. Не им обърнах никакво внимание, докато вадех водните бои от кофичката. Усещах присъствието на Даниъл на няколко метра; усещах аромата му на почва, на бадеми, въпреки че в стаята миришеше на разтворители за боя и тебеширен прах, но така и не събрах сили да го погледна. Взех онова, което ми трябваше, и седнах до Ейприл.

— Звънях ти поне десет пъти — натякна тя. Дори не ме погледна, докато драскаше в скицника си. — Можеше поне да отговориш на имейлите ми.

— Права си. — Отворих кутията с пастели и пуснах въглена на масата. Бях забравила, че повечето са счупени. — Извинявай.

— Значи го превъзмогна? — кимна тя към Даниъл.

— Да. — Взех червено парче пастел. Беше твърде малко, за да мога да рисувам добре с него. — Поне така си мисля.

— Добре. — Тя остави своя въглен. — Джуд каза, че Даниъл ти влияе зле.

— Какво друго е казал Джуд? — попитах я аз.

Тя въздъхна.

— Много се тревожи, че се опитваше да ги сдобриш с Даниъл. Баща ти казва, че Джуд трябвало да прости и да забрави и най-сетне да се зарадва, че Даниъл се е върнал. — Ейприл поклати глава. — Просто не разбирам. Джуд му е истински син. Защо иска онзи да е тук.

— Не знам — измърморих аз. Замислих се за книгата с писма в стаята ми. — Джуд каза ли нещо друго? — попитах, исках да разбера какво знае Ейприл.

Тя сви рамене.

— Покани ме на изложба на Моне в университета. Искан да отидем утре вечер.

— Много мило. — Огледах поредния счупен постел. И той се оказа безполезен, както и първия.

— Да, само че мама не ме пуска, защото изложбата била в града. Май изведнъж е започнало до й пука след случилото се с Джесика Дей. — Тя сбърчи нос. — Ще се наложи да си направим кино вечер у нас. Ела и ти, ако искаш.

— Не мога, но благодаря за поканата. — Беше ми писнало да гледам как с Джуд се натискат.

Ейприл извади кутията си с постели от своята кофичка и я постави пред мен.

— Вземи моите, ако искаш — усмихна се. — Да знаеш само колко се радвам, че си по-добре.

— Благодаря — отвърнах аз. Извърнах се, за да погледна Даниъл. Той не ни наблюдаваше, но от изражението му реших, че е чул целия разговор, макар да беше в другия край на стаята.

Този факт не ми помогна да се почувствам по-добре.

По-късно същия ден

Даниъл ме беше помолил да прекарвам обедните почивки и часовете след училище с тях с Барлоу. Съмнявах се, че предложението му е все още в сила, затова на обяд се отправих към библиотеката и отказах на предложението на Ейприл да отида в кафенето. Останах в библиотеката до края на почивката. Когато петият час свърши, тръгнах бързо към следващия кабинет.

— Чакай, Грейс — провикна се Пийт Брадшо, когато приближих до шкафчето си.

— Здравсти, Пийт. — Забавих крачка.

— Добре ли си? — попита той. — Повиках те три пъти, преди да ме чуеш.

— Извинявай. Разсеяна съм. — Свалих раницата и отключих шкафчето. — Какво има?

— Исках да ти дам нещо. — Той извади плик от пластмасова кутия. — Понички. — Подаде ми кутията. — Малко са престояли. Купих ги вчера, но те нямаше.

— Благодаря... Само че... Защо?

— Все още ми дължиш една кутия отпреди Деня на благодарността. Затова реших аз да ти купя и така да се почувстваш двойно по-задължена. — След тези думи ми отправи неустоимата си усмивка.

— Задължена за какво? — попитах престорено срамежливо.

Пийт се приведе напред. Заговори съвсем тихо:

— Има ли наистина нещо между вас с онзи Калби или сте просто приятели?

Има ли наистина нещо? Сега вече бях сигурна, че хората говорят зад гърба ми.

— Не се тревожи — отвърнах. — Дори не сме приятели.

— Добре. — Той се отдръпна. — Значи с тези понички искам да те накарам да се почувстваш толкова виновна, че да се съгласиш да дойдеш с мен на танците за Коледа.

— Танците за Коледа ли? — Напълно бях забравила за тях. А дали онези, които знаят тайни за света на върколаците ходят на танци? — О, да, с удоволствие — отвърнах. — При едно условие.

— Какво?

— Помогни ми да изям поничките, защото в противен случай няма да се побера в роклята си.

Пийт се разсмя. Отворих кутията и си взе три.

— Може ли да те изпратя до следващия ти час? — попита той, когато заключих кутията в шкафчето.

Усмихнах се. Попита ме любезно, сякаш бяхме в петдесетте на миналия век.

— Разбира се — отвърнах, притиснах учебниците до гърдите си и се престорих, че съм с богато разкроена пола и оксфордки. Пийт ме прегърна през кръста, докато вървахме по коридора. Кимна на някои от любопитните, с които се разминахме.

Пийт ми се стори толкова самоуверен, толкова нормален, толкова добър. „Той е тъкмо това, от което се нуждая“ — помислих си аз, докато го наблюдавах, но също така забелязах, че още някой е впил очи в мен.

Сряда, следващата седмица, точно преди обедната почивка

Седнах до Ейприл в кабинета по изкуство, за да поработя над рисунка по стара снимка. Накрая трябваше да се получи как Джуд лови риба зад вилата на дядо Креймър. Много харесвах как светлината нахлува странично на снимката и блести върху наведената глава на Джуд като ореол. Още работех с молив и нанасях основните контури, определях негативните и позитивните петна. Оказа се, че на снимката има повече сенки, отколкото бях забелязала първоначално и графитът на молива ми беше изхабен докрай, но не исках да ходя до острилката в другия край на стаята, защото Даниъл бе на по-малко от метър.

Няколко минути преди края на часа господин Барлоу застана до бюрото на Даниъл.

— Виж как се цупи Лин — побутна ме Ейприл.

Лин Бишоп гледаше озверяла Даниъл, докато господин Барлоу беше край него, за да наблюдава как рисува. Имах чувството, че иска да прогори дупка в гърба на Даниъл.

— Май Барлоу си има нов любимец. Горката Лин — подхвърли Ейприл с престорено съчувствие. — Да не говорим, че ти си много по-добра от нея. Трябваше да чуеш какви хвалби изреди Барлоу за рисунката ти на къщата. — Посочи рисунката ми и въздъхна. — И тази ми харесва. На снимката Джуд е адски готин.

— Хм — изсумтях аз. Взех два от изхабените моливи и се отправих към задната част на стаята, където седеше Даниъл.

Сложих единия в острилката.

— Стоп! — изрева Барлоу.

Отскочих настрана, но се оказа, че говори на Даниъл.

Четката му застина във въздуха. Вдигна поглед към Барлоу.

— Остави я така — разпореди се учителят.

Наведох се настрани, за да видя какво рисува Даниъл. Беше той като дете — темата, която Барлоу ни беше дал в началото на годината. Досега беше нарисувал червеното и бежовото за лице. Устните му бяха очертани в бледорозово. Тъй като Даниъл правеше всичко по най-трудния начин, беше завършил очите преди всичко друго. Изглеждаха тъмни, дълбоки, каквито ги помнех.

— Не съм готов — заяви той. — Изпипал съм само очите.

— Виждам — отвърна Барлоу. — Затова е толкова добре. Очите — душата ти е в тях, а останалата част още не е ясно в какво ще се превърне. Тъкмо в това е красотата на детството. Тези очи разкриват онова, което си видял досега, докато останалата част от теб е открита за възможности, за онова, в което ще се превърнеш.

Даниъл стисна четката в дългите си пръсти. Погледна ме. И двамата знаехме в какво се беше превърнал.

Обърнах се.

— Имай ми доверие — рече Барлоу. Подложката изскърца на чина. Предположих, че я е взел. — От това ще излезе чудесна рисунка за портфолиото ти.

— Добре, господине — измърмори Даниъл.

— Не приключи ли? — Лин Бишоп беше застанала до мен, стиснала цветни моливи.

— Извинявай — отвърнах и се отдръпнах, въпреки че така и не бях подстрила молива.

— Чух, че Пийт те покани на коледните танци. — Лин пхна розов молив в острилката.

— Клюките се разнасят бързо.

Чух как столът на Даниъл изскърца и заглуши остро стържене на острилката.

— Така си е — отвърна компетентно тя. — Учудвам се, че въпреки всичко те е поканил.

— Това пък какво трябва да означава? Пийт е приятел на брат ми от години.

— Хм. — Тя извади молива и огледа острия розов връх. — Това обяснява всичко — направил го е от съжаление към брат ти. Сигурно Пийт се опитва да те върне в света на живите.

Вече бях ядосана и нямах никакво желание да слушам приказките на царицата сред клюкарките в „Холи Тринити“, но звънецът така и не ми даде възможност да ѝ кажа какво да направи с молива си.

— Я си гледай работата — троснах се и се отдалечих.

Ейприл си приготвяше раницата, когато приближих.

— Дали има някакви разработки за „Стръкчета трева“ *?

— Едва ли. — Пъхнах моливите си в кофичката.

Ейприл изпъшка.

— Джуд ще ме пита след училище, а аз му казах, че съм чела стихотворенията. — Тя сбърчи нос и прибра книгата в чантата.

— Ужас! — пошегувах се аз. — Мъртва си. Кажи „сбогом“ на коледния бал. Джуд мрази лъжците.

— Стига, де. Чак толкова ли ще се ядоса? — Тя замълча. — Чакай, ти спомена коледния бал. — Насочи пръст към мен. — Казал ли ти е нещо? Дали ще ме покани? Какво ще кажеш да отидем да си купим рокли след училище?

Усмихнах се, макар да се чудех дали да не кажа на Ейприл за Джуд. Тя яко беше хлътнала по него, но аз все се питах дали интересът на брат ми към нея не беше нещо като оздравителен курс — не от друга връзка, а от собствените му чувства. Да не би пък Ейприл да се възползваше от брат ми? Тя превъзможна срамежливостта си в негово присъствие от мига, в който той се оказа уязвим. Само че изражението ѝ беше на нетърпение.

— Не трябва ли да се замислиш за края на срока по английски, преди да хукнеш да си купуваш рокля? — попитах. — Майка ти не те ли заплаши с наказание, ако не изкараш?

— Е-е-е. Защо реши, че ще започне да проявява интерес към мен точно сега?

— Грейс — повика ме дрезгав глас.

Ейприл изви многозначително вежди.

Обърнах се към Даниъл. Погледнах светлосиния му пуловер, ръкавите дръпнати до лактите, панталоните в цвят каки, листа, който държеше, косата, която с всеки ден ставаше все по-светла. Нямах никакво намерение да го погледна в очите. Най-сетне се спрях на изцапаните му в боя ръце.

— Какво искаш? — попитах аз. Тонът ми беше значително постуден, отколкото очаквах.

— Трябва да поговорим — отвърна той.

— Ъ-ъ-ъ, не мога. — Оставих рисунката си върху кофичката и я пъхнах под масата. — Хайде, Ейприл. Да вървим.

— Грейс, моля те — протегна той ръка към мен.

Свих се. Ръцете му ми напомнях за онова, което беше сторил на брат ми. Щеше ли да стори същото и с мен, ако тогава знаеше, че съм издала баща му?

— Разкарай се. — Стиснах ръката на Ейприл за кураж.

— Важно е — настоя той.

Поколебах се и пуснах приятелката си.

— Ти луда ли си? — прошепна тя. — Не можеш да останеш с него. И без това всички говорят.

Зяпнах я.

— За какво говорят?

Ейприл сведе очи към обувките си.

— Хайде, момичета, идвате ли? — попита Пийт от вратата. До него беше застанал Джуд, усмихнат широко на Ейприл. — Трябва да отиваме, ако искаме сепаре.

— Идвам — отвърна тя. Погледна ме настойчиво, след това се усмихна широко. — Здравейте, момчета — рече, когато Джуд я прегърна през кръста.

— Идваш ли, Грейс? — Пийт протегна ръка към мен също като Даниъл.

Погледнах към тримата на вратата. Ейприл наклони глава и ми даде знак да потеглям. Джуд погледна първо мен, след това и Даниъл, а усмивката му се стопи и устните му се превърнаха в тънка линия.

— Да вървим, Грейси — настоя той.

— Моля те, остани — прошепна Даниъл зад мен.

Нямах сили дори да го погледна. Единственото, което Джуд някога бе поискал от мен, беше да стоя далече от Даниъл. Отначало се провалих, но сега смятах да го послушам. Не можех да разговарям с Даниъл. Не можех да бъда с него.

Не можех отново да го предпочета пред брат си.

— Остави ме на мира — изсъсках аз. — Върви някъде другаде. Мястото ти не е тук.

Поех протегнатата ръка на Пийт. Преплетохме пръсти, той ме притегли до себе си, ала докосването му не събуди у мен чувствата, които познавах от близостта с Даниъл.

В кафенето

Бях отхапала шест пъти от вегетарианския си бургер, Пийт отново говореше за петте начина, по които хокеят щял да промени света, а Ейприл възхитено изписка, защото Джуд ѝ даде кифличка с боровинки и я покани на коледния бал. Едва сега се сетих, че казах на Даниъл да се разкара от живота ми. Пуснах бургера на масата и затичах към тоалетната. Едва успях да се пъхна в една от кабинките, преди чесънът и водораслите да опарят гърлото ми.

Когато излязох, Лин Бишоп беше застанала пред мивката. Оглеждаше се със стиснати устни, въпреки че се беше ококорила.

— Кофти вегетариански бургер — измърморих и пъхнах ръце под чешмата.

— Все тая. — Тя хвърли хартиената салфетка в кош и излезе.

---

[0] Стихосбирка от Уолт Уитман. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

СТРАХОВЕ

Същата вечер

След вечеря се заключих в стаята си. Наложих си да зубря почти през всичкото си свободно време, за да се явя отново на теста по химия, а освен това се опитвах да наваксам и по останалите предмети. Скоро идваха срочните изпити и знаех, че не мога да се отпускам. Опитах се да уча с Ейприл и Джуд след часовете, но тя беше толкова щастлива, че брат ми я е поканил на танците, че разбрах, че е най-добре да работя сама. След няколко часа история, математика и Ралф Уолдо Емерсън погледът ми започна често да се стрелка към чекмеджето.

Извадих ключа от музикалната кутия. Взех книгата, свих се на леглото и внимателно обърнах на втората маркирана страница.

Какво от това, че щях да почета малко преди да си легна?

Скъпа Катрин,

Вече съм напълно убеден, че разказите Псетата на смъртта не са просто мит. Искам да коментирам колкото е възможно повече за това.

Отец Мигел твърди, че съм обсебен. Струва ми се обаче, че той е обсебеният. Убеди значителна част от хората да накажат гърците за извършените убийства и предателство. За мен разказите на Алексиус са чудесно развлечение покрай планирането на нападения на свещеника.

Алексиус ме заведе при сляп пророк, който ми /ни каза повече по този въпрос. Някои урбат, както ги нарече, са родени с вълча същност, докато други са създадени,

след като са били ухапани от съществуващи все едно разпространяват ужасна чума.

Може самите урбат да са възникнали вследствие на някаква инфекция, едва ли са такива по рождение, и че са податливи на вълчето влияние. Проклятието може да обхване бързо заражения, ако не внимава и не контролира емоциите си.

Даниъл не беше споменал, че вълчето му състояние е заразно. Не можех да повярвам, че исках да съм като него. Едва сега осъзнавах какво може да причини едно ухапване, дори докато се целуваме.

Погледнах ръката си и си представих как би изглеждала, ако беше покрита с козина. Ноктите ми се превърнаха в извити изродски израстъци, които не ставаха за нищо. От устата ми щръкнаха остри като бръсначи зъби. Как ли щеше да изглежда лицето ми с издължена муцуна? Ами ако очите ми станеха черни и изгубеха характерния си блясък, ако започнеха единствено да отразяват светлината?

Ами ако и аз се превърнех в чудовище?

Потръпнах и притиснах лицето си с ръце. Кожата ми все още беше гладка, неокосмена. Все още бях човек.

Взех книгата с надеждата да открия утеха и отговори. Само че писмото продължаваше още няколко страници и описваше как са се появили Псетата на смъртта — как благословията им се беше превърнала в проклятие. Това потвърждаваше думите на Даниъл и татко, но не ми казваше нищо ново. Прескачах, докато стигнах до параграф, в който се споменаваха лунните камъни.

Скъпа Катрин, странно е, но слепецът казва, че на урбат им е много по-трудно да контролират вълчето у тях при пълнолуние. Сякаш луната успява да ги контролира. Така че трябва да има начин, по който тези зверове да бъдат опитомени. Може би, ако някой урбат държи късче от луната до тялото си, то ще се противопостави на ефекта на луната и ще му помогне да държи вълка в подчинение и същевременно ще запази вълшебните си сили. Също като схващането на древните

гърци, че в основата на лечението на болестите е подобieto, че подобното се лекува с подобно^[1].

Чувал съм разкази, че от небето падали скали. Ами ако някои от тези скали са паднали от луната? Ако можех да направя колие от подобен лунен камък — стига намирането му да беше възможно — може би щях да успея да помогна на Псетата на смъртта отново да възприемат качествата си като благословия.

Както и да е, подобно колие в никакъв случай нямаше да ги излекува. Той само щеше да им даде възможност да се контролират. Страхувам се, че тези урбат са изгубили душите си, разкъсани в ноктите на вълка, и ако не бъдат освободени от него, преди да умрат, са обречени да попаднат в пещите на ада при демоните и черния принц.

Вече се чувствах различно. Не бях и помисляла досега какво можеше да се случи с Даниъл, ако беше умрял. Наистина ли беше обречен да живее в ада като някой демон? Нищо чудно, че толкова настойчиво се опитваше да намери лек. Едно е да живееш с чудовище в себе си — съвсем друго да бъдеш прокълнат завинаги.

Прегледах още няколко страници в търсене на нещо, което да ми помогне.

Единственото, с което може да бъде нанесен смъртоносен удар на урбат, са зъбите или ръцете на друг демон или ако бъде прободен в сърцето със сребърен предмет. Вярва се, че среброто е отрова за тези зверове...

Повече не исках да мисля за смърт, затова се прехвърлих на следващото писмо.

Скъпа моя Катрин,

Много ми се иска да отида на експедицията в гората. Слепецът твърди, че щял да ми намери водачи,

които да ме отведат достатъчно близо, за да наблюдавам глутница урбат, без да ме забележат. Пътуването ще ми струва двацет марки — всичките пари, с които разполагам.

Отец Мигел разправя, че ветровете се обръщали в наша полза. Мисли, че утре армадата щяла да успее да напредне към градските стени. Може би единственото хубаво, което ще излезе, когато силите ни завземат града, е, че ще мога да потърся в книгите на великата библиотека още нещо по въпроса за урбат. Какви ли бисери на науката са запазени там!

Дори да не е от библиотеката, трябва да науча още нещо за тези небесни хрътки. Ще се подготвя за пътуването. Милият ми Алексиус няма никакво желание да дойде с мен, но аз ще го убедя, за да ми служи като преводач. Той се страхува от урбат много повече от местните момчета. Когато го притисна да говори, казва единствено: „вълкът се стреми да убива онези, които обича най-силно...“

Изпуснах книгата. Тя се плъзна на дървения под. Наведох се от леглото и внимателно я вдигнах. Малки късчета пожълтяла хартия се посипаха от подвързията. Отворих книгата и открих, че страницата, която четях, и още няколко са се разпаднали в неумелите ми ръце. Вината ми, че съм съсипала книгата, бе нищо в сравнение с мисълта, която ме измъчваше.

Вълкът се стреми да убива онези, които обича най-силно.

Обичаше ли ме Даниъл? Каза, че съм била специална. Каза, че съм му била въздействала. Каза, че съм му липсвала — нещо в този дух. Никога обаче не ми е казал, че ме обича.

Същевременно ме целуна така, както никой досега. Затова ми се прииска да му кажа какво изпитвам.

Не можех обаче да забравя как заблестяха очите му, когато му казах. В онзи момент изгуби медальона и ми се стори много поуплашен от мен. Да не би тогава да беше в опасност? Да не би вълкът

да искаше да ме убие? Ако Даниъл нямаше висулката, щях ли вече да съм мъртва? Дали нямаше да ме е превърнал в звяр като него?

Оставих книгата. Нямаше да понеса повече въпроси — нито пък отговори — за дълго време напред.

---

[1] Основен принцип на хомеопатията. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

БЕЗНАДЕЖДНО

Отбягване

Да не се засичам с Даниъл се оказа по-трудно, отколкото да избягам от собствената си сянка.

В петък следобед влезе в магазина за материали „Брайтън“, докато си избирах нов комплект постели, за да сменя кутията, която изпуснах преди Деня на благодарността. Изчаках го да приключи на касата и да излезе, преди да отнеса кутията, за да платя. Когато си извадих портфейла, касиерката ми каза, че „Адски готиният ми приятел“ вече е платил за постелите.

— Ами ако не ги искам?

Тя сви рамене и направи балонче с дъвката си.

Оставих кутията на щанда.

— Сигурна ли си? — подвикна тя след мен, сякаш бях луда.

— Да, за теб са.

В събота, когато донесох пресниманите бюлетини на татко, го заварих в енорията да поправя счупената пейка. Оставих копията на бюрото и излязох през канцеларията, която отвеждаше към алеята между училището и енорията.

В неделя сутринта го видях да ме оглежда от балкона, докато татко четеше проповедта. В понеделник вече бях наясно, че каквото и да върша, където и да отида, съм в опасност.

Същия следобед татко ме изпрати в „Дейс Маркет“ със списък за пазаруване. Беше негов ред да приготви вечеря, защото смяната на мама в клиниката свършваше късно — след Деня на благодарността смените ѝ бяха късно следобед или вечер, за да не оставя Джеймс на ясла.

Завих към щанда с консервите и буквално се блъснах в Даниъл, приведен над кашон консерви с грах. Обърна се към мен. Беше с престилка на „Дейс Маркет“ и държеше резачка за кашони — острието

беше изцапано с кръв. Намръщи се и забелязах, че върху другата му ръка има грозен разрез.

— Извинявай — измърморих и се опитах да го заобиколя.

Той се изправи пред мен и ми попречи да си тръгна.

— Грейс. — Порязаното място се излекува, докато посягаше към кошницата, за да ми попречи да си тръгна. — Трябва да поговорим... насаме.

Погледнах окървавената резачка, отпусната до престилката му.

Вълкът се стреми да убива онези, които обича най-силно.

— Не мога. — Пуснах кошницата, отстъпих назад и избягах от магазина.

Татко не ме попита защо се връщам без продуктите за пилешките пържоли. Направи макарони със сирене. С Дон и Джеймс бяхме единствените, които вечеряха с него. Не се изненадах, когато татко попита Дон как се справя Даниъл в магазина.

— Много добре — отвърна той. — Господин Дей е толкова разтревожен заради Джес, че има нужда от помощ. Добре че и Даниъл имаше нужда от работа.

„Или пък удобно“ — помислих си аз, но това бе гласът на Джуд, който отекваше в главата ми.

Отместих чинията си. Даниъл обичаше Мериан. При нея се беше чувствал в безопасност, обичан. Сега, след като вече я нямаше, той имаше приличен дом. Никога не беше виждал Джеймс, но обичаше семейството му. Като „спаси“ Джеймс, той се превърна в герой за семейството ми, макар и за съвсем кратко. Даниъл и Джес бяха в един випуск години наред. Тя живееше в Оук Парк, където живееше и той с майка си. След това тя се премести в града и остана да живее там чак докато изчезна. От признанията на Даниъл знаех, че не съм първото момиче в живота му. Хората винаги описваха Джес като „луда глава“. Нали той сам каза, че предпочитал такива хора да му правят компания? Възможно ли бе да е обичал Джесика Дей?

Знаех само, че тя е изчезнала, а Даниъл имаше добра работа, която му даваше възможност да изпълни условията, за да остане в курса на Барлоу. Това означаваше, че ще може да остане в Роуз Крест за неограничен период от време.

Удобно. Всичко това беше безкрайно удобно.

Но каква беше целта? Това случайни нападения ли бяха над хора, на които той държеше? Да не би да имаха някаква цел? Насочваха ли нанякъде?

Да не би да го доближаваха до... мен?

Сърцето ми подсказваше, че съмненията ми към Даниъл са погрешни. Татко беше чел тези писма. Знаеше, че вълкът у Даниъл ще се насочи към хора, които той обича, въпреки това държеше Даниъл наблизко. Помогна му да се настани в къщата на Мериан. Помогна му да си намери работа. Не би сторил тези неща, ако мислеше, че Даниъл наранява хората или че ще нарани мен.

Работата бе там, че мислех същото за обвиненията на Джуд. Мислех, че ако Даниъл наистина се беше опитал да убие брат ми, татко никога нямаше да го допусне до семейството. Но ето че грешах. Той бе помогнал на Даниъл, макар много добре да знаеше — какво е сторил и какво представлява.

Прав ли беше Джуд? Да не би Даниъл да беше омагьосал татко?

Да не би пък татко да знаеше нещо, което аз не знаех?

Извън къщи

Не знам защо, но имах чувството, че тази вечер не мога да чета книгата с писмата в стаята си. Струваше ми се, че всички ще чуят думите, написани в тях. Взех колата и отидох в библиотеката. Скоро щяха да затворят, но въпреки това се настаних на едно от износените оранжеви канапета и се опитах да се успокоя. Реших, че ако татко наистина знае нещо, което аз не знам, то отговорът се крие в писмата.

Сестричке,

Съсипаха я. Разрушиха великата библиотека.

Рицарите и техните оръженоосци плякосаха града.

Разграбиха забележителните съкровища. Запалиха библиотеката, унищожиха всичко, от което можех да науча нещо. Наричат гърците неверници, а нашите христови рицари стъпкаха града.

Мирисът на дим и кръв се усеща чак в палатката ми. Повече не мога да търпя. Желанието ми да отида в гората отново е разпалено. Страхувам се, че онова, което пиша за истинския произход на урбат, е единственото, което ще просъществува, след като библиотеката пламна. Трябва да възстановя тайните им, за да компенсирам щетите, причинени по време на кампанията. Може и да ме мислиш за глупак, но това няма да ме спре.

Нека божията милост бъде с теб и Саймън.

Твой брат по кръв и вяра

Катрин,

Предадени сме!

Страхувам се, че моят Алексиус е убит.

С водачите навлязохме дълбоко в гората и когато наближи полунощ, те ни взеха конете и моите двацет марки и ни оставиха на произвола на съдбата. Алексиус много се уплаши, когато вълчият вой ни обгради отвсякъде. Не знам какво стана с него. Не помня как се върнах в палатката си. Плащът ми е разкъсан и окървавен.

Страхувам се, че съм ухапан. Нещо в мен се гърчи. Трябва да му се противопоставя. Трябва да откроя отговорите, преди вълкът да погълне душата ми. Преди да дойде за теб, моя любима...

Макар Даниъл да беше чудовище, макар да знаех, че може да ме зарази, аз го обичах.

Искаше ми се да е невинен.

Исках да е мой.

Но татко ми даде книгата, когато признах, че го обичам.

Каза ми сама да откроя отговорите.

Това ли искаше да науча? Че Даниъл се е върнал, воден от желанието си да ме убие, също както този човек е изпитал желание да

убие сестра си? Нима искаше да разбере, че любовта ми към Даниъл е невъзможна?

Искал е сигурно да осъзная, че не трябва да мечтая да останем заедно.

Ако това беше планът му, значи беше успял.

Сряда вечерта

Срочните изпити наближават безжалостно бързо. Така и не успях да наваксам с учението. Опитвах се да прогоня всички мисли и за Даниъл, и за Псетата на смъртта, и за лунните камъни, и за Джесика Дей. Само че в часовете по религия и история мислех единствено за кръстоносните походи. На изпита по химия се питах дали братът на Катрин е успял да намери лунен камък, за да си направи медальон. Беше почти невъзможно да решавам задачи по математика, защото се чудех дали Джесика е жива или мъртва. Не можех и да рисувам, защото знаех, че Даниъл ме наблюдава. Не само че любовният ми живот беше в пълен хаос, ами шансовете ми за колеж — за „Трентън“ — ми се струаха напълно провалени, докато предавах обърканото си изпитно есе за трансценденталната поезия.

Добре че това беше последният ден преди коледната ваканция и ми оставаха три седмици да събера сили, преди да покажа на нашите оценките си. Балът беше утре, но тази вечер всички щяха да ходят на хокейния мач, за да изпуснат парата. Макар да ми се искаше да остана и да ям захаросани бадеми с Ейприл, да викам за Пийт, така и не можах да се развеселя като останалите.

Обясних на Пийт, че съм твърде уморена, когато ме покани на партито у Брет Джонсън. Стори ми се толкова разочарован, че добавих: — Трябва да си почина за танците.

Той се усмихна и заяви, че съм му „длъжница“. Макар да му казах, че ще си легна, не ме свърташе вкъщи. Затова отидох да помогна на татко с курса, който провеждаше всяка сряда за тълкуване на Библията.

Реших, че там е най-малко вероятно да се сблъскам с Даниъл.

Трябваше да се сетя, че няма да се получи.

Помогнах на татко да раздаде материалите и допълнителните Библии и си намерих работа в кухнята на енорията. Подредих фъча на мама в сребърен поднос и поставих захарно бастунче във всяка чаша горещ шоколад. Сладкишът щеше да остане за по-късно, но какаото го раздадох на гостите, докато слушаха мелодичния глас на баща ми. Гласът му е като приспивна песен, затова очите на Дон Муни се затваряха, когато му подадох последната чаша.

— Благодаря, госпожице Грейс. — Той примига и отпи глътка.

Седнах на свободния стол до него. Учудих се, че татко не чете историята за раждането на Христос по обичайния преди Коледа начин. Вместо за овчарите и ангелите той четеше притчите за Христос. Усетих, че и на мен ми се доспива, но чух, че вратата на църквата проскърца. По пътеката се чуха стъпки и аз съжалих, че не съм направила няколко допълнителни чаши горещ шоколад.

— Преминаваме към блудния син — обяви татко.

Разтворих Библията си на Лука 15 и в същия момент Даниъл влезе в залата. Опита се да стопли ръцете си с дъх, докато се оглеждаше къде да седне, и забеляза, че го наблюдавам. Сведох поглед към отворената в скута ми Библия.

Татко продължаваше да говори. Прочете притчата за бащата, който имал двама сина. Единият бил добър и работлив, а другият взел парите на баща си и ги пропилял за леки жени и лек живот. След това блудният син решил да се върне при баща си и да помоли за помощ. Татко четеше как бащата от притчата се зарадвал, когато блудният син се завърнал, нахранил го, облякъл го и повикал приятелите си да празнуват. Добрият син обаче, който бил останал верен на всичко, на което баща му го бил научил, се ядосал, ревнувал от брат си и отказал да го приветства с добре дошъл.

Когато татко завърши, попита:

— Защо на добрия син му е било толкова трудно да прости на брат си?

Смяната на тона стресна публиката. Неколцина се озърнаха, очевидно се питаха дали въпросът не е риторичен.

— Госпожо Лъдуиг — обърна се татко към възрастна жена на първия ред. — Когато синът ви открадна и блъсна колата ви миналата зима, защо ви беше толкова трудно да му простите?

Госпожа Лъдуиг се изчерви.

— Защото не заслужаваше прошка. Дори не се извини. Само че Библията... — тя потропна с нокът по старото копие с монограм — казва, че трябва да прощаваме.

— Именно — потвърди татко. — Ние не прощаваме на хората, защото заслужават. Прощаваме им, защото имат нужда от прошка, защото и ние имаме нужда да им простим. Сигурен съм, че сте се почувствали по-добре, след като сте му простили.

Жената стисна устни и кимна.

Усетих, че врагът ми пари. Нямахше нужда да се обръщам, за да разбере, че Даниъл е впил очи в мен.

— Добре, но защо е толкова трудно да се прощава? — попита госпожа Конърс.

Дон примигна, изсумтя и продължи да хърка.

— От гордост — отвърна татко. — Даден човек ви е сторил някакво зло и сега вие сте този, който трябва да преглътне гордостта си, да се откаже от нещо, за да му прости. Всъщност светото писание казва, че ако решите да запазите гордостта си, без да прощавате на някого, тогава извършвате още по-голям грях. *Добрият* син в тази притча е много по-застрашен от блудния.

— Значи блудният трябва да бъде обичан, независимо от всичко — обади се Даниъл от ъгъла.

Скочих от мястото си. Това беше прекалено. Татко ме погледна с любопитство.

— Фъч — предложих аз.

— Ммм — отвърнаха всички в един глас и аз излязох от залата. Сигурно прекъснах лекцията на татко, когато се върнах, но не ме интересуваше. Искан да се прибера. Събрах салфетките, след това и празните чаши, докато хората започнаха да обсъждат по-весели теми като подаръци и коледни песни. Щом почистих, отидох при татко и попитах дали може да си тръгна по-рано.

— Не ми е добре — обясни. — Искан да си легна.

— Краят на срока те е изтощил — разсмя се татко. — Заслужаваш да се напиш. — Приведе се и нарисува кръст на челото ми. — Обещах да закарам някои от жените до Оук Парк, така че колата ще ми трябва. Не искам обаче да се прибиращ сама. — Той се огледа. — Даниъл — провикна се.

— Недей, татко. Тъпо е. — Усетих как ме обзема гняв срещу баща ми. Кръстът на челото ми сякаш прогаряше кожата. Защо правеше всичко по-трудно? — Дори не е далече.

— Няма да те пусна сама в тъмното. — Даниъл се приближи и татко каза: — Много те моля, изпрати дъщеря ми до нас.

— Добре, пасторе.

Нямаше никакъв смисъл да протестирам, затова оставих Даниъл да тръгне след мен в коридора. Щом вратата на залата се хлопна, се дръпнах от него.

— Дотук. Останалата част от пътя мога да извървя и сама.

— Трябва да поговорим — заяви той.

— Повече не мога да говоря с теб. Не го ли разбра?

— Защо? Посочи ми поне една причина и ще те оставя на мира.

— Една причина ли? — Това същият човек ли беше, който ми каза, че е върколак? Това същият човек ли беше, който призна, че причинил ужасни неща на брат ми? — Какво ще кажеш за Джуд? — вдигнах ръце и тръгнах към закачалката близо до вратата.

— Джуд го няма — заяви той и тръгна след мен.

— Престани, Даниъл. Просто престани. — Погледнах копчетата на палтото. Защо не искаха да се закопчат? — Не мога нито да разговарям с теб, нито да бъда с теб, нито да ти помогна, защото ме плашиш. Тази причина става ли?

— Грейс? — Той се протегна към разтрепераните ми ръце.

Напъхах ги в джобовете.

— Моля те, остави ме на мира.

— Не и преди да ти кажа... Трябва да знаеш. — Стисна висулката с две ръце и следващите думи изрече така, сякаш очакваше те да разрешат всички проблеми на света. — Обичам те, Грейс.

Олюлях се. Думите му пронизаха сърцето ми. Бяха всичко, което копнеех да чуя, и единственото, което се надявах той никога да не признае. Те нямаше да разрешат абсолютно нищо. Отстъпих назад, докато гърбът ми не се опря в тежката дъбова врата на енорията.

— Не го казвай. Не може.

Даниъл отпусна ръце.

— Ти наистина се страхуваш от мен.

— Нали това искаше?

Той наведе глава.

— Грейси, позволи ми да поправя стореното. Не искам нищо друго. Държа единствено на теб.

Как само ми се искаше да простя на Даниъл. Много ми се искаше. Но дори след онова, което каза татко, просто не знаех как. Не е като да включиш лампата и да забравиш какво е причинил на брат ми. Не че можех да променя факта, че след като ме обичаше, нещо вътре в него искаше да ме убие. Само че и аз не можех да спра да го обичам, едва потисках желанието си да го целуна, да бъда с него.

Как да продължа да го виждам всеки ден? Знаех, че накрая ще се предам и ще изгубя всичко.

Вдигнах резето.

— Ако ме обичаше, щеше да си тръгнеш.

— Казах на баща ти, че ще те изпратя до вас.

— Имах предвид да си тръгнеш завинаги, Даниъл. Отиди си завинаги.

— Няма да те оставя да се прибереш сама.

— Тогава ще позвъня на Ейприл или на Пийт Брадшо — отвърнах, макар да знаех, че и двамата са на хоккейния мач.

— Аз ще те изпратя — избумтя гласът на Дон Муни. Беше си взел шоколадов фъч, а по брадичката му беше полепнала глазура. — Нямам нищо против.

— Много ти благодаря, Дон. — Отворих вратата. — Сбогом, Даниъл.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Стиснах мечешката ръка на Дон и поех по улицата. От устата ми излизаха гъсти бели валма и аз усетих, че започва да ме боли глава. Не виждах добре пред себе си. Доскоро нямаше да повярвам, че ще се зарадвам той да ме изпрати, но в момента благодарих на господ, че Дон ме изпращаше вкъщи.

Беше ясно, че иска да говори с мен, защото се задъхваше и въздишаше, сякаш се опитваше да събере кураж да каже нещо. Бяхме почти пред верандата, когато той най-сетне се престаши:

— Утре вечер ще дойдеш ли с нас да раздаваме храна?

— Не. — Избърсах лицето си и се опитах да скрия сълзите, които се стичаха по бузите ми. — Утре вечер е коледният бал. Имам среща.

— Е, жалко. — Той ритна стъпалото на верандата.

— Много се надявах да дойдеш.

— Защо?

— Исках да те видя — призна. — Купих трийсет и два бута, за да ги даря на енорията.

— Трийсет и два ли? — Защо при тези думи сълзите ми рiekнаха още повече? — Сигурно си дал цяло състояние.

— Всичките си пари за Коледа и още — призна той. — Тази година исках да помогна на нуждаещите се, вместо да купувам подаръци.

— Браво. — Усмихнах се, защото знаех, че самият Дон е от „нуждаещите“ се.

— Ама за теб имам нещичко. — Той бръкна в джоба си. — Пасторът каза да чакам до Коледа, ама искам да ти го дам още сега. Дано да ти помогне да се почувстваш по-добре. — Той разтвори огромния си юмрук и ми подаде малка дървена фигурка.

— Благодаря. — Избърсах сълзите си и заразглеждах подаръка. Беше грубо издялан, сякаш направен от дете, но аз забелязах, че

представлява ангел, робата му се вееше, разперил крила. — Много е красив. — Наистина беше красив.

— Ангел като теб.

Не трябваше да се мръщя. Съвсем не се чувствах като ангел след онова, което казах на Даниъл.

— Сам ли го направи? С твоя нож? — попитах аз. — Значи не си го върнал.

Дон се огледа.

— Нали няма да ме издадеш? Обещай, че няма.

— Обещавам.

— Ти си ангел. — Той ме прегърна толкова силно, че останах без дъх. — Готов съм да направя всичко за теб. — Най-сетне ме пусна.

— Ти си добър човек, Дон. — Погалих го предпазливо по ръката, защото се страхувах да не последва нова мечешка прегръдка. — Благодаря ти, че ме изпрати до нас. Не трябваше да си правиш труда.

— Не исках да си ходиш с онова момче — намръщи се Дон. — Той е гаден. Върши кофти работи и ме нарича „бавноразвиващ“, когато наоколо няма никой. — Лицето му поруменя на светлината на лампата. — Той не е достатъчно добър, за да бъде с теб. — Сниши глас и се приведе напред, сякаш се канеше да сподели голяма тайна: — Понякога имам чувството, че той може и да е чудовището.

Обвинението му ме изненада, но не и онази част за чудовището. Щеше да ми е по-лесно да отблъсна Даниъл, когато си припомнях как се подиграва на Дон и го обижда.

— Съжалявам, че се отнася с теб по този начин. Не се тревожи, вече няма да ме виждаш с Даниъл. — Пъхнах ангела в джоба на палтото.

— Не говорех за Даниъл. Той много работи и за баща ти, и за господин Дей. — Дон поклати глава и се наведе напред. — Говорех ти за другия.

По-късно същата нощ

Ровех в шкафа, за да открия ибупрофен или нещо друго за главоболието, когато чух вой откъм хола. Изтичах да видя какво става. Чарити гледаше документалния филм за вълците. Беше вече познатата

ми сцена, в която вълците ръфаха повалената жертва. Сега ми се стори изключително зловеща.

— Защо продължаваш да го гледаш?

— Последната част от доклада ми е за петък — отвърна сестра ми. Тя беше още в прогимназията и коледната ѝ ваканция започваше чак след два дни. — Искях да се настроя на вълча вълна, преди да довърша.

Вълча вълна. Тя нямаше представа какво става.

Останах да гледам нещастния гладен вълк, когото не допускаха до храната. Сърцето ми се сви, когато водачът на глутницата се хвърли към врата му и го свали в снега, а накрая изръмжа. Малкият вълк се претърколи и оголи корема и врата си — показваше, че се предава. Запитах се как е възможно някой да оцелее, след като цял живот се отнасят към него по този начин.

Замислих се за Даниъл и баща му. Спомних си как баща му крещеше и ръмжеше. Спомних си, че когато Даниъл вечеряше с нас, гледаше с нежелание храната си, докато накрая татко на шега му каза да не се страхува. Спомних си всичките му синини. Спомних си как скимтеше, когато баща му го пребиваше, задето не го беше послушал, докато боядисваха къщата.

Как бе успял да оцелее при такъв баща?

След това осъзнах, че не беше, тъй като бе позволил на чудовището да го завладее. Болката е била непоносима и той често се е предавал, за да се спаси. Бе истинско чудо, че е издържал толкова дълго.

Сега го чакаше цял живот, в който щеше да бъде същото чудовище. Дори да умреше, спасение нямаше. Щеше да бъде прокълнат като демон до края на вечността.

Запитах се дали това е съдбата, която Даниъл заслужаваше. Сега обаче всичко изглеждаше различно, сякаш гледах картина на поанти листа Съора от съвършено нов ъгъл. Нямаше спор, че Даниъл бе сторил нещо грешно. Трябваше ли обаче да живее с тази грешка до самия край? Нямаше ли прошка? Не заслужаваше ли всеки човек прошка? Нали това проповядваше татко? Нали това бе значението на името ми. Грейс. Милосърдие, спасение, опрощение.

Възможно ли бе някои души да не могат да бъдат спасени? Не се ли отнасяше това за демоните? Нали и падналите ангели бяха обречени

на вечен ад. Нима, след като Даниъл се беше поддал на непростимото, и той се превръщаше в един от падналите ангели? Може би не беше истински демон. Може би демонът беше вътре в него. Дали вълкът не беше уловил в капан душата на Даниъл и по този начин пречеше на спасението му?

Даниъл сам го каза: вълкът държеше душата му в плен.

Това не означаваше ли, че трябва да плати съответната цена? Не можеше ли да се направи нещо, което да освободи душата му и да го превърне в човек като останалите? Не можеше ли да получи опрощение вместо мрак?

Татко каза, че повече не може да помага на Даниъл. Нещата били извън неговата власт. Не спомена, че е невъзможно. Не каза, че нямало лек. Просто ми даде книгата. Остави нещата в мои ръце. Каза ми, че трябва да направя избор.

Затичах по стълбите към стаята си и отворих чекмеджето на бюрото — книгата я нямаше. Сърцето ми се качи в гърлото. Разместих всичко върху бюрото с надеждата да открия книгата сред учебниците. Разхвърлих одеялата и възглавниците на леглото. Трябваше да е някъде тук! Накрая се почувствах като пълна глупачка и дръпнах раницата. Книгата беше вътре, нали я четох в библиотеката. Извадих я и нови късчета хартия паднаха на пода.

Внимателно обърнах на последното писмо, което бях прочела. Половината липсваше — беше се разпаднало, когато изтеглих книгата от раницата. Баща ми и свещеникът, който му я беше дал, щяха да ме убият. Разгърнах на последното маркирано писмо, което все още не бях прочела. Братът на Катрин бе открил идеята за лунния камък. Открил я тъкмо навреме, за да не погне сестра си. Беше ли си осигурил достатъчно време, за да открие лек?

*О, Катрин,
Изгубен съм.
Вълкът ме държи в лапите си.*

Стиснах книгата. Прииска ми се да я хвърля, но се усилих да продължа да чета.

Усецам мириса на кръв и разрушение, който се носи откъм града, и той ме привлича неудържимо. Онова, което ме отблъскваше в миналото, сега разпалва апетита ми.

Вълкът се храни от обичта ми към теб. Настоява да се върна вкъщи. Прилагам в писмото сребърен нож. Ако се явя пред теб като вълк, моля Сейнт Мун да ме убие. Нямам кураж сам да свърша със себе си. Саймън обаче не бива да се колебае. Трябва да забие ножа в сърцето на вълка. Единствено по този начин ще опази теб. Сейнт Мун трябва да опази хората ни от това проклятие.

О, Катрин, знам, че не бива да те моля, но се налага. Ако имаш смелост, забий ти ножа в сърцето на вълка. От слепия пророк научих, че единственият начин да освободя душата си от демона е като бъда убит от теб. Вълкът в мен иска да убия онази, която обичам, за да опази себе си, тъй като единственият начин да освободя душата си е да бъда убит от човек, който ме обича истински, който ме обича най-много...

Ето го и отговора — написан с избеляло кафяво мастило на пожълтялата страница — защо всичко се промени, когато казах на Даниъл, че го обичам. Затова той никога не би поискал подобно нещо от мен. Затова ми каза всички онези неща, затова се опита да ме уплаши и да ме прогони.

Знаел е истината онази нощ под ореха. Изглежда, татко му е казал следобеда. Затова Даниъл беше толкова разстроен. Страхуваше се, че за него няма лек, защото мислеше, че никой не го обича. Всъщност беше се страхувал, че аз го обичам.

Аз бях неговото спасение.

А той не можеше да поиска от мен да го убия.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ИСТИНА

Трийсет минути по-късно

Седях с книгата, разтворена в скута ми, докато малък кафяв паяк пълзеше по изтънелите жълти страници. Паякът спря за миг, след това се качи на ръката ми. Дори не трепнах. Не го пернах. Тънките крачета гъделичкаха кожата ми, докато се катереше нагоре.

Паякът се качи чак на рамото ми — на сантиметри от лицето ми. Поех го в ръка. Трябваше само едно трепване, за да го смачкам.

Представих си го размазан в дланта — кафяв, лепкав и топъл.

Потръпнах и разтворих пръсти. Той забърза далече от мен. Хванах го отново, попречих му да избяга.

Убийството беше грешка. Нали това е една от основните истини? *Не убивай* беше една от Божиите заповеди. Това обаче не възпираше някои хора.

Замислих се за господин Макартър и пролетното му котило шпаньоли. Спомних си Дейзи, грозновата, само с три крачета. Беше толкова мъничка, толкова безпомощна. Господин Макартър искаше да я приспи — за нейно добро. Това ми се стори нередно. Може пък да е бил прав. Може би така щеше да ѝ е най-добре, отколкото съседът да я разкъса на парчета. Съседът, който се оказа чудовището от Маркъм Стрийт.

Но пък тогава тя нямаше да бъде моята Дейзи.

Паякът шаваше в шепата ми. Не беше ли правилно да се убие един вредител? Ами някое опасно създание? Ами звяр? Ами чудовище? Това беше проблемът. В Даниъл живееше демон. Единственият начин да бъде ликвидирано чудовището бе да убия него. Само така щях да спася душата му.

Ами след това аз ли щях да заема полагаемото му се място в ада? Нямаше ли по този начин да изгубя себе си?

Поклатих глава. Братът на Катрин не би поискал от сестра си да го убие, ако имаше подобна опасност. Не би разменил душата си за нейната.

Аз поне можех да мисля.

Пристъпих към прозореца и го отворих. Бутнах и мрежата, прескочих навън, коленичих на стрехата и усетих режещия нощен вятър.

Паякът ставаше неспокоен и не спираше да шава. Усетих убождане в средата на дланта. Пръстите ми се сбиха. *Прииска* ми се да го смачкам. Поколебах се, но разтворих длан и го пуснах. Забелязах как забърза по керемидите и се скри от погледа ми.

На дланта ми се появи малка червена точица. Щипеше, сърбеше, но това не беше нищо в сравнение с онова, което изпитвах отвътре. Обичах Даниъл. По всяка вероятност бях единственият човек, когото съм обичала толкова силно. Следователно бях единственият човек, който можеше да го спаси. Само че онова, което трябваше да направя, ми се стори невъзможно. Бях живяла без него преди и мислех, че съм готова да го сторя отново, когато му казах да се махне.

Как обаче да го оставя да *умре*? Как да го убия?

Вдигнах поглед към почти кръглата луна над ореха. Стори ми се ярка и в странен цвят — кървавочервена. Намислих си желание, също както едно време, когато бях дете. *Прииска* ми се да прехвърля отговорността на някой друг. *Прииска* ми се да има друго разрешение. *Прииска* ми се светът да се отърве от мрака.

За съжаление знаех, че това желание няма да се сбъдне. След това си пожелах друго. Пожелах си време.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ЗАВИНАГИ

Четвъртък

Макар истината да беше ужасна, тя ми донесе спокойствие. Отговорите най-сетне ме успокоиха и аз заспах спокойно за пръв път от седмици наред. Събуди ме някакво шумолене. Предположих, че е вятърът, затова се обърнах и видях книгата до мен. Запитах се защо, след като часовникът показваше два, навън е толкова светло. Станах от леглото и вдигнах щорите. Слънчевите лъчи блестяха по ореха и аз разбрах, че е следобед.

Нещо беше поставено на перваза на прозореца — бяла картонена кутия, в която изглежда имаше подарък. На капака беше написано името ми. Взех я и се учудих, че е толкова тежка. Отдръпнах се от прозореца и вдигнах капака. Вътре имаше бележка, поставена върху обемист пакет, увит в хартия. Почеркът ми беше познат още от детството.

Грейси,

Права си. След като те обичам, значи трябва да си тръгна. И без това причиних предостатъчно тревоги на семейството ти. Ако остана, ще бъдеш в твърде голяма опасност. Наистина те обичам, затова си тръгвам.

Исках само да те уверя, че се опитвам да оправя нещата. Не се върнах, за да ти съсия живота. Моля те да предадеш това на баща си. Ако се опитам да му го дам лично, той ще откаже да го приеме. Искам сумата да е пълна. Трябваше да изпълня задължението си. Нямах да е редно да остана, докато събера цялата сума. Запазих малка част, за да си купя провизии. Ще изпратя и останалите, щом ги изкарам.

Моля те, кажи на Джуд, че заминавам. Кажи му, че никога повече няма да се върна — за негово добро и за твое.

Винаги ще те обичам.

Даниъл

Оставих бележката и отворих пакета. Вътре имаше банкноти — хиляди долари. Той възстановяваше парите, които беше откраднал от енорията. Това беше тайнственото „задължение“ на Даниъл.

Колко ли време му беше отнело да ги събере, за да ги върне?

Най-важното беше откога кутията е в стаята ми. Дали Даниъл бе заминал?

Затичах по стълбите към кабинета на татко с надеждата да разбера къде може да е отишъл Даниъл. Стаята се оказа празна. Разбрах, че макар аз да не бях на училище, днес бе работен ден. Втурнах се в кухнята, където мама се занимаваше със сметките.

— Къде е татко? — почти извиках аз. — В енорията ли е?

Тя ме изгледа учудено:

— Двамата с Дон отидоха в приюта.

— Какво? Не беше ли за довечера?

— Помолиха Дон да отиде довечера в магазина за извънредна смяна. Държеше да занесе шунката, затова баща ти го откара по-рано.

— Кога тръгнаха?

— Преди десет минути!

Гадооост! Нямах да успея да го настигна през следващите двайсет минути.

— Няма да се разорим, ако си купим два мобилни телефона! — креснах аз и вдигнах ръце.

— Грейс! — Мама изпусна чековата книжка.

— Сериозно говоря. Животът ще бъде значително по-лесен. — Грабнах ключовете от минивана и тръгнах към гаража.

— Трябва да взема Чарити от училище — провикна се тя.

Това не ме спря.

Подкарах към Оук Парк. Жалко, че не притежавах свръхчовешко обоняние. Тогава можех да проследя Даниъл по миризмата. Бях по средата на пътя до къщата на Мериан Дюк, когато нещо ми подсказа,

че той няма да е там. Направих забранен обратен завой и се отправих към главната улица. Нали каза, че щял да има нужда от провизии. Може би щях да го открия в магазина.

Паркирах минивана зад един мотор. Това не беше ли същият мотор, на който се возихме? Ако беше той, значи Даниъл щеше да се отпрати за някое далечно място — толкова далечно, че нямаше да издържи пеша. Толкова далечно, че да не успея да го открия.

Втурнах се в магазина, подминах няколко хлапета от училище, които избираха цветя за танците довечера, и се отправих към господин Дей, седнал на касата.

— Виждали ли сте Даниъл? — попитах аз, като прекъснах Лин Бишоп, която купуваше червена роза за бутониера и лак за коса.

Господин Дей вдигна поглед от касовия апарат.

— Току-що напусна. Май заминава.

Изругах, и то не съвсем тихо.

Господин Дей прочисти гърло.

— Сигурно все още е отзад. Помолих го да...

Хукнах към вратата с надпис „САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ“. Задното помещение беше празно, но забелязах врата към паркинга. Изскочих навън тъкмо навреме, за да видя как мотоциклетистът, нахлупил каска, потегля на мотора.

— Даниъл! — извиках, но не успях да надвикам рева на мотора. — Не заминавай.

Светът притъмня, завъртя се около мен. Не можех да дишам. Коленете ми се подкосиха. Трябваше да се подпра на нещо, за да не падна. В този момент някой ме повдигна и не ми позволи да се отпусна на асфалта. Прегърнаха ме силни ръце. В косата си усетих топъл дъх.

— Не заминавай — промълвих аз.

— Тук съм, Грейс — успокой ме той. — Тук съм.

Няколко минути по-късно

Даниъл ме задържа в прегръдката си, докато усетих, че отново мога да дишам спокойно. Единственото, което ни скриваше от погледите на всички на главната улица, беше вонящ контейнер за

боклук, но на мен ми беше все едно. Прегърнах го през врата и го целунах.

Той отвърна на целувката. Устните му бяха твърди и същевременно меки. Беше ме заслонил с тялото си, предпазваше ме.

Стиснах топлия камък на врата му, допрях го до врата му, докато се вглеждах в тъмнокафявите очи, преди да кажа:

— Обичам те.

Той ме прихвана през кръста и ме притисна силно до себе си. Целувката му беше дълбока, въздействаща. Коленете ми отново се подкосиха.

Той се отдръпна леко и смръщи вежди.

— Разбираш ли какво означава това?

— Да. Означава, че аз съм тази, която може да те излекува.

Той се отдръпна.

— Не, Грейс. Никога няма да те помоля да го направиш. Не мога да искам от теб да убиеш... — Поклати глава. — Освен това е твърде опасно.

— Не ме интересува. Ще го направя.

— Грейс, не говорим за леко убождане с ножа и малко кръв. Ти трябва да ме убиеш.

— Мислила съм.

— Наистина ли, Грейс? Разбираш ли, че трябва да убиеш не само мен? В писмото се казва, че трябва да забиеш ножа в сърцето на вълка. Трябва да съм приел формата на вълк, а тогава ще бъде твърде опасно за теб. Предпочитам да отида в ада, вместо да те моля да го сториш.

Отстъпих назад, отдръпнах се от него. Точно това не бях обмислила. Дори не се бях сецала за физическата опасност, която ме грози — да се изправя пред върколак, който щеше да знае, че се каня да го понижа с нож.

Отново пристъпих към него.

— Не се налага да ме молиш. — Стиснах ръцете му. — Готова съм на всичко, за да те спася.

— На абсолютно всичко ли?

— Да.

— Няма да ти позволя. Не мога...

— Тогава защо остана? Защо не си тръгна веднага, след като разбра какво е спасението?

— Защото...

— Защото тъкмо това искаш. Надявал си се да разбера, че се нуждаеш от това.

През всичкото това време се бях опитвала да помогна на Даниъл — да го спася — но как да спасиш някого, ако той самият не е убеден, че иска това спасение? Сега вече ми беше ясно. Разбирах много неща.

Стиснах ръката му.

— Ако все още го искаш, тогава ми позволи да го направя.

Даниъл вдигна поглед към небето и се почеса зад ухото.

— Ти наистина си невероятна. Не всеки ден гаджето ми предлага да ме убие.

— Гадже ли?

Усмихна се накриво.

— Ти съмняваш ли се? Господи, трябва да се изнеса от града, преди да прецакам живота ти.

— Никъде няма да ходиш.

— Да, защото трябва да намерим тихо местенце, на което да се превърна във вълк, за да можеш да прободеш сърцето ми с нож.

— Не говори така.

Даниъл сведе поглед към преплетените ни пръсти.

— Не те ли притеснява? Значи нямаш нищо против да сложиш край на живота ми? — в гласа му прозвуча горчивина. — После ще продължиш своя живот както досега ли? Ще излизаш на срещи с типове като Пийт, ще постъпиш в „Трентън“ без мен, ще станеш известна художничка и дори няма да се сецаш за мен. Така ли ще бъде?

— Да — отвърнах.

Той се отдръпна.

— Искам да кажа, че... Не, разбира се, че ме притеснява. Но ще го мисля, когато му дойде времето. Не е нужно да стане точно така. Можеш да правиш каквото искаш с мен — като изключим срещите с Питър. Само че не се налага да те убия веднага. Можем...

— Ти не разбираш. — Той не ме поглеждаше. — Или трябва да умра, или да си тръгна — още днес. Преди тази вечер. Преди да причиня нови нещастия.

Погалих го по бузата.

Той трепна.

— Ти не си наранил онези хора — рекох аз. — Мериан, Джеймс, Джесика Дей. Не си бил ти, нали?

Даниъл стисна висулката.

— Не. Не бях аз.

— Имаш медальон от лунен камък. Можеш да живееш... почти нормален живот. Дори можеш да използваш уменията си, за да помагаш на хората, стига да искаш. Не е нужно да го направим днес. Някой ден, да... но не веднага. — Можех да опазя разума си единствено като отложех неизбежното. — Затова не можеше да ме оставиш. Трябва да сме заедно, за да го направим, когато му дойде времето. Просто ми дай още време и аз ще освободя душата ти, преди да умреш.

— Де да беше толкова просто. Ние не разполагаме с време. Не можем да отлагаме безкрайно дълго. Не са един и двама хората, които искат да умра. Ако ме убие друг, не ти...

— Кой? Кой иска да умреш? — Бях готова да убия този човек и да пратя по дяволите моралните последствия.

— Първо, баща ми. — Даниъл се беше ококорил като уплашено дете.

— Той тук ли е? Върнал ли се е? Да не би той...

— Не — отвърна. — Последно разбрах, че бил някъде в Южна Америка. Щях да усетя, ако е наблизо.

— Защо тогава се притесняваш? Ще се справим и с този проблем, когато му дойде времето. Моля те единствено за малко време. Не може ли да поживеем за мига.

Даниъл въздъхна. Беше разколебан. Привлече ме до себе си и притисна главата ми към гърдите си. Чувах как двете сърца бият. Побавният ритъм ми се стори по-близо до ухото ми, а бързият ехтеше зад него.

— Човешкото ти сърце пред вълчето ли е? — попитах аз.

Даниъл изсумтя, сякаш беше изненадан, че съм забелязала, че има повече от едно сърце.

— Да, но само когато съм в човешка форма. Когато съм вълк, неговото сърце доминира. Но то е винаги в мен. Част от мен е.

Сигурно затова трябваше да го понижа, когато е приел вълчи облик, за да сме сигурни, че вълчето сърце е мъртво.

— Какво означава „човек, който ме обича истински“? — попитах аз. Ако щях да го направя — да го убия някой ден — трябваше да съм сигурна, че разбирам как точно. — В писмото се казва, че избавлението може да дойде единствено от ръката на човек, който те обича истински, от човека, който те обича най-много.

— Според мен означава, че намеренията ти трябва да са чисти — прошепна Даниъл в косата ми. — Не бива да е извършено от страх, омраза или по принуда. Трябва да е сторено от чиста, искрена любов.

— Без страх. — Представих си как съм застанала пред чудовищен вълк. Способна ли бях на подобно нещо? Трябваше да го сторя. — Чиста, искрена любов — повторих аз и прогоних другите мисли.

— Да — изсумтя Даниъл. — Първото убийство от чиста, искрена любов.

Притисна ме силно до себе си. Паркингът се беше изпразнил и сега прииждаха нови автомобили. Той прокара пръсти през косата ми и ме целуна по челото.

— Ще се справиш. — Надигнах се на пръсти, за да го целуна.

Той изви глава.

— Ами брат ти?

— Не искам да го убивам — отвърнах аз и докоснах с устни челюстта на Даниъл.

— Той е тук — пое дълбоко въздух Даниъл. — Усещам го.

— Добре, хайде да включим подобни забележки в забранените теми, когато се натискаме. Свръхсетивата ти са нещо чудесно, но изобщо не създават романтична атмосфера. Освен това Джуд сигурно е дошъл, за да вземе цветя за Ейприл за танците... По дяволите!

Даниъл се напрегна.

— Какво?

— Довечера трябва да отида на бала с Пийт. Ще ходим с една кола с Ейприл и Джуд.

— Не — отсече той и ме пусна. — Довечера не можеш да отидеш. Трябва да откажеш.

— Много добре знаеш, че не мога. Пийт сигурно вече е похарчил куп пари. Той е мило момче. Просто не мога да го вържа...

— Пийт изобщо не е толкова мило момче, колкото си въобразяваш — избоботи Даниъл.

Разсмях се.

— Ти да не би да ревнуваш? Пийт ми е просто приятел...

Той ме стисна за кръста.

— Разбира се, че ревнувам, Грейси. Току-що ми призна, че ме обичаш, но въпреки това ще излизаш с друг. Това е по-важно от ревността ми. Ако ще оставам, тогава и ти трябва да си с мен. Трябва да те пазя. Не мога да те пусна. Не и *тази* нощ.

— Какво й е на тази нощ?

Той сведе поглед.

— Има пълнолуние.

— Пълнолуние ли? — Погледнах полумесеца, гравирани на камъка. — Да не би да се страхуваш от...

— Дори с този лунен камък ми е изключително трудно да контролирам вълка при пълнолуние. Тогава вълкът укрепва най-много, защото черпи от емоциите ми. — Прехапа устни. — Полагам невероятни усилия да не приемам вълча форма. Сега успявам да контролирам емоциите си, но се плаша, когато е толкова силен. Откакто се върнах, само два пъти съм се превръщал във вълк. Последният път беше, когато търсех Джеймс. При намаляваща луна е по-безопасно да дам малко свобода на вълка. Само че първия път... тогава беше пълнолуние. Тогава се уплаших. Бях се преобразил и бях на много километри от апартамента на „Маркъм“, когато се осъзнах. — Даниъл ме погледна. — Ти помниш ли последното пълнолуние?

— Не. — Кога отлетя последният месец?

— Тогава те видях отново. — Той отпусна ръце, но не отстъпи назад. — Баща ти ме беше помолил да стоя настрана от вас двамата с Джуд, докато проучи нещата, но аз не можех. Според мен е знаел, че няма да устоя, и е постъпил като загрижен баща. — Даниъл огледа ръцете си. — Винаги съм те харесвал, Грейс. Знаеше ли?

Сърцето ми трепна.

— Наистина ли?

— Още от деня, в който си тръгна към вас, гушнала неугледното с три крака куче, знаех, че втора като теб няма. Гейбриъл ми каза да намеря човек, който ме обича, и аз се надявах, че ако има човек на света, който би ме обикнал, то това си ти. Затова, когато видях името ти в курса по изкуство, ме обхвана любопитство... Помнех те като смело, грижовно хлапе, което обожаваше да командва, и не се

въздържах да се избъзикам с теб. След това, щом те погледнах и видях колко красива и невероятно силна си станала, сякаш нещо в мен се пробуди.

Той се отдръпна, сякаш имаше нужда да се отдалечи от мен.

— Никога досега не бях изпитвал подобно нещо. Дори не подозирах, че съм способен на подобни чувства... само че вълкът усети същото. Когато изгря пълната луна, той ми нареди да те откроя. Убеждаваше ме, че няма да устоя да стоя далече от теб. Дори се опитах да се заключа в стаята си, но така и не се получи. Както вече ти казах, бях почти пред вас, когато се опомних. Имах по-голям контрол, но така и не ми стигаха силите, за да си тръгна, докато не те видя отново.

Ахнах.

— Видях те. Ти беше онова куче, вълкът, който седеше под ореха. Наблюдаваше ме.

Не знам защо това ме учуди — че съм го виждала в облика на вълк. Изглежда, си бях представяла някаква гротескна смесица от човек и звяр. Само че кучето, което видях, беше красиво, едро — едва сега се сетих, че беше по-едро от други кучета, които бях виждала досега — елегантно, внушително. Приличаше на скулптурата на вълка с Гейбриъл в Градината на ангелите.

— Значи се страхуваш, че след като аз знам — и вълкът знае — че аз съм избраната, вълкът ще ме погне, така ли? — Усмяхнах се в опит да разведря мрачното му настроение. — Поне ще знам, че ще имам по една свободна нощ на месец.

— Три — отвърна Даниъл. — Има да се притесняваш за три нощи.

— Моля?

— Технически пълнолунието продължава три нощи. Аз дойдох при теб на третата нощ. Тази вечер е първата за този месец.

— Значи три вечери ще се радвам на пълно спокойствие. Още по-добре. Новите връзки обсебват човек. — Свих рамене и се опитах да се разсмея.

Даниъл остана сериозен.

— Как само ми се иска да се притесняваш единствено, че съм те оставил сама. Ако остана тук, ако ще бъдем заедно, тогава трябва да се погрижа и за други неща тази вечер. Затова трябва да останеш у вас. Моля те, Грейси. Не ходи на танците, не ходи на вечеря, не ходи,

където и да било с Пийт и компанията си. Тази вечер не бива да се разсейвам. Искам да си на сигурно място.

— Не мога просто да откажа.

— Никога не съм бил по-сериозен, Грейс. Моля те, направи го заради мен. — Той ме прегърна и ме притисна настойчиво. — Обещай ми да се пазиш. — Целуна ме също както онази вечер под ореха — сякаш животът му зависеше от това.

— Добре — съгласих се и се отпуснах в ръцете му.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДРУГИЯТ

Преди бала

Каква е тази работа с обещанията. Трябва да бъдат забранени. *Говоря напълно сериозно. Със сигурност ще горя в ада заради това,* мислех си аз, докато Ейприл забождаше последната фиба в приборната ми коса.

— Изглеждаш невероятно — прошепна тя.

Опитах се да спазя обещанието, което дадох на Даниъл. Наистина се постарях. Обадих се на Ейприл веднага след като се прибрах. Мислех, че ще успея да смекча удара, който се канех да нанеса на Пийт, ако успеех да я убедя да му звънне вместо мен и да му каже, че имам едра шарка или пък някоя друга силно заразна болест. Само че не се получи.

— Не ми го причинявай! — извика Ейприл. Чувах шумотевницата в мола „Епъл вали“. Току-що беше излязла от козметичен салон „Нейлс 18“ и едва държеше телефона, да не би да си развали маникюра. — Никога няма да ти простя — заяви тя и май говореше сериозно. — Ти имаш ли представа какво означава това за мен? Ще ми съсипеш живота, ако не дойдеш.

Майката на Ейприл, която все отсъстваше от къщи и не проявяваше кой знае какъв интерес към дъщеря си, напоследък я държеше все по-изкъсо, тъй като дните минаваха, а от полицията така и не откриваха следите на Джесика Дей. Позволяваше на Джуд да ходи единствено за да учат и се беше съгласила да я пусне на бала само ако пътува в един автомобил с мен и Пийт. Ейприл щеше да отиде направо на вечеря, след това на танци, после се прибираще, а междуременно не трябваше да има никакви непредвидени спирки.

— Болна съм. Не мога да отида.

— Изобщо не си болна. Нали ми каза, че това било извинението ти за пред Питър?

По дяволите.

— Моля те, умолявам те, много те моля! Направи го заради мен. Направо *ще умра*, ако не отида на бала с Джуд.

Разсмях се.

— След като въпросът е на живот или смърт...

— Благодаря ти, Грейс. Няма да съжаляваш!

Надявах се да не съжалявам.

Щяхме да отидем на вечеря, след това на танци и нямаше да спираме абсолютно никъде другаде. Даниъл нямаше да разбере, че не съм се заключила в стаята си. Нямаше да се разсейва заради мен. А пък аз нямаше да бъда в опасност.

Ами да, нямаше откъде да научи.

Ейприл умело изтегли кичур коса и го отпусна покрай бузата ми.

— Пийт направо ще пририта, като те види.

„Надявам се да не стане точно така“ — помислих си, но се усмихнах и ѝ благодарих.

Ейприл направо се задави, когато дойде у нас и видя в какво гнездо съм превърнала косата си с помощта на стилизираща пяна. Нямах представа защо ръцете ми трепереха. Изобщо не бях нервна заради срещата с Пийт.

— Приличаш на кралица на красотата от осемдесетте — увери ме тя и седна на лежанката в банята.

— Не е ли модерно?

Видях как Ейприл изви очи, докато се опитваше да оправи кошмарната ми прическа. Трябва да призная, че накрая ме направи красива. Добре че момчетата закъснях, иначе щях да ги уплаша с вида си.

Станах и се огледах. Докато бяха срочните изпити, Ейприл ме замъкна в един бутик в „Епъл вали“. Изобщо не бях в настроение за пазаруване, затова и я оставих да ми избере роклята и я купих, без дори да я пробвам. Сега обаче не можех да отрека, че се е справила блестящо. Много ми хареса как белият сатен падаше и подчертаваше виолетовите ми очи и безупречно прибраната тъмна коса. Стегнатият корсет дори създаваше илюзията, че имам гърди, но любимият ми елемент беше червеният шал, който подчертаваше и изтъняваше талията ми. Завъртях се пред огледалото.

Жалко, че Даниъл нямаше да ме види.

Единственото, от което се притеснявах, бяха тънките презрамки. Мама държеше да съм с ръкави. Добре че напоследък взимаше късни смени в клиниката и дори не поиска да види каква рокля съм си купила.

Погалих голите си рамене и потръпнах.

— Не се притеснявай — рече Ейприл. — Донесох ти наметка. Оставила съм я на стратегическо място долу, за да си я сложиш едва след като Пийт те види.

— Не знам дали е разумно...

На вратата се позвъни.

— Време за шоу. — Ейприл нацупи розовите си устни, съшия нюанс като роклята. Стисна ръката ми и ме поведе към стълбите, за да слезем като „красавици“.

Джуд се беше съгласил да се приготви в дома на Пийт, за да може Ейприл да се приготви у нас, и изглеждаше умислен, но великолепен в черния си костюм. Държеше букет от пет рози за Ейприл. Пийт, с тъмносиньо спортно сако и бежов панталон, подсвирна одобрително, когато ни видя.

Голите ми рамене започнаха да ме сърбят. Видях как се промени лицето на мама.

— Нали имаш наметка — попита тя, когато Пийт ме посрещна с целувка по бузата.

— В хола е, при чантата ми — отговори Ейприл.

Когато мама отиде да я вземе, Пийт се наклони към мен и прошепна:

— Изглеждаш *божествено*. — Целуна ме още веднъж по бузата, но имах чувството, че устните му са на шията ми. Беше се напръскал щедро с дезодорант, но се усещаше и странна сладникава миризма, която не успях да си припомня откъде ми е позната.

Отдръпнах се от него и оставих мама да метне червения сатен на раменете ми.

— Добре че баща ти още го няма, млада госпожице — прошепна тя на ухото ми. — Ако беше тук, изобщо нямаше да те пусне.

Как само ми се искаше да е тук. Усещах, че нещо ще се обърка тази вечер, и то не заради обещанието, което бях нарушила. Никак не се притеснявах, когато Даниъл ме целуваше по този начин, но с Пийт беше различно. В очите му имаше странни искри, докато мама ни

снимаше, и аз потръпнах. Същия поглед бях забелязала и когато играеше хоккей в задънената улица заедно с другите момчета. Тогава изражението му издаваше, че е решил да спечели на всяка цена.

Излязохме навън. Пийт ме притисна до себе си и помахна на мама. Радвах се, че ще отидем заедно с королата.

— Я, кое време е станало — отбелязах аз, когато видях часа на таблото. — Ще успеем ли да стигнем навреме на танците след вечеря? — Беше почти седем, а момчетата бяха избрали ресторант в търговската част на града. Компанията щеше да се е нахранила, когато пристигнем. Закъснението ме накара да се почувствам още по-гузна, задето нямаше да спазя обещанието си.

— Да — подкрепи ме Ейприл. — Вие, момчета, винаги закъснявате.

— Умирам от глад — оплаках се аз, за да прикрия истинската причина за тревогата си.

— Не съм виновен аз — оправда се Пийт. — Джуд изведнъж забрави пътя от цветарския магазин. Да не говорим, че му трябваша три часа, докато вземе букета.

Ейприл зяпна Джуд. Той дори не се опита да се защити. Повече не посмях да се оплаквам. Надявах се да не остане затворен в черупката си през цялата вечер.

Пийт ме прегърна.

Потръпнах, въпреки че вечерта беше учудващо топла. Въздухът не трепваше, дори не беше като за палто — в прогнозата за времето казаха, че това било „затишие пред буря“ и аз знаех, че обичайната коледна виелица предстои. Въпреки нетипичната за сезона топлина Джуд беше пуснал парното на максимум, а аз се бях загърнала с наметката и я притисках отпред.

Може би защото Джуд беше намръщен, или защото Ейприл неочаквано млъкна, или заради непрекъснатите погледи, които ми хвърляше Пийт, или пък заради светлината от кръглата луна, в колата ми се стори потискащо и задушно. Ръцете ми потръпваха нервно, сърцето ми беше прекалено бързо, сякаш няхах търпение нещо да се случи.

Зарадвах се на хладния въздух, когато слязохме. Искаше ми се да се позабавим още малко, но другите забързаха при компанията. Вдъхнах вечерния въздух и го оставих да ме погали, но забелязах как

нещо се раздвижи в сенките зад тентата на ресторанта. Не изчаках да видя какво е и ускорих крачка.

Безпокойството ми се засили, докато вечеряхме. Преди да се присъединя към компанията, Пийт ми беше поръчал пържола, средно изпечена, макар Джуд да го беше предупредил, че я предпочитам добре опечена, дори препечена.

— Тази вечер е много подходяща за кърваво месце — намигна Пийт и ми отправи прословутата си усмивка. Обърна се и се усмихна на сервитьорката и се опита да я убеди да му донесе чаша вино.

Тя му отправи усмивка, която казваше „Добър опит, малкия“, и попита дали да му донесе още една кола, а той я нарече с доста обидна дума.

Примигнах недоумяващо, сякаш не бях чула добре.

— Не се притеснявай, мой човек — обади се Брет Джонсън. Беше седнал до Лин Бишоп. — Аз съм се погрижил. — Брет подаде платнената си салфетка на Пийт.

Той се усмихна одобрително и извади златна бутилчица.

Наля половината от съдържанието ѝ в колата си. В този момент се запитах колко добре го познавам. Той ми беше партньор в лабораторията и двамата учехме заедно още от август, а с Джуд се сприятелиха преди две години, затова го бях приела без резерви.

Само че Даниъл неведнъж се беше опитал да ме предупреди, че Пийт съвсем не е толкова приятен, колкото изглежда, а Дон не искаше той да ме изпраца. Беше го нарекъл „другия“. Не бях ли споменала името му, преди Дон да предложи да ме изпрати?

Пийт ми предложи бутилчицата, от която се носеше остра миризма. Поклатих глава. Той само сви рамене. Затова пък Лин Бишоп изсумтя презрително.

— Всичко се връзва — отбеляза тя.

Тъкмо се канех да я попитам какъв ѝ е проблемът, когато Пийт подаде бутилката на Джуд и вместо да откаже, брат ми преля малко в спайта си. Едва се въздържах да не се разкрещя пред приятелите му. Само че не исках да проваля вечерта на Ейприл. Добре че тя отиде в тоалетната и не видя какво прави Джуд.

Когато ни поднесоха ордъворите, останалите приключваха с десерта — освен Брет и Лин, които също бяха закъснели. Онези, които се бяха нахранили, станаха и обещаха да ни изчакат, преди да започнат

груповите снимки. Пийт говореше все по-високо. Размахваше ръце, първаше ме по рамото, докато разказваше за снощния мач, без да пропусне противните подробности. Макар Джуд да си беше налял същия алкохолен еликсир, той не се беше отпуснал като Пийт. Стори ми се още по-напрегнат и с всяка глътка все повече заприличваше на статуя.

След като плати сметката, брат ми стана и се отправи към задната част на ресторанта. Тръгнах след него. Пийт ме стисна за ръката и пръстите му се плъзнаха над лакътя ми.

— Не закъснявай, ангелче.

След тези думи оголи зъби в широка усмивка.

„Понякога ми се струва, че той е чудовището“ — чух думите на Дон. Пропъдих тази мисъл. Това бе пълна лудост. Пийт доказва, че е кретен, но в никакъв случай не беше чудовище. Даниъл обаче се страхуваше, че нещо може да се случи тази вечер, по време на пълнолунието, затова не искаше да излизам с Пийт...

Едва се сдържах да не се изсмея, макар да бях нервна. Каква бе вероятността два върколака да си падат по мен? Да не би да се бях превърнала в магнит за чудовища? Да не би на гърба ми да имаше знак, който да зовеше „УХАПИ МЕ, НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ СЪМ“. Тръснах глава и казах на Пийт, че след малко ще се върна.

Очите му не заблестяха, докато ме наблюдаваше. Не забелязах да е обладан от вълк. Просто беше под влиянието на тестостерона.

Коридорът към тоалетните беше слабо осветен и откъм края се понесоха гневни гласове. Единият, изглежда, беше на брат ми, ми се стори раздражен, докато другият беше по-неуверен, със сигурност женски. Забързах, за да разбера какво става между Джуд и Лин Бишоп. Той й крещеше и размахваше пръст пред лицето й.

— Ако имаш проблем с Грейс — съскаше той, — първо поговори с мен, преди да започнеш да разпространяваш отрова из училище.

Тя кимна, за пръв път останала без думи. Свих ръце в юмруци.

— Ако има проблем с мен, да се обърне първо към мен.

Джуд се обърна. Лицето му се отпусна.

— Всичко е наред, Грейс. Аз ще се погрижа за тази работа. Върни се при момчето си.

Сложих ръце на кръста.

— На теб какво ти дава право да се „грижиш за тази или онази работа“? Аз и сама мога да се погрижа.

— Да, но май не успяваш.

— Това пък какво трябва да означава? — попитах. Лин тръгна нанякъде, със сигурност да напише есемес за случката и да го пусне на всичките си познати. — Виж какво. Просто няма значение. — Сложих чантата си на рамо и му обърнах гръб.

— Не искаш ли да разбереш какво каза за теб? — провикна се Джуд. — Не искаш ли да разбереш защо цялото училище приказва зад гърба ти?

Обърнах се.

— Не, не искам. Не и от теб, не точно сега, защото съм сигурна, че има нещо общо с Даниъл. Каквото и да кажа, ти няма да ми повярваш, защото вече си имаш мнение за него и това мнение е от много отдавна. — Стиснах устни. — Преструваш се, че всичко е наред, когато съм далече от него, но нищо няма да е наред, докато ти не се пребориш с омразата си.

— На негова страна ли заставаш? Май слуховете ще се окажат верни.

— И какво от това? Обичам Даниъл. Опитах се да се отдръпна единствено заради теб. Само че не мога да престана да обичам даден човек единствено защото ти не си в състояние да му простиш. — Понижих глас. Устните ми трепереха. — Мислиш си, че ти си добрият, но татко твърди, че добрият *син* е онзи, който е в по-голяма опасност.

Джуд се олюля, сякаш го бях ударила в корема. Не успях да се овладея и се втурнах в дамската тоалетна, за да не му дам възможност да отговори.

В колата

Останах в тоалетната, докато Ейприл не дойде да ме повика. Стори ми се по-скоро притеснена, отколкото ядосана, и аз останах доволна, че не натякна, че съм ѝ провалила вечерта — и без това се чувствах гузна. Качихме се в королата. Настоях да шофирам и Джуд се съгласи. Подкарах към Роуз Крест и бала, макар там да бе последното място, на което имах желание да ходя. В момента исках единствено да

се свия в леглото и да изчакам денят да погълне кръглата луна, за да бъда отново с Даниъл.

Никой не продумваше, освен Пийт, който не спираше да мърмори, че са му взели повече пари, отколкото бил изпил, което съвсем не бяха проблемите на един демон. Опитах се да пропъдя мислите за чудовища и вълци и да се стегна, за да издържа мъчителната вечер, която ме очакваше. Добре поне, че щяхме да хванем края на бала, след което щяхме да се приберем.

Само че когато завих по главната улица на път към училище, забелязах полицейски автомобили пред „Дейс Маркет“ — сините и червените сигнални светлини хвърляха зловещи отблясъци по зелената тента на магазина.

— Тези ченгета са от града — отбеляза Ейприл. Подаде глава през прозореца като любопитно кученце. — Интересно, какво ли става?

Спряхме пред „Брайтън“, от другата страна на улицата срещу „Дейс Маркет“. По-близо нямаше как да паркирам. Униформен полицай прокарваше ограждение пред входа, около паркинга, а неколцина минувачи се бяха спрели. Очевидно клюката не беше плъзнала, иначе целият град щеше да се е събрал.

— Ето го Дон — посочих аз.

Той мачкаше работната престилка в ръце, докато разговаряше с тъмнокос мъж в костюм. Мъжът тупна Дон по рамото и влезе в магазина.

— Къде е господин Дей? — попита Ейприл.

Къде е Даниъл? Каза ми, че щял да вземе вечерната смяна, защото господин Дей му обещал надница и половина, ако не напусне преди Коледа. Но той ми каза, че щял да приключи привечер. Изглежда си беше тръгнал, но къде ли беше отишъл? Нямах никаква представа.

За това ли се притесняваше? Това ли е искал да предотврати? Да не би излизането ми тази вечер да бе причината за случилото се.

Извадих ключовете от стартера.

Пийт стисна ръката ми.

— Дай да ходим да танцуваме. Ще пропуснем всичко, ако виснем тук.

— Да — подкрепи го Ейприл. — Май да тръгваме, а? — Гласът й прозвуча остър, като кучешко скимтене. — Казах на мама, че няма да

спираме никъде.

Отворих вратата и слязох.

— Дон!

Той вдигна поглед. Лицето му беше скрито в сенките. Пресече улицата и се приближи. Видях, че очите му са подпухнали и зачервени.

— Госпожице Грейс? — приближи до колата. — Нямах работа тук. Не е безопасно.

— Какво става? — заговорих тихо с надеждата останалите да не чуят.

Той погледна към магазина.

— То беше тук.

— Кой е бил тук? — попита Джуд, появил се неочаквано до мен.

Ейприл също слезе и застана до него.

— Чудовището — изпъшка Дон. — Чудовището от Маркъм Стрийт. То... то... — Дон отново започна да мачка престилката.

— Какво има, Дон? — Стиснах ръката му. — Можеш да ми кажеш. Всичко ще бъде наред.

— То я е убило.

— Кого? — попита Джуд.

— Джесика — изхлипа той. — Тъкмо изхвърлях боклука... открих тялото. Беше зад контейнера.

Едва се сдържах да не ахна. *Къде беше Даниъл?* Знаеше ли, че тялото е било открито точно до мястото, на което се целувахме преди няколко часа?

— Сигурен ли си, че е Джесика? — попита брат ми.

Дон кимна.

— Лицето ѝ беше така издрано, че нямаше да я позная, ако не беше косата. Когато ченгетата дойдоха, за да съобщят на господин Дей, че е изчезнала... те му казаха, че била със зелена коса.

— Зелена коса ли? — Онова момиче! Момичето, което ме блъсна на партито. Лицето ѝ беше покрито с пиърсинг, имаше големи очи и зелена коса. Нищо чудно, че ми се стори, че я познавам отнякъде. — О, боже... Видях я... Видях я вечерта, когато изчезна.

— Къде?

— У Да... — млъкнах, когато забелязах погледа на Джуд. — Беше в града.

— У Даниъл, нали? — Джуд ме стисна за ръката. — Била е в апартамента на Даниъл на Маркъм Стрийт. Ходила е на онова гнусно парти.

— Какво? Ти откъде...

— Значи е истина? — Джуд изви китката ми. — Била е там, нали?

— Да — отвърнах аз. — Само че Даниъл няма нищо общо. Той ми каза...

— Той ти бил казал и ти вярваш. — Брат ми впи пръсти в ръката ми, сякаш бяха зъби. — Естествено. Вярваш на всичко, което той каже.

— Престани веднага — опитах се да кажа със същия властен глас като на татко, но пръстите му се стегнаха още повече.

— Не разбирам — обади се Пийт от колата. — Да не би да мислиш, че Калби е направил тази гадост?

— Не е бил Даниъл — отвърна Дон. Сними глас, сякаш искаше само аз да го чуя, но думите му прогърмяха: — Беше чудовището, госпожице Грейс. — Погледна над главата ми към Пийт. — Същото чудовище е отвлякло и Джеймс. Днес с баща ти спряхме в полицейското управление в града. Татко ти попита за резултатите от кръвта, но не можах да кажат нищо ясно. Казаха, че дори не успели да определят дали кръвта е от човек или от животно. Трябва да е било чудовището.

— Виж. — Пръстите на Джуд трепереха. Той пусна ръката ми. — Слушай, той трябва да е.

— Не — отвърнах аз. — Не е възможно. Друг е.

Брат ми ме стисна за раменете.

— Къде е?

— Престани, Джуд — настоях тихо аз и се обърнах към ченгетата от другата страна на улицата.

— Спокойно. — Ейприл дръпна Джуд за ръката, но той не помръдна.

— Къде е Даниъл? — Той стисна раменете ми и ме разтърси.

— Не знам — отвърнах. — Наистина не знам.

Брат ми ме пусна. Отиде при колата.

Как успя да вземе ключовете?

— Джуд, недей! Това е лудост. Пил си. Погледнах Дон за помощ, но той се дръпна уплашено настрана.

— Моля те! — извика Ейприл.

— Я кажи — Пийт застана пред Джуд, — сериозно ли мислиш, че е Калби? Да кажем на ченгетата.

— Не — отвърна Джуд. — Те не могат да го спрат.

— А ти какво ще правиш?

— Ще го намеря.

— Идвам с теб. — Пийт отвори едната задна врата.

— Не! — опитах се да дръпна ключовете, но брат ми ме блъсна настрани.

— Ей — провикна се един полицай. — Какво става там?

Джуд се настани зад волана, форсира колата и аз се тръснах на задната седалка до Пийт.

— Спрете! — изкрещя някой.

Джуд обаче включи на скорост и се понесохме по главната улица, като оставихме Ейприл и Дон сами.

Не стигнахме далече. Джуд измина още няколко пресечки и на Кресънт Стрийт зави. Намали пред гимназията и тъкмо когато мислех, че ще я подмине, той отби към препълнения паркинг. Обикаляхме и оглеждахме между автомобилите.

— Обърни колата, Джуд — рекох тихо аз. — Да се приберем и да кажем на татко. Той ще ни помогне.

Джуд спря в алеята между енорията и училището. Отвори вратата и слезе.

— Какво правиш? — попита Пийт.

— Тук е — изсъска Джуд. — Знам, че е тук. — За момент остана неподвижен, сякаш се заслушваше. Чувах единствено тътена на музиката в салона.

— Джуд, моля те, помисли разумно. — Понечих да слеза от колата.

— Спри я! — нареди Джуд.

Пийт стисна ръката ми.

— Задръж я вътре. Направи каквото е необходимо. — Брат ми направи няколко крачки по алеята.

Патрулка с включена сирена мина покрай училището и продължи по „Кресънт“.

— Какво ще правиш? — попитах го аз.

— Ще приключа с тази работа — обърна се той към мен. И тогава видях очите му, едно време съвсем същите като моите, сега се бяха променили. В тях имаше черно, сребристо, погледът му беше остър, пронизващ и отразяваше светлината на кръглата луна.

Човешките очи не светят в мрака. Единствено очите на животните.

— Не! — ахнах аз. Опитах се да се изтръгна от болезнената хватка на Пийт.

— Отивам да намеря Даниъл и да приключа с тази работа — заяви Джуд.

След тези думи изчезна в мрака.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ГЕРОЙ

В уличката

— Пусни ме! — заблъсках аз Пийт. Трябваше да открия Даниъл преди Джуд.

Значи от това се беше страхувал!

— Моля те, Пийт. Трябва да ме пуснеш.

— За да предупредиш Калби ли? — Той не смееше да ме погледне в очите. — Не можеш ли да го оставиш на мира?

— Трябва да спра Джуд. Трябва да предотвратя онова, което ще се случи. Щях да направя същото, ако беше погнал теб.

Пийт ме погледна, но не ме пусна.

— Спокойно, Грейс. Говорим за Джуд. Той просто иска да разбере какво става.

— Това вече не е Джуд — отвърнах аз. — Не разбираш ли?

Той поклати объркано глава.

— Ти май нямаш никаква представа какво става, а? — попитах аз. — В опасност си. Всички сме в опасност. Трябва да ме пуснеш.

Пийт поотпусна пръсти. Отдръпнах се от него и стиснах вратата. Той посегна към мен, но успя да хване единствено сатенения шал. Той се развя след мен като червено знаме, докато изскачах от колата, за да хукна по алеята. Пийт се стрелна след мен.

Бях нестабилна на високите токчета и едва не паднах в една дупка. Пийт ме стисна за рамото и ме завъртя към себе си.

— Опитвам се да те спася! — Той ме блъсна в стената на енорията. — Джуд ми каза да те пазя от Калби. Само че ти ми пречиш. Стой настрани от него.

— Престани, моля те. — Опитах се да го отблъсна, но той беше тежък и не помръдна.

— Би трябвало аз да съм твоят герой — продължи. — Аз трябваше да те спася на Маркъм Стрийт.

— Какво? — Едва тогава се сетих. — Ти си бил до колата. — Затова значи настоя да остана. — Опита се да ме уплашиш, за да си поиграеш на герой.

— Джуд каза, че трябва да те държим далече от Даниъл. Каза, че било достатъчно да те уплашим. Колата се повреди и аз се възползвах от възможността. — Стисна рамото ми. — Щях да бъда твой герой, ако...

Шум. Не, беше вой. Бил е Даниъл.

— Ако нещо не те беше уплашило и ти не побягна.

— Тичах с всички сили — отвърна Пийт. — А Калби се е появил, преди да се върна. — Впи пръсти в рамото ми. — Трябваше да искаш мен, не него! — Притисна тялото си в моето и голият ми гръб се ожули в тухлената стена. Горещият му дъх беше гадна смес от ментови бонбони и алкохол.

— Пиян си, Пийт. Не искаш да го направиш.

— Дължиш ми го — отвърна той. — Искам го толкова отдавна. Само че ти ми каза да проявя търпение, затова и чаках. След това хукна след него и го направи с него.

— Какво...

— Не отричай. Всички знаят. Лин те е видяла, когато си излизала от тях. Той те е последвал полугол. — Пийт стисна зъби. — След като си била навита на онзи боклук, защо да не го направиш и с мен? Може би не съм достатъчно съмнителен, а? Или не съм достатъчно лош за теб? — Притисна ме към стената. — Веднага ще стана, щом това искаш.

Пийт смаза устните ми със своите. Презрамката на роклята ми се скъса. Забих юмрук в гърба му. Той сграбчи ръцете ми и ги притисна към стената. Издрах крака му с токчето. Той вдигна глава.

— Знаех, че си падаш по грубия секс.

Поех си дълбоко въздух и извиках за помощ. Пийт се изсмя и отново притисна устата ми със своята. Бях смазана от тежестта му.

Неочаквано тялото на Пийт се отдели от мен и той ме пусна. Изохка и притисна ръка отстрани. Ахна, когато забеляза, че пръстите му са изцапани с кръв. Отстъпи назад.

— Чудовище... — изхлипа той и падна на земята.

— Господи... — вгледах се в мрака и го видях — огромен притаил се звяр, нещо като мечка — приклепнал в сенките край задния

вход на училището. Лунната светлина се отразяваше в кървавия нож в огромната ръка.

Изпищях. Нямах представа, че писъкът излиза от моето гърло. Не можех да спра.

Огромната сянка ми се нахвърли. Понечих да избягам, но се спънах в нещо на улицата.

Човекът мечка ме прихвана през кръста и ме вдигна от тялото на поваления Пийт. Звярът ме притискаше към гърдите си, чувах накъсаното му дишане. Започнах да ритам дебелиите като дънери на дърво крака. Изпищях още по-силно, макар да знаех, че никой в училището няма да ме чуе заради музиката. Огромна ръка покри устата и носа ми и аз млъкнах.

— Не пици. — Гласът трепереше, сякаш щеше да заплаче. Той се страхуваше. — Моля те, госпожице Грейси, не пици. — Това не беше никакво чудовище.

— Дон? — опитах се да изрека аз, но ръката му ми пречеше да проговоря.

— Не исках да ти сторя нищо. Той обаче те нараняваше. Реших, че той е чудовището. Трябваше да го спра. Трябва да се проявявам като герой, както ме научи дядо. — Ножът му ме одраска. Беше лепкав от кръвта на Пийт. — Само че той не е чудовище, нали? — Гласът му стана по-остър. — Той е... просто момче.

— Ръката му продължаваше да притиска лицето ми. — Не исках. Не можех да дишам. Опитах се да му кажа да ме пусне, но нямах глас. Издрасках ръката му.

— Не можеш да изпищиш, госпожице Грейс. Не можеш да кажеш на никого. Пасторът ще побеснее. Ще ме отпрати както искаше след пожара. Не исках.

Опитвах се да помогна.

От ножа капеше кръв и се стичаше по ръката ми.

— Не можеш да кажеш на никого! — изрева Дон. Гореща сълза капна на рамото ми.

Престани! Нараняваш ме! Не мога да дишам!

— Не исках. Честно, не исках — повтаряше непрекъснато той. Ръката му ме притискаше все по-силно, докато хлипаше, сякаш бе забравил, че съм там.

Примигнах и се опитах да отблъсна мрака, който заплашваше да ме погълне. Тялото ми се отпусна и аз усетих, че повече не мога да се съпротивлявам на мрака.

Три години по-рано

Взирах се в мрака от прозореца на хола. Наблюдавах. Чаках.
Мама крачеше зад мен.

— Нямам представа къде се е дянал — рече тя. — Семейство Нагамацу казаха, че е тръгнал от скаутите преди два часа.

Татко се сбогува с човека, с когото разговаряше, и излезе от кабинета.

— Кой беше? — Скочи към него мама. — Какво казаха?

— Дон — отвърна татко. — Има проблем в енорията.

Мама си пое въздух.

— Джуд ли?

— Не. Нещо във връзка с ремонта.

— По това време?

Ключовете издрънчаха, когато татко ги свали от кукичката.

— Ще се върна след малко.

— Ами Джуд?

Баща ми въздъхна.

— Той е добро дете. Ако го няма, когато се върна, тогава вече ще започна да се притеснявам.

Мама изсумтя, за да покаже, че не одобрява плана.

Аз не откъсвах поглед от нощната тъма. Буреносните облаци се разтвориха и ми се стори, че виждам нещо да се движи близо до ореха. Наведох се напред.

— Джуд — възкликнах. — Виждам го.

— Слава богу — отвърна мама, но гласът ѝ прозвуча така, сякаш се канеше да изнася лекция.

— Можете да му купите мобилен... — започнах любимата си тема, след това забелязах, че Джуд не върви към къщата, ами се клатушка.

Защо ли лицето му беше изцапано с шоколадов сироп?

Той стисна парапета на верандата. Краката му се подгъваха и се срина на стълбите.

— Джуд! — Хукнах към верандата, но татко ме изпревари.

— Недей, Грейс — извика след мен мама.

Не виждах нищо над телата, които закриваха вратата.

— Какво се е случило? — Опитах се да се промъкна между тях.

— Та... — чух как заекна Джуд. Закашля се, сякаш се задушаваше. — Дан...

Татко ме блъсна назад.

— Дръпни се, Грейси.

— Но...

— Качи се в стаята си!

Неочаквано някой ме изтласка нагоре. Виждах единствено мама и ръцете ѝ.

— В стаята, веднага. Остани горе.

Затичах в стаята и вдигнах щорите. Не виждах нито верандата, нито какво става с Джуд. Нещо друго обаче привлече погледа ми. Беше белезникава сянка на лунната светлина, приклепнала под ореха, която наблюдаваше онова, което ставаше на верандата, скритото от погледа ми. Присвих очи, за да разбере кой е, но сянката се отдръпна и изчезна.

— Извинявай — прошепна сянката и прекъсна спомена. Беше глас фантом от много отдавна. Идваше отдалече и аз се опитах да се пресегна към него, но нещо ме държеше и не успях да си спомня какво.

— Съжалявам, Дон — рече фантомът.

Гласът беше последван от удар, от метално издрънчаване и ахване. Въжетата, които ме държаха, паднаха и аз усетих полъх на вятъра, след това нещо твърдо ме прихвана и по устните ми се разля топлина.

Сладък въздух изпълни дробовете ми. Тъмнината започна да се отдръпва. Клепачите ми тежаха, но аз се насилих да ги отворя.

Даниъл ме наблюдаваше, очите му бяха потъмнели от гняв.

— Не си останала у вас — изръмжа той.

Закашлях се и се опитах да стана от нещото, което ми приличаше на маса. Само че главата ми тежеше, затова се обърнах на една страна,

вместо да го погледна. Той ми се стори по-скоро уплашен, отколкото гневен.

— Не си ми казал, че си ухапал брат ми — отвърнах аз.

Няколко минути по-късно

— Добре ли е? — потрих натъртената си челюст, докато лежах на масата в кабинета по изкуство. Пулсиращата музика от спортния салон се смеси с тътена в главата ми.

Даниъл крачеше зад бюрото на Барлоу. Не ме погледна, докато не попитах за брат си.

— Просто го ударих. Скоро ще се оправи.

— Само го бил ударил — отвърнах аз. — Ами Пийт? Той мъртъв ли беше?

— Пийт ли? — Даниъл ме погледна. — Пийт не беше там.

— А, добре. — Изглежда, Пийт беше избягал и ме беше оставил да се оправям, но въпреки това бях доволна, че не е мъртъв. Опипах рамото си. По кожата ми избиваха синини. — Пийт ме нападна... Той ги остави.

Даниъл сви юмруци.

— Стори ми се, че усещам миризмата му по теб. — Очите му станаха още по-тъмни. — Добре че го нямаше, защото...

— Дон те изпревари. Намушка го със сребърния си нож. Решил, че Пийт е чудовището, и превъртя, когато разбра какво е сторил.

Даниъл кимна, сякаш най-сетне му се изясняваше какво е станало.

— Усетих у него повече мъка, отколкото злоба.

Изправих се. Пред очите ми изскочиха светлинки.

— Защо не ми каза, че си превърнал брат ми в чудовище?

Даниъл се обърна към прозореца.

— Защото и аз не бях сигурен. Не помня да съм го хапал. Отказвах да повярвам, че съм сторил подобно нещо до деня, в който Джеймс изчезна. На верандата беше покапала кръвта на Джуд, но не миришеше както трябва, имаше нещо сбъркано.

— Защото е върколак ли?

Даниъл погледна през прозореца към кръглата луна над съседната енория. Докосна лунния камък.

— Той не е върколак. Все още не се е превърнал във върколак.

— Да, но е наранил тези хора. Той е бил, нали? Това няма ли да го превърне в истински върколак — деянието, типично за хищен звяр.

— Не и ако са били мъртви, когато ги е открил. Мериан е умряла от измръзване. Джесика е умряла от нещо друго — най-вероятно от свръхдоза. Той е обезобразил телата им, сякаш са били нападнати от вълк. Нападенията срещу животни не се броят. Мъртвата котка е била просто показно представление. А той не е имал никакво намерение да убива Джеймс. Просто е искал да уплаши хората.

— Как е възможно да извърши всичко това? Как е отвлякъл бебето? Не е ли предположил, че Джеймс ще се нарани, че може да му се случи нещо по-лошо? Джеймс можеше да умре, ако не беше ти.

— Бил е вълкът, Грейс. Вълкът все още не го е обладал напълно, но влиянието му е достатъчно, за да насочи действията му. Той се храни с чувствата му. Колкото са по-силни, толкова по-здрав е захватът на вълка. Всеки път, когато правеше нещо, беше, след като двамата с теб се срещаме.

— Той знае, че ти оправи колата ми на Маркъм Стрийт — обясних аз. — Незнайно как е разбрал, че съм била на партито у вас. Знае, че и Джес е била там. Мислиш ли, че ме е проследил, че е вървял по миризмата? — Потрих очи, защото все още не виждах ясно. — Джес беше яко надрусана — продължих аз. — Може да е попаднал на нея. Може вълкът да го е накарал да направи нещо с тялото ѝ, а след това го е оставил някъде, но никой не е успял да го открие. — Стомахът ми се разбунтува, когато си представих брат си над обезобразения труп. — Днес е бил в магазина. Сигурно ни е видял заедно, а и покрай слуховете, които Лин разпространява... Пийт каза, че на Джуд му трябвали три часа, за да вземе букета. — Догади ми се. — Мислиш ли, че е ходил до града, за да вземе тялото и да го остави там, където работиш?

Даниъл кимна.

— Има нещо много шантаво, Грейс. Той сигурно не помни какво е извършил. Сигурно му се струва, че му се губят минути, дори часове от живота. Само че не знае какво е направил. Той е убеден, че аз съм чудовището.

— И мисли, че трябва да те спре.

Даниъл се напрегна. Погледна през прозореца. След малко и той чу полицейските сирени, които приближаваха училището.

— Джуд иска да те убие — предупредих аз.

Даниъл се отдръпна от прозореца.

— В такъв случай полицията е последната ни грижа.

— Трябва да намерим Джуд. — Спуснах крака от масата. — Той е наоколо, търси те. Трябва да го открием първи. — Почувствах се по-силна и бях сигурна, че ще мога да се изправя.

Той ме бутна да легна.

— *Ние* няма да ходим никъде. Ти оставаш тук, докато аз търся Джуд.

— Как ли пък не. — Изправих се отново. — Престани да ми нареждаш какво да правя.

— Грейс, това не е игра. Остани тук.

— Ами ако той ме открие пръв? — опитах аз нова тактика. — Ами ако се прибере вкъщи? Чарити гледа Джеймс. Те нямат никаква представа какво се случва с Джуд. Ами ако той се опита да ги нарани?

Даниъл прокара ръка по лицето си.

— И какво предлагаш да правим?

— Вземи ме с теб. Трябва да открием Джуд. Трябва да го отдалечим от всички тези хора. Ако ни види заедно, ще го отдалечим. — За съжаление няха никаква представа какво щеше да стане след това. — Може да успее да го успокоя. Де да имахме още един лунен камък. — Погледнах висулката. Може ли...

— Не, Грейс. Не и тази вечер. Не и по време на пълнолуние. Не знам дали ще успее да се овладее, след като ти си близо до мен. — Той стисна медальона. — В състояние съм да унищожа всички.

— Значи трябва да има някакъв друг начин.

Патрулките с пуснати сирени влязоха на паркинга. Не бяха само шерифът и заместникът му. От градската полиция изглежда също идваха.

— Трябва ни план — рече Даниъл.

Под прозорците се хлопнаха вратите на автомобили.

— Нямаме време. — Стиснах ръката му и двамата излязохме тичешком от стаята.

Ехото от стъпките ни бе заглушено от музиката, когато приближихме салона. Балът бе най-логичното място, на което да потърсим Джуд. Нямах представа кой бе повикал полицията — Пийт? Дон? — или кого точно търсеха. Знаех само, че ако влязат в залата, няма да можем да изведем Джуд далече оттук.

Даниъл отвори вратата на салона. Червени и зелени ленти се спускаха спираловидно от тавана. Подскачаха балони. Диско топка хвърляше цветни отблясъци по танцуващите, които нямаха никаква представа какво се случва. Стори ми се невъзможно да открием един човек сред този хаос.

Влязохме, аз прегърнах Даниъл през врата, все едно че танцуваме.

Той ме погледна и изви вежда.

— Дрехите ми са в ужасен вид.

С дънките и бялата риза Даниъл изпъкваше сред облечените в костюми и със сигурност нямаше да успеем да открием брат ми незабелязани, ако някой мернеше синините ми или кръвта на Пийт по бялата ми рокля.

Даниъл ме прегърна през кръста. За миг се почувствах на сигурно място в силната му прегръдка и ме обзе чувството, че всичко ще се оправи.

Той отпусна брадичка на рамото ми. Чух го как пое дълбоко въздух и го задържа. Тук ухаеше на парфюм. Носеше се мирис на пот и аз се усъмних, че ще успее да различи миризмата на отделен човек. Вдигна ме от пода и ме завъртя. Движеше се леко и грациозно сред другите, без да ги притеснява. За секунда забравих да дишам — забравих защо сме тук.

— Там — прошепна.

Проследих погледа му. Видях рошава глава зад стената от танцуващи, която ни последва с Даниъл към вратата за шкафчетата.

— Да го оставим да ни следва — предложи Даниъл. — Нека го изведем, преди...

Музиката спря и светлините блеснаха. Всички застинаха по местата си.

— Моля за вашето внимание — заговори директор Конуей по микрофона на диджея. — Останете по местата си. Запазете спокойствие. Близо до училището е извършено престъпление.

Полицайте ще ни заключат, докато овладеят положението. Никой да не напуска...

Уплашени викове прозвучаха, когато униформени полицаи застанаха на вратите. Някакво момиче извика, препъна се, сякаш го бяха блъснали. Писькът му беше последван от щракването на една от металните врати, която се отвори и затвори. Трима полицаи затичаха натам с викове. Тъмната глава, която ни следваше одеде, вече не се виждаше сред тълпата.

Даниъл изруга.

— Това беше изход.

Погледна към вратата за мъжката съблекалня. Пазачът се беше разсеял от настъпилия смут. Даниъл ме прихвана в силните си ръце. Озова се пред вратата и повали човека, преди той да усети, че до него има някого. Отвори вратата и се хвърли в съблекалнята.

— Спри! — изрева някой зад нас. — Стой на място!

Даниъл скочи на една от пейките. Стисна една от отворените врати на шкафчетата и я използва за опора, за да се метнем върху редицата шкафчета, плъзна се напред и се озовахме на пейка от другата страна. Прескочи друга пейка и се втурна по дългия коридор. Тичаше притиснал ме до гърдите си. Коридорът зад нас се изпълни с викове, след това се разнесоха и пред нас. Чух пропукването на полицейска радиостанция. Даниъл се плъзна към стълбите. Качвахме се нагоре, към покрива. Той ритна вратата, ключалката се разкриви и се озовахме на въздух.

Даниъл си пое дълбоко дъх. Беше станало студено. Облаци скриваха луната. Щеше да има буря.

Надолу по стълбите отекнаха гласове. Даниъл ме пое на ръце.

— Какво ще правим?

— Дръж се! — Притисна ме до себе си и затича към ръба на покрива с всички сили. Преди да успея да извикам, той скочи от ръба над алеята, където Дон наръга Пийт, и тупна върху покрива на енорията. Притисна ме до себе си, докато се търкаляхме по наклонения покрив. Скочи на крака и ме изправи, след това приклепна до камбанарията.

Понечих да кажа нещо. Даниъл вдигна ръка. Зачака, слушваше се.

— Мислят, че сме поели в обратната посока — прошепна.

— Ти чуваш ли ги?

Той ме погледна възмутено. Заслуша се отново.

— Изпуснали са и Джуд. Някой го е забелязал да тича към „Дейс Маркет“. Изпращат патрулка в същата посока.

— Да не би да се е отправил към къщи? — Сърцето ми биеше толкова силно, че се страхувах да не се пръсне. — Трябва ни телефон. Трябва да им позвъня. Татко успя да успокои Джуд преди... може би... Дори не знам дали татко се е прибрал. Цял ден не съм го виждала.

— Не е къщи. — Даниъл се сниши и ме привлече към себе си. Секунда по-късно един полицаи мина по алеята под нас. — Сигурно е над Уайоминг — прошепна.

Зяпнах Даниъл.

— Баща ти е в самолет. — Изправи се, когато полицаят се скри от погледа му. — Беше права. Трябва ни още един лунен камък. Баща ти се опитва да намери.

— Откъде?

— От Гейбриъл. Пасторът се опита да се свърже с него след Деня на благодарността, но в колонията не обичат натрапници от външния свят. Там няма нито мобилни телефони, нито обикновени.

— Звучи ми познато — измърморих.

— Баща ти написа няколко писма, но отговор така и не дойде. Когато научи какви са резултатите от изследването на кръвта, се качи на първия полет.

— Значи татко знае за Джуд? — Защо не ми е казал? Защо не е казал на Джуд?

— Искаше да изчака, докато намерим втори лунен камък. Мислеше, че ако Джуд разбере какво се случва, ще се преобрази по-бързо. Пасторът дойде при мен малко преди края на смяната ми в магазина. Помоли ме да следя какво става, докато го няма. — Даниъл наведе глава. — Допуснахме огромна грешка. Трябваше аз да замина.

Стиснах ръката му. Мястото му беше точно тук.

— Джуд може да си е тръгнал към къщи. Чарити и Джеймс са в беда, а след като татко го няма, просто не знам...

— Можем да изтичаме.

— Не. Ако греша, ще го отведем право при тях.

— Отпуснах примирено рамене. — Не знам какво да правя. Не знам накъде да поема.

— Миризмата му се усеща. Много е объркан, повече от преди. Не мога да определя къде точно се намира. Не знам дали е наблизо, или е тръгнал нанякъде. — Той стисна ръката ми. — В канцеларията на баща ти има телефон. Да звъннем на Чарити. Кажй й да отиде у съседите. Можем да позвъним и на летището. Ще оставим съобщение за баща ти и ще му го предадат веднага щом кацне.

Облаците се поразсеяха и луната блесна над нас. Даниъл огледа драскотините по кокалчетата ми. Цялата бях издраскана от падането. Очите му заблестяха, докато целуваше изранените ми ръце.

Потръпна, отдръпна се и се облегна на камбанарията. Притисна лунния камък към врата си.

— Дай ми минутка — помоли тихо той и затвори лъскавите си очи. — Всичко ще бъде наред.

— Само така си мислиш — изръмжа глас зад мен.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ПОГУБЕНА ДУША

Няколко секунди по-късно

— Знаех, че сте тук. — Джуд се олюля на стръмния покрив. Тръгна напред, сякаш вървеше по греда, и скъси разстоянието помежду ни. — Не знам откъде разбрах, важното е, че разбрах. — Очите му ми се сториха черни, но блестяха на лунната светлина. — Случайно място, на което да приключим тази работа, нали? Все едно господ ме доведе тук.

— Не господ ще е довел — отвърна Даниъл. — Замисли се, Джуд. Помисли какъв е вкусът ти, какви миризми долавяш. Помисли какво се гърчи в теб.

Брат ми се изсмя.

— Господ ме доведе тук. — Той извади нещо, което досега криеше зад гърба си. Беше ножът на Дон, изцапан с кръв. — Лежеше на алеята и ме чакаше. — Обърна го в ръката си и видя как луната блести по острието. — Знаеш ли от какво е изработен? От сребро. Само то може да те убие.

— Джуд, моля те. — Застанах пред Даниъл и се опитах да запазя равновесие. — Много те моля, престани.

Джуд ме погледна, олюля се и едва не падна. Видя синините, разкъсаната ми окървавена рокля и на разкривеното му лице се прокрадна загриженост.

— Грейси, какво се е случило? — Гласът му прозвуча тих като на дете. Направи стъпка към мен и протегна ръка. — Грейси, какво става? — Стори ми се уплашен, объркан.

— Джуд? — протегнах ръка и аз.

Даниъл стисна рамото ми.

— Недей.

Пръстите ми докоснаха пръстите на брат ми.

— Тук съм — отвърнах и стиснах ръката му.

Очите на Джуд заблестяха в сребърно. Изблъска ме от пътя си и налетя на Даниъл.

Паднах на керемидите. Задържах се и погледнах нагоре тъкмо когато Джуд стисна ризата на Даниъл.

— Какво си направил на сестра ми?! — изрева в лицето на някогашния си приятел.

Даниъл наведе глава.

— Нищо — отвърнах аз. — Даниъл не е направил нищо.

— Не лъжи, за да го защитиш. — Джуд се тресеше целият, но поне държеше ножа отстрани, сякаш се страхуваше да замахне с него.

— *Пийт* го направи... защото ти му каза да направи каквото трябва.

— Какво? — Джуд се извърна. — Не... това е лъжа. Той те е подвел. Той те кара да лъжеш, въпреки че те е наранил. Библията предупреждава, че има хора като него — не богобоязливи мъже, които се възползват от милосърдието ти и превръщат добротата в похот. Това е сторил с теб и аз съм единственият, който го вижда. Той е чудовище.

— Не — отвърнах аз. — Ти не си светец, Джуд. Ти си чудовището.

Той поклати глава.

— Как е възможно да го защитаваш? Как е възможно да го обичаш? Знаеш какво е направил. — Пристъпи по-близо до Даниъл. — Ти ме остави — обърна се към него. — Изостави най-добрия си приятел. Беше мой брат и ме остави да умра.

Даниъл наведе примирено глава.

— Не е вярно — намесих се аз. — Аз го видях.

Даниъл вдигна очи. Луната се отразяваше в очите му, осветяваше бледата кожа. Представих си как същата тази луна е осветявала русата коса, когато преди три години е стоял под ореха.

— Видях те онази вечер — заговорих аз на Даниъл. — Ти доведе Джуд у дома.

Даниъл отвори уста. Затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Наистина ли?

— Да.

Даниъл вдигна поглед към небето.

— О, господи — прошепна той, сякаш изричаше благодарствена молитва.

Джуд отстъпи назад, вече не стискаше ножа толкова силно.

— Джуд — повиках го аз. — Всичко е наред. Даниъл ти е помогнал да се прибереш...

— Не! — Той отново стисна камата. — Стига с тези лъжи! Той е чудовище, не спасител. Наранил е Мериан. Убил е момичето. Опитал се е да открадне Джеймс. Обезчестил те е. Трябва да го спра, преди да съсипе цялото ни семейство. — Вдигна ножа.

— Ти си този, който е наранил онези хора — заяви Даниъл. — Точно така, ти. Ако не престанеш веднага, тогава и ти ще се превърнеш във вълк като мен.

— Млъквай! — Джуд го удари през лицето с дръжката на ножа и по кожата му остана белег като от изгоряло.

Даниъл изпъшка.

— Няма да се бия с теб.

— Тогава ще умреш като страхливец.

Брат ми се опита да го изтегли напред, като посегна към ризата, но хвана кожената каишка на лунния камък.

Даниъл се олюля назад. Подпря се на камбанарията. От тялото му избликна гърлено ръмжене и той целият се разтресе. Погледна луната, след това към Джуд.

Брат ми държеше лунния камък и в този момент ми се стори объркан.

— Сложи си го — настоя Даниъл. — Сложи го веднага... преди... — изпъшка той и се облиза.

— Даниъл — пропъльзях към него аз. — Даниъл, трябва да...

Той поклати глава.

— Трябва да го направя — настоя със стиснати зъби. Погледна Джуд. — Извинявай, извинявай, че ти причиних това. — Лицето му се сгърчи от болка. Ръмженето стана по-изразено. — Вземи го, Джуд, на теб ти трябва повече, отколкото на мен.

Джуд се стресна. Стисна кожената каишка и притисна медальона до себе си.

— Важен ли е за теб?

Даниъл се задъхваше.

— Да.

— Добре. — Брат ми изнесе ръка назад и запокити висулката с всички сили някъде далече от покрива на енорията.

— Не! — изпищях аз.

Даниъл наддаде вой.

Джуд го сграбчи за гърлото. Вдигна ножа, за да го забие в сърцето на Даниъл. След това обаче изрева и го изпусна, сякаш беше прогорил ръката му. Сребърната кама се плъзна по керемидите и спря пред мен. Джуд се обърна назад. Отпусна се на колене. Тялото му се тресеше. И той беше започнал да ръмжи. След това нададе вой от болка.

Даниъл вдигна ножа и ме привлече до себе си. Изтича до ръба на покрива и скочи. Приземихме се при противопожарния изход отдолу. Даниъл удари вратата с рамо и ме блъсна на балкона. Последва ме и затвори вратата с трясък. Облегна се на нея, седна на пода и изпусна ножа. Ръката му беше зачервена, покрита с мехури, сякаш бе държал нажежена ютия.

— Добре ли си?

Той се намръщи, затвори очи и се опита да се съсредоточи. Сведе поглед към раната. Червеното беше избеляло, но мехурите си стояха.

— Този нож е много стар — кимна към острието. — Досега не бях попадал на толкова чисто сребро.

— В канцеларията на татко има комплект за първа помощ. — Предложението ми се стори глупаво, но не знаех какво друго да направя.

— Върви — рече той. — Заклучи се в канцеларията. Повикай полицията. Каквото прецениш.

— Няма да те оставя.

— Моля те. — Той се изправи бавно, все още беше задъхан. — Тази работа все още не е приключила. — Очите му отразяваха страха.

Понечих да тръгна.

— Винаги ще те обичам — рече той.

— Обичам...

С крайчеца на окото си забелязах как полита напред. Вратата зад него се отвори с трясък и го изтласка от пътя. Огромен сребрист вълк застана на прага. Изръмжа, изтрака със зъби и се хвърли към мен.

— Не! — Даниъл се опита да го сграбчи за задните крака.

Пропусна и вълкът заби зъби в ръката ми, разкъса кожата. Паднах и си ударих главата в една пейка, прехапах си езика. Вълкът се извиси над мен, щракаше със зъби и ръмжеше като водача на

глутницата в онзи филм. Кръвта ми капеше от зъбите му. Вдигна се на задните си крака и се приготви да се хвърли към гърлото ми.

След това изпищя, когато друг вълк го повали. Беше черен, елегантен, с бяла козина във формата на диамант на гърдите. *Това беше Даниъл*. Черният вълк се зъбеше и подмамваше другия настрани, сякаш се опитваше да не го нарани.

Сивият се обърна с гръб към мен. Очите му бяха пламнали, когато се хвърли към черния, готов да го ухапе и разкъса. Заръфа краката му. Черният се претърколи, изскимтя и зави жално. Бялата козина беше изцапана с кръв. Сивият се облиза. От зъбите му падна кичур черна козина.

Аз усетих вкуса на собствената си кръв. Стече се по гърлото ми. Раната на ръката пулсираше и гореше. Едва запазих самообладание, за да не се разпищя. Сивият примигна към мен, оголил зъби, очите му блестяха.

Ножът не беше в мен, беше паднал до остатъците от дрехите на Даниъл близо до вратата. Пропълзях напред, но сивият ухапа стъпалото ми и ми смъкна обувката. Вълкът я разтърси в масивната си челюст и обувката падна на пода. Той изръмжа и се хвърли към мен.

Черният се надигна. Изръмжа и той и оголи дълги остри зъби, след което запълзя към мен. Протегнах се към ножа и стиснах дръжката. Двата вълка обикаляха около мен. Бяха преплели погледи като партньори в страховит танц, а аз се бях озовала в средата. По кожата ми капеше слюнка, докато вълците се зъбеха. Заради топлия дъх на двамата не можех да мисля. Ноктите им драскаха краката ми. Вълците танцуваха, ту се отдръпваха, ту се приближаваха в очакване на нападението. Сивият се престори, че ще се плъзне наляво, след това черният го подведе и сивият ме прескочи. Хапа черния за гърлото и го събори на земята. Затъркаляха се по пода.

Блъснах се в парапета на балкона, от който се виждаше цялата църква. Старото дърво изпраця при удара. Черният лежеше по гръб, стъпкан от сивия, и изскимтя от болка, от отчаяние, от страх.

Знаеше, че ще изгуби.

Дръжката на ножа се изплъзна от потната ми длан. Бях казала на Даниъл, че ще бъде до него, когато се нуждае от мен. Щях да го спася, преди да умре. Щях да освободя душата му. Мислех си обаче, че ми предстоят години. Не предполагах, че ще се случи днес.

Не подозирах, че ще трябва да замахна днес.

Болка проряза наранената ми ръка — сякаш огнен език плъзна по цялото ми тяло — и ме изгори. Това не беше обикновена рана. Бях ухапана от върколак, от собствения си брат. Бях заразена.

Сега вече носех вълчето проклятие.

Същото проклятие, което гарантираше, че ако се опитам да убия някого — ако убиех Даниъл — вълкът щеше да ме завладее.

Щях да изгубя себе си.

„Изборът е твой“ — беше казал татко. Само че той нямаше никаква представа какъв невъзможен избор ми предстои да направя. Можех да спася душата на Даниъл или да запазя своята. Можех да бъда негов ангел или да се превърна в демон.

Гърдите на черния се отпуснаха. Остана да лежи, без да помръдва. Сивият се отдръпна, готов да му се нахвърли и да му нанесе смъртоносния удар.

Не можех да наруша обещанието си.

Аз съм милосърдие и доброта.

Хвърлих се към черния вълк, вдигнах ножа и го забих в диамантеното петно на гърдите.

Сега аз ще бъда твоето чудовище.

Сивият се втурна зад мен. Удари глава в тялото на черния и двамата паднаха от балкона през парапета. Отдолу се чу тежко тупване.

— Не! — Затичах по старите стълби и на последното стъпало се спънах. Паднах на плочите. Продължих да пълзя напред към проснатото тяло на черния вълк — към Даниъл. Положих косматата му глава в скута си и го погалих между ушите. Сториха ми се студени. Ножът беше все още забит в гърдите му. Кървава локва се разширяваше по пода.

Къде отиде Джуд?

Проследих с поглед кървавата следа. Джуд — във формата на човек, гол — стоеше разтреперан зад олтара.

— Не стой там — креснах аз. — Върви да повикаш помощ.

Той не помръдна. Беше застанал като стълб в мрака.

Не можех да оставя Даниъл. Казах му, че ще бъда до него, когато умре. Отпуснах се на пода и легнах до косматото му тяло.

Защо не се превърна в човек? Да не би да се провалих? Да не би да се колебах прекалено дълго? Да не би да бях закъсняла и да не успях да спася душата му, преди... Да не би да пожертвах себе си за нищо?

Облъхна ме студен вятър. Около нас се завихриха снежинки. Една от тях падна на носа на вълка и се стопи. *Кога беше започнало да вали сняг?* Отпуснах глава на окървавената гръд на Даниъл. Вслушвах се как сърцето отслабва с всеки удар, докато накрая не настъпи тишина и аз зачаках моят вълк да дойде и да ме обладае заради онова, което сторих.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ИЗКУПЛЕНИЕ

В църквата

Чух подобен на квичене звук до себе си. Вдигнах поглед и забелязах Ейприл, разтреперана в розовата си рокля, застанала на отворената врата на църквата. Зад нея прелитаха снежинки.

— Какво...

— Не питай. — Изправих се. — Моля те, върви повикай линейка.

Погледнах Даниъл в облика на вълк. Лежеше напълно неподвижен, безжизнен. Сребърният нож стърчеше от гърдите му. Да не би пък да не го бях пробола достатъчно силно? Може би не успях да понижа сърцето му. Дали не трябваше да извадя ножа? В книгата се казваше, че среброто е като отрова.

Предпазливо стиснах дръжката. Не прогори кожата ми.

— Какво, за бога, правиш? — ококори се от вратата Ейприл.

— Върви за помощ, моля те.

Стиснах здраво ножа и го изтеглих с всички сили. Острието се изплъзна с ясен всмукваш шум. От раната бликна кръв, разля се по гърдите и изпръска бялата козина. Тогава, вместо да продължи да тече, кръвта спря. Сви се и се върна обратно в раната. Козината се сплъсти над прободеното място, след това побеля и се затвори.

Бялата кожа бе на човешко тяло. Даниъл вече беше с мен, не някой космат звяр. Лежеше на една страна, свит като зародиш, сякаш бе прероден. Голото му тяло беше белязано и кървящо на няколко места, включително на врата. Важното бе, че е човек, смъртен. Бях спасила душата му, преди да умре. Това беше най-важното... Той се закашля.

— Грейс — изрече дрезгаво.

Плъзнах ръка по неговата и преплетох пръсти с неговите.

— Тук съм — отвърнах. — Тук съм.

— Ами... — чух разтрепераният глас на Ейприл. — Май да отида за помощ.

През отворената врата нахлуваше лунна светлина, която обля тялото на Даниъл. Косата му изглеждаше почти бяла.

— Даниъл, много съжалявам. — Обгърнах лицето му с длани. — Само да посмееш да ми умреш в ръцете.

Той се усмихна и отвори очи. Бяха тъмни като кални локви и познати от когато и да било.

— Както винаги се опитваш да командваш — отбеляза той. Закашля се и отново затвори очи.

— Винаги ще те обичам — прошепнах аз. Целунах го по студените устни и задържах ръката му, докато не чух сирените и някой не ме отдели от него.

Животът такъв, какъвто го познавам

Валя цели седем дни без прекъсване. След първия ден полицията ни освободи двамата с Джуд и ни предаде на родителите ни. Така и не успяха да открият свидетели, които да ни посочат като бегълците от училище. Тъй като нито един от нас не „помнеше“ какво точно се беше случило, стигнаха до заключението, че сме били нападнати от глутница бездомни кучета — същата глутница, която бе виновна за случилото се с Мериан и Джесика — нахлули в енорията, за да си потърсят безопасен подслон.

Раните на Даниъл отговаряха на ухапвания от вълк — никой не можеше да обясни голотата му, но пък на следващата сутрин ние с Джуд бяхме съвсем здрави. Синините ми бяха изчезнали, ухапаното място на ръката ми се беше превърнало в розов белег с формата на полумесец.

Джуд нямаше наранявания. Лекарят обаче установи, че страдал от посттравматичен стрес или нещо подобно, и му предписа силно успокоително, след като Джуд се разбесня, когато татко най-сетне се върна от летището рано сутринта. Разбрах едва сега, че онова, което е предпазвало Даниъл да не нападне семейството ми, когато в началото се е превърнал във върколак, са били лекарствата и наркотиците, с които се е тъпчел.

Престорената ми амнезия изключваше само случилото се в страничната алея. Подличко си спомних как Пийт ме е нападнал и как Дон ме беше спасил. Пийт отишъл в полицията, след като се измъкнал от алеята — беше ме зарязал там — но полицаите прецениха, че трябва да го задържат — независимо че беше отнесъл цели тринайсет шева — за допълнителни въпроси. Бях му простила за онова, което ми стори, но това съвсем не означаваше, че действията му ще останат ненаказани.

На втория и третия ден от престоя си в болницата аз крачех нервно пред стаята на Даниъл в интензивното отделение, докато накрая сестрите ме помолиха да си вървя.

— Прибери се у вас — настояха те. — Почини си, дете. Ще ти позвъним, ако има промяна.

На четвъртия ден обажданията на татко най-сетне дадоха резултат и ние разбрахме какво се беше случило с Дон Муни. Бе открит на пейка в парк близо до автогара в Манхатън. Полицията твърдеше, че сърцето му просто е спряло. Не носел нито пари, нито документи, а от вида му решили, че е бездомник. Затова два дни преди Коледа погребали Дон в безименен гроб, три метра под земята, на място, наречено Потърс Фийлд.

На петия ден се върнах в болницата. Прекарах Бъдни вечер до стъклената врата и се молах. Татко дойде да ме прибере късно вечерта.

— Бурята се усилва — обясни той. — Майка ти не иска да оставаш тук, да не би да затрупа пътищата.

Шестият ден беше Коледа. Никой не беше в празнично настроение, освен малкия Джеймс, който си играеше весело с опаковъчна хартия и панделки. Нашите ми подариха мобилен телефон. Татко подари на Джуд златен пръстен с гравирани на него едър черен камък.

— Пристигна снощи — обясни татко. — Съжалявам. Опитах се да го получа, преди... — Той сви на топка хартията. — Мислех, че трябва да изчакам, докато... Съжалявам.

— Какво е това? — попита Чарити.

— Пръстен по случай завършването.

Очите на Джуд бяха като от стъкло, сякаш беше упоен. Той не говореше. Не продума почти цяла седмица.

Късно същата вечер телефонът звънна. Заслушах се за минута, докато сестрата обясняваше.

— Тръгна си. Не можахме да го спрем...

Изпуснах слушалката и хукнах към стаята си.

Рано на сутринта на седмия ден се събудих на бюрото си, а четката за рисуване се беше забила в ръката ми. Имаше втора бележка в кутията, която Даниъл беше оставил в стаята ми. Беше написал как точно да използвам безира и лака за маслените картини. Бях заспала на бюрото, докато завършвах картината за портфолиото си, на която Джуд ловеше риба в езерото на Креймър.

Събуди ме светлината, която влизаше от прозореца. Надникнах през щорите. Незалезлата още луна се отразяваше в натрупалия през нощта сняг. Навън изглеждаше толкова различно в сравнение с преди няколко дни. Сега кафявата ливада пред къщата, пълните с гнили листа канавки, къщите на съседите и призрачният орех бяха покрити с чисто бял, девствен сняг. По улицата не бяха минавали нито автомобили, нито снегорини и по тротоарите нямаше кални пръски, а по пътя не се виждаха следи. Сякаш някой бе стиснал четката и беше боядисал света в бяло върху необятно празно платно.

И тогава го видях. Огромен вълк, който изглеждаше почти черен в сянката на ореха. Беше вдигнал очи към прозореца на стаята.

— Даниъл? — ахнах аз, макар да знаех, че е невъзможно. Вдигнах щорите, но вълкът го нямаше.

Сигурно съм заспала отново, защото се събудих няколко часа покъсно от писъците на мама. Двамата с татко най-сетне я успокоихме и тя ни каза, че Джуд е заминал през нощта, но е оставил успокоителното и бележка.

„Не мога да остана. Вече не знам кой съм. Трябва да замина.“

Аз обаче знаех, че Джуд не беше с нас много преди да избяга.

Мама не беше на себе си — с безизразно лице полюшваше малкия Джеймс в хола — когато се измъкнах от къщи. Знаех къде трябва да отида и ми олекна, че тя не ме спря. Шофирах километри по наскоро почистените улици и паркирах малко настрани от целта си. Отидох до отворената порта. Мъж с прошарена рижава коса ми кимна, когато минах покрай него.

— Хубаво е, че имаме посетител в ден като този.

Насилих се да се усмихна и отвърнах на пожеланието му за щастлива нова година.

Беше прокарана тясна пътека, но аз предпочетох да газя през снега. Краката ми потъваха в леденостудения сняг и оставяха следи в съвършената белота. Бях пхнала дървената кутия под палтото, за да я защитя от снега и щипещия вятър. Седнах на каменната пейка в мемориала и извадих книгата с писмата от кутията. Отворих я на последната маркирана страница и зачетох писмото отново.

До Саймън Сейнт Мун,

Открих тези писма запечатани и адресирани до съпругата ви, сред вещите на брат ѝ, след като той изчезна. Нося ги със себе си през последните две години с надеждата да ги предам лично на Катрин.

Много се натъжих, когато разбрах, че се е споминала. Да остави това момченце без майка е истинска трагедия. Струва ми се странно вълк да навлезе толкова навътре в село, но имаше и други нападения в градове като Амиен, Бургон и най-странното, Венеция. За съжаление всички градове, които изпратиха хора на тази злочеста експедиция, са сполетени от подобни убийства. Може пък господ да ни наказва за греховете, след като папата не изпълни закана си за отлъчване.

Не знам какво има в тези писма. Оставих ги запечатани от уважение. Държа да ви предупредя, че братът на съпругата ви полудя, преди да се изгуби в гората. Писанията му вероятно отразяват състоянието на ума му.

Камата беше открита в едно от писмата. Много ценна реликва. Вероятно младият Дони ще я наследи, когато поотрасне. Трябва да запомни чичо си с нещо. Брат Гейбриъл беше добър човек. Беше един от малцината, които надигнаха глас срещу кръвопролитията — поне докато лудостта не го отнесе.

С уважение:

Брат Джонатан де Пен
Рицар тамплиер

Затворих книгата и я притиснах към гърдите си. Катрин не е имала никаква представа какво я е убило. Не е и предполагала, че е бил любимият ѝ брат.

Приближих се до статуята в градината. Високият ангел беше застанал с вълка, притиснал се в робата му. Почистих снега от главата на вълка, а после и от крилата на ангела.

— Ти си бил — заговорих на ангела. Той бе човекът помогнал на Даниъл — който му беше дал лунния камък и бе изпратил пръстена на Джуд. — Ти си писал тези писма. Ти си брат Гейбриъл. — Вгледах се в очите му, сякаш очаквах отговор.

Брат Гейбриъл бе все още жив след толкова векове.

Дали и Даниъл щеше да живее толкова дълго, ако не се беше случило нищо?

Имах чувството, че съм изгубила всичко. Даниъл и Джуд ги нямаше. Мама беше отчаяна. Татко винеше себе си. Дори Ейприл ме отбягваше, сякаш беше стресната от случилото се в църквата.

Свалих ръкавиците и коленичих в снега. Разкопчах палтото и извадих малкия дървен ангел, който Дон беше издялал за мен. Погалих неумело направеното лице и думите, които изписах на дъното на фигурката: Доналд Сейнт Мун.

Представих си как Саймън Сейнт Мун е получил писмата и сребърната кама няколко седмици след смъртта на съпругата си — с няколко седмици закъснение. Представих си мъката, която е изпитал, когато е разбрал, че собственият ѝ брат я е убил, колко се е разгневил, когато е разбрал, че е можел да предотврати смъртта ѝ, ако е получил пакета по-рано. Представих си сина на Катрин, Дони, как расте обременен от смъртта на майка си.

Саймън или Дони са предприели кампанията да унищожат вълците?

Имах чувството, че е бил Дони. Сигурно е получил камата в наследство и на свой ред я е предал на сина си, който пък я е предал на своя син и така нататък през годините, докато не е попаднала у Дон Муни — последният от рода Сейнт Мун. Дон обаче бе различен от

останалите. Той беше умствено изостанал, съвсем сам на света, въоръжен единствено с ножа и разказите на дядо си. Загина, докато се опитваше да бъде герой като прадедите си. Издъхна, преди да му благодаря, че се опита да ме спаси — преди да му кажа, че му прощавам, задето нарани татко преди години.

— И твоето място е тук — прошепнах и поставих малкия дървен ангел до Гейбриъл. Това бе много по-подходящо място за приятеля ми, отколкото безименния гроб с цветя на него. — Ти си герой.

— Хората ще решат, че си превъртяла, ако продължаваш да говориш с неодушевени предмети.

Едва не паднах, когато чух гласа зад себе си.

Той седеше на дървената пейка, където за пръв път стисках ръката му. Беше се подпрял на патерица.

— Даниъл! — Затичах към него и го прегърнах през врата.

— Леле! — Той се намръщи.

Забелязах превръзката на шията му и отпуснах ръце.

— Казаха, че си заминал. Казаха, че си излязъл просто така, и реших, че повече няма да те видя.

— Но ти дойде тук.

— Надявах се... надявах се и ти да дойдеш.

Даниъл ме целуна по челото.

— Нали ти казаха, че ще бъда до теб, докато ме искаш. — Той се усмихна хитро. — Може би трябваше да се сетя, че след като ме прободете в сърцето, искаш да скъсаме?

— Млъквай! — пернах го по рамото аз.

— Ох.

— Извинявай. — Поех ръцете му в своите. — Не го направих, за да те нараня — отвърнах аз. Говорех за нощта в енорията. — Направих го, защото ти бях обещала да те спася.

— Знам. — Той стисна ръката ми. — И успя.

Погледнах превръзката на врата му, синините по челюстта — раните му вече не се излекуваха бързо както преди. Целунах издрано място на ръката му. Мирисът на засъхнала кръв не ме накара да се сгърча, както предполагам.

— Има нещо, което не разбирам. — Отпуснах глава на рамото му. — Защо вълкът не ме облада, когато те прободох?

Даниъл се обърна към мен. Вгледа се в очите ми. Неговите бяха толкова дълбоки, пълни със светлина, не просто отражения от луната.

— Това ли си помисли? Че ще се превърнеш във върколак, ако ме спасиш? — Очите му заблестяха от сълзи.

— Да. Бях ухапана. Вълкът е в мен. Мислех, че ако те убия — така ще му дам контрол над себе си. Нали каза, че хищническо деяние...

— Грейс, онова, което стори, не беше хищническа проява. Беше сторено от любов. Затова съм все още жив. — Той се усмихна. — Ходих да видя Гейбриъл. Затова си тръгнах от болницата. Той беше дошъл, за да донесе лунен камък за брат ти, и аз се видях с него, преди да замине. Трябваше да разбере защо съм оживял. Грейси, Гейбриъл ми каза, че съм първият — единственият — урбат, който е бил излекуван и оживял. Каза, че единствено най-искрената и чиста любов може да освободи душата ми... и да ми върне живота.

— Целуна ме по бузата. — Сега вече разбирам. Ти си ми дала най-ценния дар. Мислила си, че ще се превърнеш във върколак, като ме спасиш, въпреки това си сторила необходимото. Готова си била да размениш своя живот за моя. Няма по-ценен дар... — Той се приведе, за да ме целуне по устните.

Отдръпнах се.

— Какво има? Какво става?

— Вълкът е в мен. Раните ми се лекуват за нула време... чувствам се по-силна, иска ми се да тичам. — Прехапах устни. — Някой ден ще ме завладее. Нали завладява всички рано или късно?

— Не, Грейс. Не всички.

— Но Гейбриъл е написал, че ухапаните се превръщат по-бързо. Той е бил свещеник, а се е превърнал във вълк за броени дни. Аз нямам никакъв шанс.

— Той е бил заобиколен от война, клане. Ти не си. Около теб са хората, които те обичат, които ще те пазят.

— Джуд разчиташе на същите тези неща. Той беше един от най-свестните хора, които познавах, а се преобрази толкова бързо. Аз не съм добра като него.

— Джуд беше добър. Само че той се остави на страха и ревността да го погълнат. — Даниъл сви рамене. — Страхът води до гняв. Гневът води до омраза. Омразата води към тъмната страна.

Вдигнах вежди и потиснах желанието да го ударя в ранената ръка.

— Какво? — Даниъл вдигна ръце. — И ти беше с нас, когато гледахме „Междувездни войни“ петдесет и три пъти за едно лято.

— Петдесет и четири. Двамата с Джуд останахме до два след полунощ, за да догледаме „Завръщането на джедаите“, след като ти заспа. Опитах се да направя карамелизирани пуканки и едва не подпалих къщата. Джуд пое вината...

Гласът ми затрепери. Бе толкова болезнено да си мисля за брат ми.

— Дано Джуд знае, че ако... когато се върне... ще му подам ръка.

— Това трябва да бъде котвата ти — отвърна Даниъл. — Бъди силна, за да му помогнеш, когато се нуждае от теб. — Прокара пръсти по бузата ми и избърса сълзата. — Не е нужно да преживяваш всичко това сама. Имаш мен. — Той бръкна в джоба и извади нещо. — Отвори ръка и ми подаде назъбен черен камък. Беше неговият медальон, счупен на две.

Поех го от ръката му. Беше по-топъл от последния път, когато го докоснах, и пулсираше със сила, която не бях забелязала досега. Това бе пулсът на надеждата.

— Мислех, че няма да го намеря в снега — призна той. — Много отдавна не бях търсил нещо без уменията си.

— Сигурен ли си, че искаш да остане в мен? Твой е.

— Вече не ми е необходим — рече той. Целуна ме нежно по устните с топлота и обич. Когато устните му се отвориха и ме целуна истински, той ми даде всичко, което досега бе съдържал. Почувствах се свободна и лека, също както когато тичахме през гората.

— И сега какво ще правим? — попитах аз, докато Даниъл ме притискаше до гърдите си.

Той прочисти гърло.

— Навън има лоши неща. Все неща, които хрътките са били създадени да унищожават. — Прокара пръст по бузата ми. — Не мога да бъда герой както ти искаш, не и по този начин, но ти можеш, Грейс. Не е нужно да се поддаваш на тъмната страна. Можеш да я пребориш. Можеш да превърнеш проклятието в благословия. Можеш да се превърнеш в герой. Можеш да станеш истинско божествено създание.

Издание:

Бри Диспейн. Божествени и прокълнати

Американска. Първо издание

Редактор Лилия Анастасова

ИК „Ера“, София, 2010

ISBN: 978-954-389-101-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.